

မိုးမိုး

လှည့်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူရှင်မြချက်အမှတ် ၅၀၀၃၂၀၃၀၀၊
မျက်နှာမူရှင်မြချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၅၀၀၀၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလင်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အတွင်းဆင့်မှတ်တမ်း

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၀၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ (အောက်တိုဘာလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ဒီဇိုင်း

နုတ်ရွာဦး

လှပဒါး/နုတ်ရွာဦး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

ကျွန်ုပ် သိသလောက်တော့
ရင်အော်အောက်က နှလုံးသားဆိုတာ
တုံးအောက်က ဖားနဲ့ အတူတူပါပဲဗျာ...
မိုးရွာမှ ထအော်ကြတာ ချည်းပါပဲ။
အိ...အိ...
ဟိုဖားနဲ့ ဟိုမိုးကတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ။
ကျုပ်နှလုံးသားရဲမိုးက ဟိုမိုးလို မရွာဘူး။
ဒါပေမယ့်...
ထစ်ချုန်းတာ...လျှပ်ပြက်တာ...
အံ့ညိုတာ...လင်းဖြူအေးမြတာ...
ခပ်စွေစွေလေး နေတတ်လုပ်တာတော့
မိုးမှမိုး ဘုရားစူး မိုးပဲဗျာ။
ဖားကတော့ မိုးမြင်တာနဲ့
အံ့...အင်...တော့တာ
ကျုပ်လည်း သူ့ကို မြင်ရင်
အံ့...အင်...ကြည့်မလားလို့...။

အသန်း(တစ်)

“လှ ပဒါးဆိုတာ ဘဝသမားတွေ နေတာကွ... ငါ့ဇာတာ
လည်း ဇက်မရွေးဘူး၊ ချစ်တယ်... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်ကောင် ဂရုစိုက်
ရမှာလဲ၊ ကြိုက်တဲ့ကောင်ထွက်...”

ခြံရှေ့တည်တည်မှ အရက်စွဲ၍ ကွဲနေသော လည်ချောင်းက
ပြီးကြောင့် မြင့်မိုး မျက်လုံးပြူးကာသွားသည်။

ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စားပွဲပေါ်က ဆင်ရန်

နတ်ရွာမိုး

မီးကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပြီး... ခုတင်ပေါ် ဘုံးခနဲ ပစ်လွှဲကာ...
ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါက်တင်ထားသည့်စောင်ကို ခေါင်းပေါ် အုပ်ဖိထား
လေသည်။

ဒါ... ထောင်ထွက်မောင်သက်ရဲ့ အသံဆိုတာ မေးစရာ
မလိုဘဲ မြင့်မိုးသိသည်။

လှပဒါးရွာကို သူရောက်တာ နှစ်လမပြည့်သေးသော်လည်း
ဒီရွာထဲက Top Ten ဝင်တွေကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းသိထား
သည်။

သိသွားတာဟု ပြောလျှင် ပို၍မှန်ပါသည်။

ပို၍သေချာသည်မှာ... သိနိုင်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် တကူးတက
လိုက်လံစုံစမ်းထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူတို့ကိုယ်တိုင် ယခုလို...
အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ မကြာခဏ လာရောက်မိတ်ဆက်ခြင်းကြောင့်
သိထားခြင်းဖြစ်တော့သည်။

မိတ်ဆက်သည်ဟု ပြောတော့ နည်းနည်းကြီးကျယ်ရာ ကျပါ
သည်။

တော်ကြာ... ကိုယ့်ကို ပရိသတ်က ဘာကောင်လား ညာ
ကောင်လား အထင်ကြီးနေဦးမည်။

တကယ်က မြင့်မိုးဆိုသော ငယ်လေးက ဘာကောင်မှမဟုတ်၊
မှော်ဘီနည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ EP အဓိကဖြင့် B.Tech(Second
Year) တက်နေသော သာမန်ကျောင်းသားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

ယခင်က မြောက်ဒဂုံကျောင်းကားဖြင့် မှော်ဘီကို ကျောင်း
တက်နေခဲ့သူ၊ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုသော ဂုဏ်ပိစိညောင်တောင့်

လှပဒါး

လေးကလွဲ၍ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အထက်တန်းပြ ဆရာ ဆရာမများဖြစ်
တာ ပုံမှန်လစာဝင်ငွေလေးနှင့်... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပညာတတ်ကလေး
ဖြစ်အောင် ခြစ်ကုတ်ကာ ကြိုးစားနေရသူသာ ဖြစ်သည်။

ယခု... လှပဒါးမှ ကျောင်းတက်ရသည့်ကိစ္စကလည်း
ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲထားတာတော့ မဟုတ်။

အိမ်နှင့်ကျောင်း လမ်းမှာ... အချိန်သုံးနာရီကျော်လောက်
လေလွင့်နေရသည့်ကိစ္စ၊ ခရီးပန်းသည့်ဒုက္ခကြောင့် ကျန်းမာရေးနှင့်
စာကျက်ချိန် ထိခိုက်သည့်ဒုက္ခကို ရှောင်လွှဲရန်တစ်ကြောင်းနှင့် လာမည့်
နှစ် BE (ကျောင်းအခေါ် *star)ရနိုင်ရန်အတွက် စာကြည့်ချိန် ပိုလို
ချင်၍ အဆောင်နေချင်သည်ဟု မိဘများထံ ပူဆာမိရာမှ စခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

အဆောင်ဆိုတော့ ကျောင်းသားများအတွက် အဆောင်လခ
တစ်သောင်း၊ တစ်သောင်းခွဲနှင့် မပြီး။ စားစရိတ်၊ ဟာဟီရ စရိတ်ဆိုတာ
လည်း ရှိသေးသည်။

ဘာပဲပြောပြော သူ အဆောင်နေနိုင်ဖို့ တစ်လလေးသောင်း
လောက် ထုတ်ပေးနိုင်မှ အဆင်ပြေမည်ဖြစ်၍ အဖေနှင့်အမေ
ခေါင်းကိုက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြဖွေကြသည်။

ငွေတော့ မဟုတ်။

ကျောင်းနှင့် နီးသော မှော်ဘီဝန်းကျင်တွင် အပေါင်းအသင်း
မိတ်ဆွေ ဘယ်သူရှိမလဲ... ဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်။

ရချင်တော့ အဖေမိတ်ဆွေထဲက ကျောင်းက ထွက်ပြီး ဘုရား
ဆရာမ လုပ်နေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်ကျော် လှပဒါးရွာမှာ

နေကြောင်း သတင်းရသွားသည်။

အဖေနှင့်အမေ ကျောင်းက ခွင့်ယူပြီး မှော်ဘီမြို့နယ် လှပဒီး ကျေးရွာသို့ လိုက်ကြသည်။

ဆရာမကြီးက ခင်ပွန်းဆုံးပြီး သည့်နောက်ပိုင်း သမီးဖြစ်သူ လည်း ကျောင်းပြီးသွား၍ သားအမိ နှစ်ယောက် စီးပွားရေးအရရော၊ နေထိုင်အခြေကျဖို့အတွက်ပါ လှပဒီးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။

လှပဒီးက ဆရာမကြီး၏ဇာတိရွာ မိဘများ၏လက်ငုတ်လက် ရင်း စီးပွားဖြစ်သော အုတ်ဖုတ်သည့်လုပ်ငန်းလည်း ရှိသဖြင့် မြင့်မိုး တို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အများကြီး အဆင်ပြေပါသည်။

ထို့အပြင်... ဆရာမကြီးက မှော်ဘီမြို့တွင်း ကျူရှင်များ၌ အင်္ဂလိပ်စာ အချိန်ပိုင်းဘာသာရပ် ဆရာမ ဝင်ပြနေသဖြင့် ဝင်ငွေ ကောင်းကာ သားအမိနှစ်ယောက် ဖူးပုံခေါက်၍ နေနိုင်ကြသူတွေ ဖြစ် သည်။

အဖေနှင့် မောင်နှမတွေလို ခင်ကြ၍ အဖေအခက်အခဲကို ပြောပြသောအခါ ဆရာမကြီးက အားရဝမ်းသာ လက်ခံရှာပါသည်။

သူတို့မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ယောက်ျားလေးအ ဖော် လိုနေတာ... ဟု ပြောသဖြင့် အဖေနှင့်အမေ ထိပေါက်သလို ဝမ်းသာပြီး ပြန်လာကာ သားတော်မောင်ကို နေ့မဆိုင်းဘဲ ပို့ကြသည်။

နေစရိတ် စားစရိတ်ပါ တာဝန်ယူသောကြောင့် မိဘနှစ်ပါး စလုံး ဘောနက်(စ်) ရသလို ပီတိဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မြင့်မိုး ငရဲကျပါသည်။

ဘီလူးအပိုင်းခံနေရသော ဝေသာလီပြည်သားတစ်ယောက်လို

ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်လဲ မမေးပါနဲ့၊ ပြောပြပါမည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာမကြီးမှာ သမီးတစ် ယောက်ရှိပါသည်။

ထိုသမီး တစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် အတော်ကို ချောပါသည်။

လှပဒီးသားတွေ ပြောနေကျစကားနှင့် ပြောရလျှင် “ဒီဇင်ဘာ ၃” ကို မြင်ပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့မင်းသမီး ဘယ် မင်းသမီးကိုမှ မကြည့်ချင်တော့ဘူးကွာ... ဖြစ်သည်။

အဲသလောက်ကို ချောလှပါသည်။

မြင့်မိုးအမြင်မှာတော့... လှတော့ လှသည်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ တင်စားပြောဆိုသလောက် လှမလှတော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မသေချာ။

မျက်စိကြီး၊ နားကြီးသော ရန်ကုန်မှာ မွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်း ခဲ့သူမို့လားဟု ခပ်ကြွားကြွားလေး သုံးသပ်နိုင်ပါသည်။

ထား...။ လှပဒီးမျက်လုံးထဲ အံ့သလို လွန်လွန်ကဲကဲ ထူးနေသော ဒီဇင်ဘာမိုးကို တစ်ရွာလုံးက အိမ်ထောင်ကျခွင့်ရှိသူများ စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အသေရရ အရှင်ရရကို လိုအပ်နေကြသည်။

ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းကြသည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးကလည်း သင်္ချာအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပြီး သားပိုင် အုတ်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် သူမ၏အလှ သူမ၏ဘဝကို လှပဒီးသားနှင့် မတန်ဟု ခံယူထားပုံရကာ ထင်ရှား

နေသည်။

သူမကို ကြိုက်နှစ်သက်သူများအနက် ရုံးစာရေး၊ ဆိုင်ကယ် အံ့နာသား၊ ဒီန်းဒေါင်း(၈)စီး ပိုင်တဲ့ ဦးဒိတ်ရဲ့သား၊ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ မောင်းတဲ့ ကာလသား၊ အုတ်ရိုက်စားနေတဲ့ အရက်သမား၊ လှပဒါး စိုက်ကွင်းထဲ စိုက်ပျိုးရေးသမား လာရောက်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အညာ သားတွေလည်း ပါသည်။

ထိုသူများက ပြဿနာမရှိ။ ကြိတ်ပိုးတွေ။

ပြဿနာက လှပဒါးရဲ့ Top Ten တွေ။

Top Ten ဆိုတာ သူ ဘာသာပေးထားသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြစ် သည်။

လူတွေကတော့ ထောင်ထွက် မောင်သက်၊ ဝက်ထိုး ငမိုး အချုပ်တန်း ဆရာဘေ၊ ကြောင်တစ်ရာ စောထူး၊ ကျင်းစား ငထွား ကယ်ရီ မောင်သိန်း၊ လက်ပတန်း ငသန်း၊ ဂိတ်မျိုး ငထူး၊ ဓားဘဦးနှစ် ကျားကြီးတို့ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ဆယ်ယောက်ထဲက အချုပ်တန်း ဆရာဘေ တစ် ယောက်သာ မုဆိုးဖိုဖြစ်ပြီး ကျန်တာအားလုံး လူပျိုတွေ။

အချုပ်တန်း ဆရာဘေက စာဆိုတော်ကြီး၊ အချုပ်တန်းဆရာ ဖေလို အလင်္ကာဆရာတော့ မဟုတ်၊ ရွာထဲ မကြာခဏ မူးယစ်ရမ်းကား မှု၊ ရိုက်မှု၊ ဆဲဆိုမှုတွေဖြင့် အချုပ်ထဲ ခဏခဏ ရောက်ရ၍ အချုပ်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးနေကာ အချုပ်ထဲမှာလည်း တန်းစီး၊ အခန်းလူကြီးနေရာ ရသဖြင့် ငဘေဆိုသော နာမည်နောက် အချုပ်တန်းပါလာပြီး အချုပ် တန်းဆရာဘေ ဖြစ်လာရသူဖြစ်ပါသည်။

သူတို့အားလုံး ဒီဇင်ဘာမိုးကို လှပဒါးသားများနည်းတူ ချစ် ကြိုက်စွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။

သူတို့က တခြားသူတွေလို ကြိတ်မကြိုက်၊ ပြောင်ကြိုက်ကာ ပြောင်လိုက်နေသူများဖြစ်သည်။

မူးလာလျှင် သို့မဟုတ် အချစ်ကြောင့် မခံစားနိုင်လောက် အောင် ပေါက်ကွဲလာလျှင်တော့ သူတို့နာမည်ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြီး ခြံရှေ့ ကနေ လာလာအော်တတ်ကြပါသည်။

တစ်ခုတော်တာက ခြံရှေ့မှာသာ လာလာအော်ပြီး ခြံထဲ ဝင် တာမျိုး အိမ်ထဲ ဝင်လာတာမျိုး မလုပ်ကြသေးခြင်းပင်။

အဲ့သလို လုပ်လာလျှင်လည်း မြင့်မိုးဘဝက မတွေးဝံ့စရာ။ ယခုတောင်...

“ဟဲ့!... မြင့်မိုး... မြင့်မိုး”

“ဗျာ... ”

ဒီဇင်ဘာမိုး၏ခေါ်သံဖြစ်၍ မြင့်မိုး စောင်ခြံခွာကာ ထူးလိုက် ရသည်။

“နင် အစောကြီး အိပ်နေတာလား၊ အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ပါဦးလား၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဟိုမသာကောင် လာအော်နေပြန်ပြီ”

“ခင်ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“လုပ်ပါဟယ်... တော်ကြာ ခြံထဲ ဝင်လာမှဖြင့်၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် အိမ်ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရင် အဟုတ် အတားဖြစ်တာပေါ့... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ”

မြင့်မိုး ပြန်ထူးပြီး ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်ကာ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့အခန်းက ဧည့်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်စပ်တည်းဖြစ်၍ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲကို အကုန်မြင်ရသည်။

ဆက်တီဝိုင်းမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ကျော်ကို မတွေ့သဖြင့်...

“ဆရာမကြီး မရောက်သေးဘူးလား!”

“မရောက်သေးဘူး... အမေက ဒီနေ့ (၇)နာရီ တန်းခွဲတစ်ချိန် ဝင်ပေးရမှာဆိုတော့ (၉)နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ... အဲဒါကြောင့် ငါစိုးရိမ်နေတာ...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့... ကျွန်တော်ရှိနေတာပဲ...”

ပြောသာ ပြောရသည်။

ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ကာ ခြေဖဝါးနှင့်ကြမ်းပြားထိမထိဆိုတာတောင် မသိချင်။

“ဟဲ့... နင် ဒီအတိုင်း ဆင်းမသွားနဲ့လေ၊ ဓာတ်မီးယူသွား၊ ရော့... ဪ... ခဏနေဦး”

ခဏနေဦးဆိုပြီး မီးဖိုခန်းဖက် အပြေးကလေး ဝင်သွားကာ တူရွှင်းငန်းပြားတစ်ချောင်း ဆွဲကာ ထွက်လာသည်။

“ရော့!... ဒါလည်း ယူသွား၊ ဒီကောင်တွေမှာ လက်နက်ပါတယ်...”

(ဘုရား... ဘုရား)

မြင့်မိုး ဘုရားတပြီး တူရွှင်းပြားတစ်ဖက်၊ ဓာတ်မီးတစ်ဖက် ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းပေါက်မှအထွက်...

“အေး... အဲဒါမျိုးကို မောင်သက်တို့က ကြိုက်တယ်၊ လာ... လာထား... အဟက်ဟက်”

မြင့်မိုး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားကာ မျက်လုံးအကြည့်တွေပါ ပြာထွက်သွားပြီး ဒူးပါ ညွတ်ကျသွားချင်သည်။

ဘုရားသခင် ကယ်ပါ။

မောင်သက် သူ့ကို တွေ့သွားပြီး ချဲလင်းခေါ်နေချေပြီ။

သူ့ဘဝမှာ လူရိုက်ဖို့ နေနေသာသာ မြောက်ဒဂုံမှာ ဖားတွေပေါ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဖားထွက်ရိုက်ဖို့ အဖော်စပ်တာတောင် မလိုက်ခဲ့။

ခက်ပြီ။ ကြောက်လို့ နောက်ပြန်လှည့်လျှင်လည်း ဒီဇင်ဘာမိုးရေမှာ အဖတ်ဆယ်မရအောင် သိက္ခာကျတော့မည်။

ရှေ့တိုးလျှင် ထောင်ထွက်မောင်သက်၏လက်မရွံ့ ဓားချက်အောက်မှာ အသက်ပျောက်ဖို့ သေချာလှသဖြင့်... သူ၏ကိုယ်ထဲမှာ ချွေးစေးများ နေရာအနှံ့ စိုပျံ့ကာ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်... လာလေကွာ၊ မင်းလက်ထဲက တုတ်ကထင်းဆိုက်မှာလား၊ လူရိုက်မှာလား၊ တုတ်ဆိုတာ ရိုက်ရဲမှ ကိုင်ရတယ်ကွ... ”

မောင်သက်အသံ စီခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့်... သူ ဟာ ခနဲ ဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်သည်။

ခြံတံခါးအထိ အိမ်ထဲက မီးအလင်းရောင်နှင့် လှမ်းမြင်နေရာသော်လည်း ခြံအပြင်ဘက်ကိုတော့ ညအမှောင်ကြောင့် သိပ်မမြင်ရ။

၁၆ နတ်ရွာစိုး

မောင်သက်ကို မမြင်ရသော်လည်း မောင်သက်အသံက ကြားနေရသဖြင့် မောင်သက်ရှိနေသည်မှာ သေချာလှသည်။

ဘယ်သူမှ မကြားအောင် စိတ်ထဲက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်... ကြောက်စိတ်နှင့် နှလုံးခုန်တာတောင် ရပ်ချင်နေပါသည်။

ကဲ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဒီအတိုင်း ပစ်ချလိုက်ရတာနှင့်စာလျှင် သေသွားတာမှ ကောင်းသေးသည်။

အခု... အခြေအနေမှာလည်း ခြံတံခါးက အိမ်ဘက်ကနေ သော့ခတ်ထားတာဖြစ်၍ မောင်သက် သူ့ကို ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်နိုင်။

ခြံကို ခုန်ကျော်ပြီး ဝင်လာဖို့က သာလို့တောင်မဖြစ်သေး။

ဟန်ကိုယုံဖို့ဆိုတဲ့စကား ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

သူ အသက်ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းပြီး ခြေတစ်လှမ်းကို လွှားခနဲ စတင်လှမ်းလိုက်စဉ်...

“ဟဲ့... ဟဲ့... မြင့်မိုး...”

နောက်က ဒီဇင်ဘာမိုး စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းကို တန့်ကာလှည့်ကြည့်သည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးက အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့်...

“နင်... မသွားနဲ့... ဒီနားမှာပဲ ရပ်နေလေ...”

“မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဟိုမှာ... ခေါ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်မသွားရင် သိက္ခာကျတယ်”

ထိုစကားအား သူ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့် မထစ်မငေါ့

ပြောလိုက်မှန်း မသိနိုင်စွာ ပြောပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့သြနေမိသည်။

ထို့အပြင်... စောစောကလောက် ကြောက်ရွံ့တုန်ခါနေမှု မျိုးလည်း မရှိတာကိုပင် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ နင်လုံးဝမသွားနဲ့၊ အဲဒီကောင်တွေ ထောင်ကို အိမ်လုပ်နေတာ...”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ တစ်ခါလောက်တော့ လုပ်ပြချင်တယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း အစော်ကားခံနေရမယ်”

အလယ်... အလယ်... နောက်တစ်ခွန်းက ပိုတောင် အား ပါသေးတော့။

သူမမျက်နှာ ဖြူဖျော့သွားပြီး ရွှေတိုးလာကာ လက်မောင်းကို ဆွဲသဖြင့် သူရန်းဖယ်သလို နောက်ဆုတ်ပစ်သည်။

သူမလည်း လွတ်ထွက်မသွားအောင် အမိအရ လိုက်ကာ ဆွဲသဖြင့်... သူ့အင်္ကျီစကို ဆုတ်ဆွဲမိထားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လမ်းမပေါ်မှာ ရိုက်သံထူသံ၊ အော်ဟစ်သံများ ကြားရကာ ပြေးလွှားသံများ ကြားရလေတော့သည်။

ထိုအသံများကြောင့် ဒီဇင်ဘာမိုး သွေးပျက်သွားကာ မြင့်မိုးကို အတင်း အိမ်ထဲ ဆွဲသွင်း၍ တံခါးပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ငါ... ငါ... ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ၊ ငါ့... ငါ့ကို ရေ... ရေပေးပါ”

“ခဏ... ခဏလေး... ကျွန်တော်ယူပေးမယ်”

ပြောပြီး လက်ထဲက တူရွှင်းပြားနှင့်ဓာတ်မီး ချထားသော ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်၍ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်လိုက်သည်။

၁၀ နတ်ရွာမှီး

ရေဘူးပြင်မှပင် သူ ရင်တွေ တုန်ကာ ဒူးတွေပါ ဆတ်ဆတ် တုန်လာသဖြင့် ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး ဆွဲထုတ်ကာ တဂွတ်ဂွတ်နှင့် မော့ချ ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ... နောက်ထပ်တစ်ဦး ဆွဲထုတ်၍ သူမထံ ပြေးလာခဲ့ ပါသည်။

“ရော... သောက်လိုက်”

သူမကို ရေဘူးပေးရင်း အပြင်ကို နားစွင့်ကာ တရုတ်ကပ်မှန်မှ ချောင်းကြည့်စဉ် ခြံတံခါးနားမှ အိမ်ဖက် လှမ်းထိုးထားသော ဓာတ်မီး ရောင်ကြောင့်...

“အစ်မရေ... ဆရာမကြီး ပြန်လာပြီ...”

“ဟုတ်လား... တံခါး... တံခါးသွားဖွင့်”

မြင့်မိုး အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ ပြေးဆင်းသွားပြီးမှ သော့မေ့နေ၍ သော့တစ်ချက်ပြန်တက်ယူကာ ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ရန်ဖြစ်နေကြတာလား... လူတွေ ရုံးစုရုံးစုနဲ့...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမကြီး၊ အိမ်ရှေ့မှာ လာအော်နေတာ ကျွန် တော်တောင် ထွက်ရိုက်မလို့၊ အစ်မ ဆွဲထားလို့...”

“အမလေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မင်းအဖေနဲ့ ငါနဲ့ ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်၊ လာ လာ... သော့ခတ်ပြီးပြီလား...”

“ပြီးပြီ...”

ဧည့်ခန်းထဲရောက်မှ ဒီဇင်ဘာမိုး၏စကားကြောင့် သူပို၍ သိက္ခာကြီးသွားသည်။

၁၁ လှပပျို

ရေသောက်ထားပြီးပြီဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ယောက်ျား ရင့်မာကြီးတစ်ယောက်လို ပုံဖမ်းထားလိုက်သည်။

“အားတော့ အားကိုးရသား အမေရဲ့၊ ထွက်ရိုက်မယ်လုပ်နေလို့ မနည်းပြန်ဆွဲထားရတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ အဲ့ဒီကောင်တွေမှာ ဘာဆင်ခြင်တဲ့ တရားမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ်က အညွန့်အညောင် ရှိတဲ့လူ၊ အလိမ္မာသုံးပြီး ကြည့်ရှောင်... ကြားလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

မည်သို့ဆိုစေ... သူ့သိက္ခာသူ ဆည်ယူနိုင်ခြင်းအတွက် ပီတိ ဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှ သိရသည်မှာ မောင် သက်က သူ့ကို စိန်ခေါ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ မောင်သက်ကဲ့သို့ ခြံရှေ့ လာပြီး ဒီဇင်ဘာမိုးကို ချောင်းသော ဂိတ်မျှင်ထူးနှင့် ဆုံကာ ရိုက်ပုတ် ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

အသန်း(နှစ်)

ရ

သေသမှုနှင့် အစ်မဟု နာမ်စားသုံးကာ ခေါ်နေရသော်လည်း.. သူနှင့် ဒီဇင်ဘာမိုးက အသက်ချင်း သိပ်မကွာ၊ ကွာလည်း လကြီးလငယ်လောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။

သို့သော်... သူက အစ်မ ခေါ်တာကို သူမသဘောကျပါသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အစ်မတစ်ယောက်နေရာကနေ ပြောဆိုဆက်ဆံရတာကို နှစ်သက်ပုံရသည်။

ချစ်သူရဲ့
စွာလျှာကျဲနေတဲ့ ဆံကေသာထဲမှာ
ငါဟာ သန်းတုံးကောင် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
တုတ်ချင်လို့ ကုတ်ဖွလာတဲ့
ခင်းဆွဲလက်သည်းချွန်မြလေး ခေါ်ရာ
မိုက်ခဲစွာ လိုက်လာခဲ့မှာပါကွယ်...။
အယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
“ဇာတ်” ခနဲ ညှပ်ပြီး လက်သည်းခွံနှစ်ခုကြား
ငါ့ခန္ဓာကိုယ်လေး ပြားသွားလည်း
ရင်ခုန်ဆဲဒါ အချစ်ရယ်...။

၂၂ နတ်ရွာစိုး

သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့်၊ မနက်အဆာပြေ စားသွားဖို့ကိစ္စအား သူမကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးပြီး အစ်မကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးနှင့် ဆုံးမတာမျိုးလည်း ရှိသေးသည်။

“နင်နော်... မိဘက နင့်အတွက် တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကျောင်း စရိတ် ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့စာ တစ်နေ့စာ ပြတ်အောင်လုပ်... ကြားလား၊ လေမနေနဲ့၊ နင်တို့လိုပဲ G.T.C တက်နေတဲ့... ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊

ခုတော့ ဒီကောင် A.G.T.I နဲ့ ထွက်ပြီး ကားစပါယ်ရာ လုပ်နေတယ်၊ အဲ့ဒီကောင်ဆို ဆယ်တန်းတုန်းက အရမ်းကြိုးစားတာ၊ အေးလည်း အေးတယ်၊ G.T.C တက်တာမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး၊ အရက်သောက်တတ်လာတယ်၊ အားရင် ကက်ကူလေတာနဲ့ ဖဲရိုက်တယ်၊ ရည်းစားထားတယ်၊

နောက်ဆုံးတော့ B.Tech မပါလို့ A.G.T.I နဲ့ပဲ ထွက်လိုက်ရတယ်၊ နင်ကတော့ အခု... B.Tech (Second) ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေါ့လို့မရဘူး၊ နင်အသေကြိုးစားမှ BE ဆက်တက်ခွင့်ရမှာ၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား...”

သူခေါင်းညိတ်ပြရင်း... ထမင်းချိုင့် ဆွဲကာ ရပ်လိုက်သည်။ ဆရာမကြီးကတော့ ဘာကို သဘောကျသည်မသိ၊ ပြုံးကာ နေလေသည်။

“ခဏနေဦး... ငါ့ကိုစောင့်”
ဒီမနက် သူမ... အုတ်ထင်းမရောက်၍ ထင်းပွဲစားဆီ လိုက်ဖို့ ရှိသဖြင့် သူနှင့်အတူ တာဆုံအထိ ထွက်လိုက်ရန် စောင့်ခိုင်းခြင်းဖြစ်-

သည်။

ထို့ကြောင့်... ရင်ဘတ်ယားစွာ စောင့်ရသည်။
ခုချိန်ဆို... သူမထွက်လာကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်မျှော်နေကြသော Top Ten တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ၊ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ၊ အရက်ဆိုင်မှာ သူ့ဗျူဟာနဲ့သူ စောင့်နေကြပေပြီ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သူတို့ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူမကို စက်ဘီးကယ်ရိယာ
ပေါ် ပေါ်ပြီး နင်းထွက်လိုက်သည်နှင့် ကွမ်းယာဆိုင်ထဲက ကိုကျားကြီး
ထွက်လာပြီး စက်ဘီးကို ခုန်အုပ်တော့မည့်နယ်... ရပ်ကြည့်ရင်း...
“အချစ်လေး... အစ်ကိုကြီး မင်းကို ချစ်တယ်နော်...
သိလား...”

“တောက်!...”

သူမထံမှ တောက်ခေါက်သံကြားရပြီး...

“မြန်မြန်နင်းစမ်း... ကျက်သရေကို မရှိဘူး”

“အချစ်လေးကလည်းကွာ၊ ဟော့... ယောက်ဖလေး...”

ဖြည်းဖြည်းနင်းကွ၊ ပြုတ်ကျရင် ငါက ပြေးကောက်မှာနော်... ဟား
ဟား ဟား ဟား...”

မြင့်မိုး လှည့်မကြည့်ဘဲ စက်ဘီးကိုသာ အားကုန်ဖိနင်းလာ

ခဲ့သည်။

ရွာထိပ်မှာ ကြောင်တစ်ရာစောထူး ရပ်စောင့်နေလေသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် စက်ဘီးကို ရပ်ပေးဖို့ ကားတားသလို
တားနေသဖြင့် မြင့်မိုး ချွေးပြန်ကာသွားသည်။

ရပ်လို့တော့ မဖြစ်။

မရပ်လျှင်...။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒီဇင်ဘာမိုးက...

“မြင့်မိုး မရပ်နဲ့နော်... ဆက်နင်း...”

“ရပ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်...”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဆို...”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ... မရပ်လို့ ဒီကောင် တစ်ခုခုလုပ်ပြီး
စက်ဘီးလဲသွားရင် အစ်မပိုပြီးအရှက်ကွဲမှာ...”

အမှန်တော့ မရပ်လျှင် သူ့ကို အငြိုးထားပြီး ပြဿနာ ရှာမှာ
မရှိဘဲ ဆင်ခြေပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ သူ့စကားကို သူမလက်ခံကာ စောဒက
ထောက်တော့။

သူရပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကြောင်ရပ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ ထိုး
ထားသော ကြောင်တစ်ရာ စောထူး ဝမ်းသာသွားပြီး... သူ့ပခုံးကို
ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ... နောက်ဖက် ခြေလှမ်းရွှေ့ပြီး...

“ငါ့ရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံပေးပါ ဒီဇင်ဘာရယ်... ငါ့မေတ္တာ

“သေလိုက်... သွားသေလိုက် မြင့်မိုး... နင်း...”

“နေပါဦးကွယ်... ကိုယ့်ရင်ထဲက စကားလေး...”

“ရှင်... ကျွန်မစက်ဘီးကို မထိနဲ့နော်...”

“အို... စက်ဘီးကိုပဲ ကိုင်တာပါ။ မင်းကို မကိုင်ပါဘူး”

“ကိုင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါလား... ပါးမကွဲရင် ကြိုက်တာပြော”

“ကြိုက်တာကတော့ မင်းကိုပဲ... အသေကြိုက်တာ ဟဲဟဲဟဲ”

“မြင့်မိုး နင်းလေ...”

“ဟုတ်...”

မြင့်မိုး နင်းသော်လည်း ဘီးမလိမ့်။

စောထူးက ကယ်ရီယာခုံ နောက်စွန်းကို ဆွဲထားပုံရသည်။

သူလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဘာကြည့်တာလဲဟု အမေးခံရပြီ။

ပြဿနာစတော့မည်ဖြစ်၍ လှည့်မကြည့်ဘဲ စက်ဘီးပယ်ဒယ်ကိုသာ အားစိုက်၍ ဖိနင်းနေလိုက်သည်။

မရ။ ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဟေ့ကောင် စောထူး... လွတ်လိုက်စမ်း...”

အသံက ဓားဘဦးအသံဖြစ်၍ သူ မဝံ့မရဲ လှည့်ကြည့်မိသည် ဟုတ်သည်။ ဓားဘဦးမှ အစစ်။

“မင်းက ဘာလဲ... ဆရာကြီးလား၊ ဟေ့ကောင်... ကြောင်

တစ်ရာကွ၊ အချဉ်မဟုတ်ဘူး...”

“သေချာလား... ဒါဆိုလည်း တစ်ပွဲလောက် စမ်းကြည့်ကြ တာပေါ့ကွာ...”

ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးကြားထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်သော ဓားမြှောက်

တ မနက်ခင်းနေရောင်အောက်မှာ တလက်လက် တောက် ဖြာကာ သွားသည်။

ထိုစဉ် ကြောင်တစ်ရာစောထူးက သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် ဖြောင်းခနဲ ပုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေထဲမှာ လွှားခနဲ မြောက်တက်သွားကာ ပေတစ်ရာခန့် မြင့်သော ထန်းပင်ပေါ် သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထန်းပင်က လှေခါးမရှိ။

ထန်းလက်တွေနှင့်လည်း လက်တစ်ဖောင်ခန့် ဝေးကွာနေသေး သဖြင့် စောထူး ထန်းပင် ပင်စည်လုံးကို ဖက်ကာ ငုံ့ကြည့်သည်။

ထိုအခါ ဓားဘဦးက ထန်းပင်အောက်သို့ ပြေးသွားပြီး မော် ဩည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင်... ခွေးမသား၊ မင်းကြောက်လို့ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်လား...”

“ဟား ဟား ဟား... ကြောင်တစ်ရာကွ မှတ်ထား၊ မင်း သတ္တိ ရှိရင်တက်ခဲ့စမ်း...”

“ဟေ့ကောင်... မင်းဆင်းခဲ့စမ်း”

သို့နှင့် တစ်ယောက်က တက်ခိုင်း၊ တစ်ယောက်က ဆင်းခိုင်းနှင့် ဆူညံနေ၍ အနီးနားသို့ လူတွေ အံ့ကာရောက်လာသည်။

သူနှင့် ဒီဇင်ဘာမိုးလည်း ကြောင်အ၊ကာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ကြောင်လည်း ကြောင်သင့်သည်။

ကြောင်တစ်ရာစောထူးလို လေထဲ ခုန်ပျံတာမျိုးက ငါ့ရုတ် သိုင်းကားတွေထဲမှာသာ မြင်ဖူးသည်။

၂၀ နတ်ရွာစိုး

ခုတော့... မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ကြောင်စွမ်း ဘာတွေမြင်ရဦးမလဲဆိုသော ငဲ့လန့်မှုမျိုးနှင့် စောင့်ကြည့်နေခိုက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးယောက် ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဘဦး၊ မင်းလက်ထဲက ဓားကို ချလိုက်စမ်း”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးယောက် အမိန့်လည်းပေး၊ ဝိုင်းလည်းဝိုင်းထား၍ ဘဦးမပြေးသာဘဲ ဓားကို ချကာ...

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး ဆရာ၊ ဒီကောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဣန္ဒြေပျက်အောင် နှောင့်ယှက်နေလို့ ဝင်ကူတာ...”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ကလည်း ဒီလိုတာဝန်သိကူညီတတ်တဲ့ စရိုက်ကို ကြိုဆိုတယ်၊ အခုတော့ မင်းရွာလူသတ်မှုနဲ့ မင်းကို ဖမ်းတယ်ကွာ... ဆရာချို သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါ”

ဓားဘဦးတစ်ယောက် လက်ထိပ်ဆရာချို၏လက်ထဲမှာ ဦးကျိုးကာသွားသည်။

ထို့နောက် ရဲအရာရှိက ထန်းပင်ကို မော်ကြည့်ပြီး...

“ဟိုကောင် ဆင်းခဲ့စမ်း...”

“ဗျာ... ဆရာ၊ လှေ... လှေခါးမရှိဘူးဗျ၊ အခုတောင် ပြတ်ကျမှာစိုးလို့ ဖက်ထားရတာ...”

“ဟေ့ကောင် ဆင်ခြေမပေးနဲ့၊ မင်းက ကြောင်တစ်ရာစောထူးပဲ၊ ကြောင်တက်တက်ပြီးပြီ၊ ကြောင်ဆင်းဆင်း”

လှပစိုး ၂၁

“မရဘူး ဆရာ... ကျွန်တော်က အတက်ဆေးပဲ ထိုးရသေးတာ၊ အဆင်းဆေးထိုးဖို့ ဆရာကြီး ဆုံးသွားလို့ မထိုးလိုက်ရဘူး”

စောထူးစကားကြောင့် မော်ကြည့်သူတွေ ငိုကခက်၊ ရယ်ရခက် ဖြစ်ကုန်သည်။

ထို့နောက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ထန်းတက်သမား ခေါ်ကာ လှေခါးထောင်ခိုင်းသည်။

လှေခါးရမှပင် ကြောင်တစ်ရာလည်း ဒူးတုန်လက်ငုန်နှင့် ဆင်းလာနိုင်တော့သည်။ သူ့ကိုလည်း ဖမ်းခေါ်သွားလေသည်။

ပြဿနာပြီးသွား၍ သူလည်း ဆက်နင်းလာခဲ့သည်။

သူမက...

“အဲ့ဒီကောင် ငါ့ကို လာနှောင့်ယှက်နေတာ နင် လှည့်တောင် မကြည့်ဘူးနော်...”

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတာပါ အစ်မရာ၊ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုသမရင် ကောင်းမလဲလို့”

“ခြေသလုံးသာ ဖက်ကိုက်လိုက်... ကြားလား”

သူမ တမင်ရွဲ့ပြောခြင်းဖြစ်ကာ သူလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ချီချိန်ထိတော့ ကံကောင်းနေတုန်း။ ဘယ်အချက် ကံဆိုးမိုး
မှောင်ကျပြီး ဓားထိုးခံရမည် မသိသောအဖြစ်က သူ၏စိတ်အား ပိန်ချုံး
ချိန်စေပါသည်။

သူ ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်ပြပြ မရှိ၍ . . ကုင်(နံ)တင်း ထိုင်တုန်း
အတန်းဖော် ကျော်ဦး သတိထားမိကာမေးသည်။

သူလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါပဲကွာ . . . ငါ့မှာ မကွာရာနယ်မြေထဲ ရောက်နေလို့ ဘယ်
တော့ အတွယ်ခံရမလဲဆိုတာ စိုးရိမ်နေရတယ် . . . ”

“ဒါဆိုလည်း ကျောင်းရှေ့က အဆောင်ကို ပြောင်းနေပေါ့
ကွ . . . ”

“အဲ့မှပဲ . . . ပိုက်ဆံကွ . . . ပိုက်ဆံတတ်နိုင်မှတော့ မင်း ပြော
မှလား . . . ”

သူအော်လိုက်၍ ကျော်ဦး မျက်ခုံးလေး မြင့်ကြည့်၍ လက်
ဖက်ရည်တစ်ငုံ ယူသောက်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဆိုင်အဝင်ဝမှ ပန်းကန်ချင်း ထိခတ်ပြုတ်ကျသံ၊
ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံတွေကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝါးကြီး။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းတုတ်နေကြသော မိန်းကလေး
တစ်စုအား ဝါးကြီး ခြေခါခါ လက်ကာကာနှင့် တောင်းပန်နေသည်ကို
ကြည့်မြင်ပြီး . . . ကျော်ဦးနှင့်မြင့်မိုးတို့ တခါခါ ရယ်ကြသည်။

“ဝါးကြီးကတော့ ဝါးတားတားနဲ့ သူများအမြီး တက်နင်းပြန်ပြီ
ထင်တယ်ဟေ့ . . . အဟတ်ဟတ်”

ဝါးကြီးဆိုတာ မျက်မှန်ထူထူနှင့် အမြင်အာရုံ အကြားအာရုံ
ဝါးတားတားနိုင်လွန်း၍ ဝါးကြီးဟု သူငယ်ချင်းများက နာမည်ပြောင်
ပေးထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါးကြီး နာမည်ကနိုင်လင်းဖြစ်ပြီး မြင့်မိုးတို့နှင့် တစ်တန်းတည်း
တစ်ခန်းတည်း။ ယခုလည်း BE က စန်းယုခိုင်တို့အုပ်စု ထိုင်နေသော
ဝိုင်းကို တက်နင်းမိတော့မလို ဖြစ်၍ အတုတ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါးကြီး ဝါးတားတားနှင့် ချောင်ချောင်ကျနေသော သူ့မျက်မှန်
ကို ပင့်ကာပင့်ကာ ဟိုဒီရှာဖွေကြည့်ရင်း . . . သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာ
သည်။

“မြင့်မိုး . . . ဟာကွာ . . . ဆိုင်ထဲမှာ မင်းတို့ ရှိနေတာ နည်းနည်း
ပါးပါး အသံပေးပါဦးတော့လား”

ဝါးကြီးပြောတာ မှန်ပါသည်။ ဝါးကြီးမျက်လုံးက အမှောင်တို့
အရမ်းကြောက်သည်။ တော်ရုံအရိပ်ကျသောနေရာပင် ဝါးကြီး မျက်လုံး

ထဲ မှောင်နေတတ်သဖြင့် သူတို့ ဆိုင်ထဲမှာရှိလျှင် ငါတို့ ဒီမှာဟေ့...
ဟု အသံပေးရသည်။ ထိုအခါမှပင်... အသံကို မှန်းပြီး ဝါးကြီး ဖြောင့်
တန်းစွာ ဝင်လာသည်။

မဟုတ်လျှင် စောစောကလို အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်တတ်၍
မကြာခဏ ပြဿနာတက်ရဖူးလေသည်။

“အေး... ငါလည်း ဒီကောင်ကိုစွဲကြောင့် အပြင်ကို သတိ
မထားလိုက်မိဘူးကွ၊ ကျော်ဦးစကားကြောင့် ဝါးကြီး သူ့ကို လှမ်း
ကြည့်သည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ!...”

ဝါးကြီးအမေးကို ကျော်ဦးက ဖြေသည်။

“အဲသလိုကွ... ကဲ!... မင်း ဘာကူညီနိုင်မလဲ”

ဝါးကြီး နားရွက်တစ်ဖက်တည်း ယားနေသလို ဖိကုတ်လိုက်၍
မျက်မှန်ကိုင် ချောင်သွားမှုကို ပြုပြင်ကာ... စဉ်းစားသည်။

ထို့နောက်... လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လှမ်းမှာပါသည်။

ပြီးမှ... လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်သဖြင့် မြင့်မိုးနှင့်
ကျော်ဦးတို့ စိတ်ဝင်စားကာ ငုံ့လင့်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ ဟိုပုံပြင်ကြားဖူးလား!...”

“ဟေအေးကွ... မကြားဖူးဘူး...”

“ဘယ်ပုံပြင်ကို မကြားဖူးတာလဲ!...”

“မင်းပြောတဲ့... အဲ...”

ဝါးကြီး စိတ်ညစ်သွားသလို နဖူးကုတ်၍ ညည်းတွားသည်။

“မင်းတို့ကွ... ဝါးတားတားနဲ့...”

“ဟမ်...”

ငပြု၏ပြခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် မြင့်မိုးတို့ သွေးပူလာကာ
လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ... ဝါးကြီးက သူတို့ထက်
တော့ ဗဟုသုတ စုံပါသည်။

အဆောင်မှာလည်း ဝါးကြီးတို့ အဆောင်နေ သူငယ်ချင်းတွေ
စုပြီး နဂါးနီစာကြည့်တိုက် ဖွင့်ကာ သုတရသ စာအုပ်များ အခမဲ့
ငှားရမ်းဖတ်ရှုခွင့်ပြုထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါးကြီး အကြောင်ရိုက်မှန်း သိသော်လည်း စကား
နာ ထိုးမနေတော့ဘဲ ဆက်၍သာ ငုံ့လင့်ကြသည်။ ဝါးကြီးက လက်ဖက်
ရည်တစ်ငုံ့လောက် အရသာခံ သောက်ပြီးမှ...

“ဒီလိုကွ... ရွေးတုန်းက... ယုန်နဲ့ကျား မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး
အတူနေကြတယ်၊ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကောင်းတဲ့ တောထဲမှာ ယုန်ကလည်း
လုန်မိသားစု၊ ကျားကလည်း ကျားမိသားစုနဲ့ပေါ့ကွာ၊ အဲ... တစ်နေ့
နာဂစ်မုန်တိုင်းကြီး တိုက်ချလိုက်တာ... အပင်တွေ အကုန်လဲပြီး အိမ်
တွေပါ ပြိုကုန်ပါရောကွ...”

“ဟေ့ကောင်... နာဂစ်က တစ်မြန်နှစ်ကမှ တိုက်သွားတာ၊
မင်းဂျီးဒေါ် ရွေးတုန်းကလား”

“အဲ့ဒီတုန်းကလည်း နာဂစ်တစ်ကြိမ်တိုက်ဖူးတယ်၊ အဲ့ဒီတုန်း
က... မင်းတို့မိဘတွေတောင် မမွေးသေးဘူး၊ လျှာဖြတ်မနင်းနဲ့၊
ပြောရင် နားထောင်...”

သို့နှင့်... ဝါးကြီး လျှာကို တက်နင်းမိမှာစိုး၍ ကိုယ့်... ကိုယ်
ပိုက်ကာ ဆက်၍နားထောင်ကြသည်။

ဝါးကြီး စကားမဆက်ဘဲ လက်ဖက်ရည် သောက်နေသေးသဖြင့် ကျော်ဦးက စိတ်မရှည်သလို စကားထောက်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဆက်ပြောလေကွာ...”

“အေးပါ... အဲဒါနဲ့ မုန့်တိုင်းကြောင့် အပင်တွေလဲ၊ အိမ်တွေ ပြိုတော့ အိမ်အကွာ မရှိလို့ မိသားစုတွေ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့ကွာ၊ ကုန်သည်တွေကလည်း ခေတ်ပျက်သူဌေးခွင်ဖမ်းပြီး သွပ်ဈေး၊ သံဈေး၊ သစ်ဈေးတွေ ထိုးတက်ပစ်ပြီး ရောင်းတော့ မဝယ်နိုင်ကြဘူးပေါ့။

ဝါး၊ ခန့်ဈေးတောင် ခန့်တောင်းမြှောင်အောင် ကြိုက်ပြီး လိုက်တက်သွားလို့ နောက်ဆုံး... ယုန်နဲ့ကျားဟာ သူ့မိသားစုအတွက် လဲနေတဲ့အပင်တွေခုတ် တိုင်ထူ အခင်းခင်း၊ အမိုးမိုးဖို့အတွက်... လွင်ပြင်ထဲမှာ သက်ကယ်ထွက်ရိပ်ကြတယ်ကွ...”

ထိုစဉ်... ကျော်ဦးက...

“ဪ... မင်းပြောတာ ငါသိပြီ၊ ရွှေယုန်နဲ့ရွှေကျား သက်တယ်ရိပ်သွားတဲ့ပုံပြင် မဟုတ်လား!”

“အေးလေ... အေးလေ...”

“ဟင်... အဲဒါနဲ့ မြင့်မိုးပြဿနာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွ...”

“ဟေ... မဆိုင်ဘူးလား...”

“ကျွတ်... ငါတို့က အဟုတ်မှတ်လို့ကွာ... ဝါးတားတားနဲ့...”

“ဟမ်...”

မြင့်မိုး လက်ဖက်ရည်လက်ကျန် မော့ကာ... ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။

“ဟ... သွားတော့မှာလား...”

“သွားမယ်... အခု ပြန်ဝင်ရမယ့်အချိန်က PLC ကွ”

ဝါးကြီးတို့ မီးခိုးပျောက် ထလိုက်လာကြသည်။ PROGRAM-MABLE LOGIC CONTROLLERS ကို သူတို့အုပ်စု ကြောက်ကြသည်။ ပုံတွေ ဆွဲရာ ကျက်မှတ်ရ ခက်သောဘာသာဖြစ်၍ အတန်းချိန် အလွတ်မခံရ။

သူတို့ ထိုမျှ ဝီရိယကြီးကြီးထားကာ ပြေးလာကြသော်လည်း အတန်းထဲ ရောက်တော့ Roll Call တောင် ခေါ်ပြီးနေချေပြီ။

အမှန်တော့ ဝါးကြီးကြောင့် နောက်ကျခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘယ်လောက်မြန်မြန် ဝါးကြီးက တစ်နာရီ တစ်မိုင်နှုန်းထိ မပို၊ ဝါးကြီးကို စောင့်ကာခေါ်ရသည်။

အတန်းခုံမှာ ထိုင်ပြီးမှ ဝါးကြီးက...

“မြင့်မိုး ပြဿနာကို ဒီလိုရှင်းရမယ်ကွ...”

“ဘယ်လိုလဲ...”

တကယ်တော့
အချစ်ဆိုတာ ပီကေပါပဲ
အချို့ရည်ကုန်သွားတာတောင်
ဝါးချင်နေတုန်းပဲ...

အခန်း(သုံး)

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ မြင့်မိုး အစောကြီးနိုးတာ

ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်
ငြိမ်းဆင်းထိုင်နေမိသည်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တိုင်း ကျောင်းချိန်မီဖို့ မနည်းကုန်းကြီးထဲ
သော မျက်လုံးတွေ... ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုသည်နှင့် မနက်(၆)
ဇယားခင် ကြည်ကာလင်ကာနေသည်မှာ အတော်မုန်းစရာတောင်
သည်။

၃၀ နတ်ရွာဦး

အဲဒီကိစ္စ... တစ်ခါတုန်းက... ဝါးကြီးကို ပြောပြတော့
ဝါးကြီးက အဲဒါ... ကျွန်တော့ ပါလာလို့တဲ့။

(ခွေးကောင်... အဲဒါကြောင့် ဒင်းမျက်လုံးကန်းနေတာ)

တွေးရင်းက... ဝါးကြီးနှင့် ကျော်ဦးတို့ ဒီနေ့ အိမ်ကို လာကြ
မည်ဟု ပြောထားသောကိစ္စ သတိရသွားကာ ကုတ်ကွေးထားသောခါး
ပါ ဆတ်ခနဲ မတ်သွားသည်။

(ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား... ဒီကောင်... မှန်တုန်ဝါးတားနဲ့။
တော်ကြာကွာ...)

မြင့်မိုး စိုးရိမ်သွားပြီး နာရီကြည့်မိသည်။ ခုမှ (၆)နာရီ။

ဒီကောင်တွေ မနေ့ညက ရန်ကုန်ပြန်အိပ်ကြပြီး ရန်ကုန်ကနေ
လာမှာဆို (၁၀)နာရီခန့်ကျော်လောက်မှပဲ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ထွက်ကာ
သူငယ်ချင်းတွေကို ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ စဉ်းစားရသည် တာဆိုကို ထွက်ကြို
တာက ပြဿနာမရှိ၊ ကြိုလို့ရသည်။ မနက်စာတော့... ကျွေးရမည်။

ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်တော့လည်း ခက်သား၊ အိမ်မှာတော့ အမေ
ဒီနေ့ သားသူငယ်ချင်းတွေ ဒီမှာ စားမယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံပင်။

အကောင်းစားကြီး မဟုတ်တောင် အသားဟင်းတစ်ခွက်၊
ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငပိရည်၊ တို့စရာကတော့ သေချာသည်။

ဒီမှာက... ကိုယ်တောင် သူများမျက်နှာကြည့်ပြီး စားရတာ
ဖြစ်၍ ဒီဇင်ဘာမိုးကိုပဲ... အပူကပ်ရတော့မည်။

သူမ... နီးလာလျှင် သူ့မှန်ဖို့ ပိုက်ဆံထဲက ငွေနှစ်ထောင်
လောက် ထုတ်ပေးပြီး အစ်မ ဈေးဝယ်ရင် ထည့်ဝယ်ခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ ကျွန်
တော့်သူငယ်ချင်းတွေ လာမှာမို့လို့ပါ... ဆိုပြီးတော့။

လုပ်ပေး ၃၁

သူတွေ့ရင်း၊ သောက်ရင်း၊ စဉ်းစားရင်းနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်
တုန်သွားမှ ထရပ်ကာ ပျင်းကြောဆန့်လိုက်သည်။

လေဝင်ရှုပ်၍ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသော ပန်းခင်းကို မြင်မှ
သတိရသွားသည်။ ဟုတ်ပြီ...။

မော်တာဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံက ခြံထဲက ပန်းခင်းတွေရော ပန်းအိုး
တွေပါ ရေလောင်းသည်။ ဒါက သူမ မနက်တိုင်း လုပ်နေကျအလုပ်၊
ဒီနေ့တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့် ပြင်ပေးစရာ
မလိုဘဲ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကာ အိပ်ရာနီးမှပင်... ခြံထဲ ဆင်းကာ
ပန်းပင်ရေလောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ မနီးခင် သူ ဝင်လုပ်နေလိုက်သည်။

ဆယ်တန်းလည်းမအောင်၊ အလိုက်လည်း မသိတာထက်
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလိုက်မသိတာက ပိုဆိုးသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီခင်ဘာမှ သန့်စင်ခန်းက ထွက်လာခဲ့က်... ကော်ဖီနဲ့ သင်း
 သင်းလေး ရနေသဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲ ချောင်းကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။
 ဒီလိုရက် မှို့ မနက်ခင်း အဆာပြေ စားသောက်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်စရာ
 မလိုဘဲ အရန်သင့် ဖြစ်နေပြီမို့ မြင့်မိုး၏ သိတတ်မှုကို ကျေနပ်နေမိသည်။
 ဒီနေ့ရော ဘာတွေစီစဉ်ထားမလဲဟု ဟိုလှန်ဒီလောက ကြည့်
 သည်။ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်ထားပြီး ကော်ဖီနွေးထားသည်။
 ယောက်ျားလေးဆိုတော့လည်း ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်စီစဉ်တတ်ပါ့မလဲ။
 ဒီလောက်ကလေး အားကိုးဖော်ရတာကိုပဲကဲ မဆိုးလှပါဘူး။
 ခါတိုင်းတော့ မြင့်မိုးကို ကော်ဖီသောက်ရင်း စာဖတ်နေတာ
 တွေ့ရတတ်ပြီး ဒီနေ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာတောင် မရှိ၍ ပြန်များ အိပ်နေ
 တာလားဆိုသောအတွေးနှင့် မြင့်မိုးအခန်းကို သွားကြည့်သည်။
 တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထား၍ နားစွင့်ပြီးမှ အသာအယာ တွန်းဟ

ကြည့်သည်။ မရှိ။

ကြည့်ပြီးမှ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့် မသင့်တော်တာ
 တွေ လုပ်မိမှန်း ဘာသာ သတိထားမိကာ ရှက်နွေးသွားသည်။

အို... တစ်အိမ်တည်း နေပြီး မောင်နှမလို နေကြတာပဲ ဘာ
 ဖြစ်လဲဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သက်သာအောင် တွေးကာ အိမ်ရှေ့ထွက်
 လိုက်သည်။ မေမေရီးမှပဲ ကော်ဖီအတူသောက်ကြမည်။ လောလော
 ဆယ် ပန်းပင်တွေ...။

“ဟင်...”

ပန်းအိုးတွေကြား ကုန်းကုန်းကွကွ အလုပ်ရှုပ်နေသော
 မြင့်မိုးကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်ရပြန်ပါသည်။

“ဟဲ့... မြင့်မိုး...”

“ဗျာ!...”

“နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဟင်... အပင်တွေက... နင်
 ရေ လောင်းထားတာလား!”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်မ... ပိတ်ရက်မို့လို့ ကျွန်တော်ကူနိုင်တာ
 လေ၊ နည်းနည်းပါးပါး လုပ်နေတာပါ...”

ပန်းအိုးတွေကြားက မြက်တွေပါ ပြောင်ရှင်းနေ၍ သူမ မျက်
 နှာပေါ် ကြည်နူးရိပ်နှင့် အားနာစိတ်တွေ ရောထွေးကာ လင်းလာ
 ကြောင်း မြင့်မိုးသိလိုက်သည်။

“နင်ဟယ်... ငါ့ဘာသာ လုပ်ပါမယ်၊ သွား... သွား...”

“အခုတော့”

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့၊ ဒါလေး နည်းနည်းကျန်တော့တာ”

၇၂ နတ်ရွာစိုး

ထို့နောက် သူမ ရပ်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ မြင့်မိုးနည်းတူ ပေါင်းမြက်တွေ ဝင်နုတ်သည်။

“အစ်မနာမည်ကို ဘယ်သူပေးထားတာလဲ...”

သူမ လက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်တစ်ချက် မြင့်မိုးရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။ သူမ တကယ်လှကြောင်း ခုမှ... သိလိုက် ရသလိုမျိုး ခံစားမိကာ လှပဒါးသားတွေ ပြောတာ မလွန်ဘူးဟုလည်း တွေးမိသွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ငါ့အဖေ ပေးထားတာပေါ့...”

“ဟိုလေ... ဒီဇင်ဘာဆိုတာ ဆောင်းရာသီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မိုးနဲ့ တွဲထားတော့ အန်ကယ်နာမည်မှာ မိုးပါလို့လား၊ ဆရာမ ကြီးနာမည်တော့ မပါဘူး”

“ဒီလိုဟေ့... ငါ့ကိုမွေးတဲ့နေ့က ဒီဇင်ဘာလကြီး မိုးတွေ သည်းသည်းသွန်သွန် ရွာတယ်၊ မိုးကလည်း စနေမိုး၊ အဲဒါကြောင့်... နေ့နံနက်လည်းသင့် သဘာဝဖြစ်စဉ်နဲ့လည်းကိုက် အမှတ်တရလည်း ဖြစ်အောင် ဒီဇင်ဘာမိုးလို့ မှည့်ခေါ်လိုက်တာတဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့... ရှင်းပြီလား”

“ဟေ့... ဒီလိုလား၊ အစ်မရည်းစားလည်း ကျွန်တော် မေးသလို မေးရှာပဲနော်”

“ဟဲ့... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ငါမှ ရည်းစားမထားတာ”

“ဗျာ... ဟာ... မယုံပါဘူးဗျာ၊ အစ်မ ဒီလောက်ချောတာ”
ဘာကြောင့်မုန်းတော့ မသိ။ သူမမှာ ရည်းစားမရှိတာ သူ့စိတ်ထဲ ပျော်သလို ခံစားသွားရသည်။

“အဲ... ချောတာမချောတာနဲ့ ရည်းစားထားတာ မထားတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ အစ်မရဲ့... အစ်မ ဒီလောက်လှမှတော့ အစ်မကို ပရိသတ်(စ်)လုပ်တဲ့သူ တစ်ပုံကြီး ရှိမှာပဲ၊ အဲဒီထဲက အစ်မ သဘောကျတဲ့တစ်ယောက်ယောက်... ”

“ငါ ဘယ်သူ့မှ... သဘောမကျဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ကိစ္စကို အမေ့ဘဝကို ကြည့်ပြီး ငါစိတ်ကုန်တယ်၊ ကြောက်လည်းကြောက်တယ်၊ ငါ့အဖေက အရမ်းဆိုးခဲ့တာ၊ အဖေဆုံးမှပဲ အမေလည်း ယောက်ျား ဝင်ကြွေး ကုန်တယ်လို့တောင် ပြောရမလို့ပဲ၊ နင်ပြောသလို ကျောင်းတုန်းက ငါ့ကို အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်... လုံးဝစို့ လုံးဝပဲဟာ...”

“အစ်မပြောသလိုဆို ယောက်ျားတိုင်း လူဆိုးဖြစ်ကုန်ပြီ”

“နင်မသိပါဘူး မြင့်မိုးရယ်... တကယ်တော့ ချစ်သူထားတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ငါတို့ မိန်းမသားတွေအတွက် တစ်ဘဝစာ ကံစမ်းမဲနှိုက်ရတာပါပဲ၊ ငါ့အဖေဟာ အရက်မသောက် ကွမ်းယာမစား၊ ဆေးလိပ်ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ လောင်းကစား အပျော်အပါး ဘာမှကို မရှိတဲ့ ပညာတတ် သူဌေးသားတစ်ယောက်ပါ။

အမေနဲ့ ငါးနှစ်လောက် ချစ်သူဘဝ နေခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် နောကျေနေအောင် သိမြင် သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးမှ နှစ်ဖက်မိဘ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပြီးနေတတ်ပြီး အင်မတန် စကားနည်း၊ အနေအထား တွေးကြည့်စမ်း... အမေရဲ့အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဘယ်လောက်

များ သာယာလှိုက်မလဲလို့

ဒါပေမယ့်... အမေကဆိုးချင်တော့ ငါ့ကို မွေးပြီးနောက် အဖေ စပြီးပျက်စီးတော့တာပဲ။ အဖေအမွေရထားတဲ့ ကုမ္ပဏီလည်း အနှုံးပေါ်ပြီးပြုတ်၊ အဖေလည်း အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်၊ မူးလာရင် အမေ့ကို ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်သေးတယ်။

အမေ့မှာ ကျောင်းဆရာမ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို မပျက်အောင် မနည်း ကျားကန်ပြီး ထိန်းနေတဲ့ကြားက အဖေ အရက်မူးပြီး ကျောင်းသွားသွား သောင်းကျန်းနေလို့ နောက်ဆုံး အမေ ရှက်ပြီး ကျောင်းဆရာမဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့တာပါဟယ်။ နောက်ပိုင်း အဖေ နာတာရှည် လူမမာသည်ကြီး ဖြစ်လာတော့... အိမ်ပါ ရောင်းပြီး ဆေးကုတာ အိမ်လည်းကုန် အဖေလည်း ဆုံးတာပါပဲ...။

အဖေဘက်က အမျိုးကြီးတွေကတော့ စိတ်နာတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ မပေးရ မကမ်းရအောင် လမ်းစဖြတ်ထားကြလို့ အမေကလည်း စိတ်နာပြီး မခေါ်ဘူးပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါတို့ ဒီကိုပြောင်းလာမှပဲ ဘဝရဲ့သာယာချမ်းမြေ့မှုဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခံစားဖူးတာပါ။

ကဲ... မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူထားတာ၊ အိမ် ထောင်ပြုတာဟာ ကံစမ်းမဲနှိုက်ရတာတဲ့ မတူဘူးလား၊ ငါလည်း အမေ့ လို ကံဆိုးမဲ ပေါက်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့အတွေးက ငါမတွေးသင့်ဘူးလား...။

သူမထံမှ... စကားပြတ်သွားပြီး အတန်ကြာသည်အထိ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား မြက်ပင်တွေ အဖြစ်က ကျွတ်ထွက်သည့်အသံ တလွဲလို့ တိတ်ဆိတ်ကာသွားသည်။

မြင့်မိုး... ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ...

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မ...”

“ဟဲ့... ဘာကိုလဲ...”

“အစ်မ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ပြန်တွေ့မိအောင် လုပ်မိတဲ့ အတွက်ပါ...”

“မလိုပါဘူး... ရပါတယ်၊ နင့်တို့ကတော့ စိတ်ချမ်းသာမှာပဲ နော်၊ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ လာတုန်းက ငါနဲ့လည်း စကားပြောဖြစ်ပါ တယ်၊ သူတို့ကမှ တကယ့်လင်မယားအစစ်ပဲ... ချစ်ကြပုံပဲနော်...”

“အင်း... ကျွန်တော့်အသက်တစ်လျှောက်မှာတော့ ရန်ဖြစ် တာ စိတ်ကောက်တာတောင် မရှိသလောက်ပါပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို အစ်မ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးပေါ့...”

“အင်း... အဲလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းကတော့ ပျင်းစရာကြီးပါ အစ်မရာ”

“အံ့မာ... တစ်ယောက်တည်း မနေလို့ နှစ်ယောက်နေပြီး ငါ ကံဆိုးရင် နင်ပြန်လျော်မှာလား...”

“ဟာ... အစ်မကလည်း အဲသလို လျော်နေတော့မလားဗျ အစ်မ တစ်သက်လုံး ကံကောင်းအောင် အစကတည်းက ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူလိုက်တော့မှာပေါ့...”

“ဘာရယ်...”

“ဗျာ... အဲ... ဟို...”

မြင့်မိုး စကားမှားပြီဟု သိကာ ကြောင်အအနှင့် နှာခေါင်းတွေ နှစ်ဖွဲ့တွေ ကုတ်၍ မျက်နှာမှာ ရှုံ့တွေ လူးကုန်သည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးကတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးလူးကာ ထ၊
ပြေးလေတော့သည်။

မှားပြီ။ စစ်တုရင်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလို အမှားစားကြကြေးဆို...
နှစ်ယောက်စလုံး အစားခံရပေမည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မှားခဲ့ကြသည်
ကိုး။

(ကန်တော့... အစ်မရေ... ကန်တော့...)

မြင့်မိုး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရင်း... မြက်နုတ်လိုက်
တွေးလိုက်နှင့် သဘောပေါက်လေ ကြောက်လေဖြစ်ကာ အိမ်ဖက်
လှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ နတ်ပြီးသားမြက်တွေ ကြည့်ကာ အိမ်ရှေ့ခြံ
အဝင်ဝဖက် ထပြေးလာခဲ့သည်။

ခြံတံခါးဝမှာ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသော ကျင်းစားငထွား
မျက်နှာကြီးကြောင့် မြင့်မိုး လန့်ကာ အော်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ကို ငါရပ်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်း
ငါ့မမလေးကို ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း...”

“ဗျာ... ကျ... ကျွန်တော်”

“ဟဲ့... ငထွား... စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စလဲ!...”

သူ့နောက်မှ ဆရာမကြီးအသံ ပေါ်လာသဖြင့် မှန်တေထား
သော ငထွားမျက်နှာ သကာရည်နှင့် အပက်ခံလိုက်ရသလို ချိုအီလာ
ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမကြီး၊ ဟဲဟဲ... ဟို... မမလေး ဒီနေ့...
အုတ်ကျင်းဆင်းဦးမလားလို့ လာမေးတာပါခင်ဗျာ...”

“မေးမနေနဲ့ သူလာရင် တွေ့မှာပဲ၊ မောင်မြင့်မိုးရေ... မင်း

ရေချိုးတော့လေ... ဟိုမှာ မင်းအစ်မ ကော်ဖီသောက်ဖို့ စောင့်နေ
တယ်”

“ဟုတ်...”

ငထွား သူ့ကို တစ်ချက်ပြုန်းကာကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆရာမ
ကြီးကို ကွမ်းချိုးတက်နေသော သွားတွေ ပေါ်အောင်ရယ်ကာ ခေါင်း
ညိတ်ပြကာနှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့မှပင်လျှင်... မြင့်မိုး အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

(ဟူး... ဒီဘီလူးတွေနဲ့တော့ မလွယ်ပါလား)

အချစ်ကို အချစ်နဲ့
 ဘာသာပြန်ထားတဲ့ အဘိဓမ္မာဆန်ဆန်ပဲ
 ငါ့ကိုယ်ငါပြန်လေ့တတ်တိုက်
 ခံစားမှု မိုက်တွင်းနက်နက်ထဲ
 ရဲရဲရန်ချီ
 ကြောင်ကျမကျရင် ဘာကျကျ
 အဲ့ဒါကို ဒုက္ခလို့ နောက်မှမြင်
 ခုတော့ ငါ့ရင်မှာ အချစ်မီးနဲ့
 လေထီးကလေးပွင့်
 ခွေးကျလေးနဲ့ လွင့်နေတာကိုပဲ ကျေနပ်
 နေတတ်ရင် တွင်းနက်ကြီးက အကျယ်ကြီးပဲပေါ့...
 "အိုး" ခနဲ မြည်မှ ဒီကောင်လည်း လျှာစာစောင်းကိုက်
 ဪ... မိုက်လိုက်တဲ့ ငါနယ်...
 (သေတယ်လေ)

ဆရာတော် ဉာဏ်သုမင်္ဂလက အနီးအကြောင်းအရာကို
 "ဒယ်အိုး" ဟုသတည်း။

အဆန်း(လေး)

ငါ့ကြီးနှင့် ကျော်ဦးတို့ တာဆုံရောက်တော့ (၈)နာရီ၊ မြင့်မိုး
 ဇွတ်စောင့်နေမလားဟု ဟိုဒီငေးကာ ရှာကြည့်သည်။
 "ငါ့မျက်လုံးနဲ့တော့ မတွေ့ဘူးကွ၊ မင်းမျက်လုံးနဲ့ကော"
 "ကျွတ်... မင်းတောင် မတွေ့တာ၊ ငါ့မျက်လုံးက ရှေ့မှာ
 နှိပ်ထပ်နေကွ..."
 "ပြီးရော... ဒါဆိုလည်း မေးပြီး သွားကြတာပေါ့၊ ဟိုးတ..."

၅၀ နတ်ရွာမိုး

ဆိုင်ကယ်တက္ကစိဂိတ် ထင်ထယ်”

ကျော်ဦးပြော၍ ဝါးကြီး မျက်မှန်ကို နှာသီးလုံးလေး ရှုံ့တင်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ကွမ်းယာဆိုင်က ကောင်မလေးက အတော်ချောတာပဲ ကွ... ”

“ဝါးကြီး... ငါက တက္ကစိဌားဖို့ ပြောတာနော်... ”

“ငါ့သိတယ်... ဆိုင်ကယ်ဌားဖို့က ဆိုင်ကယ်သမားဆီ ဌားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ဟိုမှာ... ကွမ်းယာဆိုင်မှာ မင်းဘကြီးတွေ”

“အဲဒါဆို... အိမ်ကို တန်းသွားမှာလား၊ မင်း အစီအစဉ် အရင်စမှာလား...”

“ငါ့ဘာသာ ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်ကွာ၊ ဆိုင်ကယ်ခေါ်...”

ဝါးကြီးက ဆရာကြီးလေသံနှင့် အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်၍ ကျော်ဦး ပွစိပွစိလုပ်ကာ ဆိုင်ကယ်သွားဌားသည်။ တက္ကစိသမားတစ်ယောက် ဆိုင်ဘေးရှိ ခုံတန်းမှ ထလာပြီး ဆိုင်ကယ်စက်နွဲ့ကာ ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

“လှပဒါးရွာဖျားလား၊ ရွာလယ်လား၊ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ!”

ထိုအခါ ဝါးကြီးက မြင့်မိုးပြောပြ၍ မှတ်သားထားသော အိတ်ဆောင်မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား အချုပ်တန်းဆရာဘေတို့၊ ကယ်ရီမောင်သိန်းတို့ ဆိုတာ သိလား!...”

ဆိုင်ကယ်သမား မျက်မှောင်ကျွံသွားကာ ဝါးကြီးတို့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

လှပဒါး ၅၁

“ကျွန်တော်က လှပဒါးသားပဲ... အကုန်သိတယ်...”

“ဟား... အိုခေပေါ့ဗျာ...”

ဝါးကြီး အားရဝမ်းသာနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခွထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... တက်လေကွာ...”

ဝါးကြီးအော်မှ ကျော်ဦးလည်း အသက်ဝင်လာကာ နောက်ကနေ ကပ်ပြီးခွထိုင်သည်။

“ကဲ... ဆရာသမား၊ ဆိုင်ကယ်ကို အော်ဒါဆွဲတယ်ဗျာ၊ ထမဦးဆုံး ဆရာဘေဆီ ပို့ပေး”

လမ်းက သိပ်ကောင်းလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ကျောက်ခင်းကတ္တရာလမ်းဖြစ်၍ ဆိုင်ကယ်ခရီးအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

“ဒါက ဘာလဲဗျ... ”

“စပါးဂိုဒေါင်တွေလေ၊ စပါးဒိုင်ပေါ့...”

“ဪ... ”

“ဟိုးကရော...”

“အဲဒါ လှပဒါးစိုက်ကွင်း...”

“ဒီမှာ အုတ်ဖုတ်တဲ့လုပ်ငန်းက ပိုတွင်ကျယ်သလိုပဲနော်”

“အင်း...”

“ရွာက အတော်ဝေးသေးလား!...”

“ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ...”

“ဟာ... သိပ်မှ မဝေးဘဲ၊ ဒါနဲ့ ဆရာဘေက ဒီအချိန် ဘယ်

မှာ ရှိတတ်လဲဗျ...”

၁၂ နတ်ရွာမိုး

“အရက်ဆိုင်မှာ...”

ဝါးကြီး ဇက်ပုသွားပြီး ကျော်ဦးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် တက္ကစီသမားက...

“ခင်ဗျားတို့က ဆရာဘေနဲ့ ဘာတော်လဲ...”

“ခင်ဗျာ... အဲ... ဘာမှမတော်ပါဘူး၊ ကိစ္စလေး ရှိလို့ပါ”

“ဆရာဘေကို လာဖမ်းတာလား...”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က... ကျောင်းသားတွေပါ...”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ကယ်က လမ်းဘေးဖက် အရှိန်လျှော့ဆင်းသွားကာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ဆိုင်းဘုတ်ရှာနေစရာမလိုဘဲ အနံ့နှင့် သိလိုက်သည်။

“ဟိုးက အတွင်းဘက်ဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သောအခါ နေတာ ဆရာဘေ”

ဝါးကြီးလှမ်းကြည့်သော်လည်း အရိပ်ထိုးကျနေ၍ မမြင်၊ ကျော်ဦးကို လှည့်ကြည့်တော့ ကျော်ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ... ကိုယ့်ဆရာ ဒီကပဲစောင့်၊ ဆက်ရန် ရှိသေးတယ်၊ ထို့နောက် ကျော်ဦးကို ပခုံးဖက်၍ ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်၏။

“ရောက်ပြီကွ... မင်းရှေ့မှာ...”

ကျော်ဦး လေသံတိုးတိုးနှင့် သတိပေးမှ ဝါးကြီး ရမ်းမှန် ပြေးရင်း...

“ဆရာဘေ ဆိုတာလားခင်ဗျာ...”

ဝါးကြီး မြင်မမြင်တော့ မသိ။ ကျော်ဦးကတော့ ဆရာဘေ

လှပစွာ ၁၃

ဆိုသောလူကို ကြည့်ပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားပါ အေးချင်လာသည်။ အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်ခန့်ဟု ထင်ရပြီး မျက်နှာနီနီပွပွထဲ နှာခေါင်းက ထူးခြားစွာ ပွနေကာ မျက်ခုံးရိုးထူထူ၊ မျက်တွင်းနက်နက်နှင့် ကျားတစ်ကောင်၏မေးရိုးတွေလို... မျက်နှာကို တုတ်ခိုင်စွာပင် ထောက်ထားသဖြင့် ပိုးစိုးပက်စက် မိုက်ကန်းသည့်ရုပ်မျိုးဆိုတာ သိသာလွန်းပေသည်။

“မင်းတို့က ဘာတွေလဲ...”

“စိတ်အေးအေးပဲ ထားပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းသားတွေပါ။ ဆရာဘေကို ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူး...”

“ဘာကွ... မင်းတို့ ဒုက္ခလာပေးတော့ကော သောက်ဝရ စိုက်ရမှာလား!...”

‘ဝွပ်!!..’

ငေါက်လည်းငေါက် လက်ထဲက ဖန်ခွက်လည်း ဆောင့်ချလိုက်သဖြင့် ဝါးကြီး တုန်ခနဲဖြစ်ကာ ကျော်ဦးလက်ကို လှမ်းဆုတ်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာချိုလေးနှင့်...

“အဟင်း... ဒါကြောင့် ဆရာဘေလို့ နာမည်ကြီးတာကိုး၊ ကျွန်တော်တော့ လေးစားသွားပြီ ဆရာ... တကယ်ပါ၊ လာရင်းကိစ္စက ဒီလိုပါ... ဟို... ဆရာဘေ ဒီရွာက မြင့်မိုးကို သိတယ်မဟုတ်လား...”

“ဘယ်က မြင့်မိုးလဲ မသိဘူး...”

“ဪ... ဆရာရယ်၊ ဒီဇင်ဘာမိုးရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲ...”

“ဘာ... ဘာ... ဘာ... ဒီဇင်ဘာမိုးဟုတ်တာ ငါ...”

၁၄ နတ်ရွာစိုး

နားရှင်းအောင် ပြန်ပြောစမ်း...

ဒီဇင်ဘာမိုးလိုက်သည်နှင့် ဆရာဘေ ပြူးကာပြာကာ သွားပြီး ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်လာကာ မေးလေသည်။

သို့မှ... ဝါးကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့က... မဒီဇင်ဘာမိုးရဲ့မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ မြင့်မိုးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ...”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ အေး... ဟုတ်ပြီ ထိုင်၊ မင်းတို့ သောက်မလား...”

“ဟာ... နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခွင့်ရရင် ရပါပြီ...”

ပြောပြီး ဝါးကြီးခုံကို လှမ်းစမ်းကာ ထိုင်ချသည်။ သေချာစမ်းသေချာထိုင်ကာမှ သေချာလွဲကာ နောက်ကို ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

ဒါကို ရိုးရိုးမကျ၊ လက်က ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲ၍ စားပွဲကို ဆွဲမိကာ ပုလင်းတွေ၊ ခွက်တွေပါ ဝရန်းသုန်းကား မှောက်လဲကုန်တော့၏။

“ကုန်... ကုန်ပါပြီကွာ... ဟား ဒီကောင်တွေတော့ ကွာ...”

ရုတ်တရက်မို့ ကျော်ဦး ထူပူကြောင်အနေပြီးမှ ဝါးကြီးကို ဖျာဖျာသလဲ ဆွဲနေသည်။ အမြည်းပန်းကန်ဖြစ်ပုံရသော ကော်ပန်းကန်ပြားက ဝါးကြီး ခေါင်းပေါ် မှောက်လျက်ပါလာ၍ ကျော်ဦး ယူကာ စားပွဲပေါ် ပြန်ချသည်။

ဝါးကြီးခေါင်းပေါ်မှာ လက်ဖက်သုတ်က အပုံလိုက်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာရယ်... ကျွန်တော်တာဝန်ယူ...”

ဝါးမယ် ဆရာ၊ စိတ်ကြိုက်မှာ စိတ်ကြိုက်သောက်၊ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်...

ဝါးကြီး အလျော်အစားလေးနှင့် ပြန်ထိန်းကာ အဆင်ပြေအောင် နှစ်သိမ့်သည်။ ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေရှင်း၊ လိုအပ်တာထပ်မှာနှင့် ပြန်၍တည်ငြိမ်လာပါသည်။

ဆရာဘေလည်း တစ်လုံးအသစ်ထပ်ဖွင့်နိုင်ကာ ပြီးလာသည်။

“လုပ်ပါဦးကွ... မင်းတို့ လာတဲ့ကိစ္စ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိစ္စကတော့ မင်္ဂလာပဲ ဆရာ၊ မြင့်မိုးက ပြောတယ်... သူ့အစ်မက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ဆို ပိုကြိုက်တယ်တဲ့၊ ဆရာဘေရဲ့ ဥပဓိရုပ်က ကော်လာကတုံး၊ တိုက်ပုံဝတ်ရင် တကယ်ခန့်တာတဲ့၊ ဓသောက်မစားဘဲ ဘာသာရေးအလုပ် လုပ်ပြီး (၂)နှစ်လောက်ပဲ နေကြည့်၊ သူ့အစ်မ ဆရာဘေကို မကြိုက်ရင် ကြိုက်သလိုပြောတဲ့ ဆရာ”

“ဟေ... တကယ်ပြောနေတာလား!...”

“ဆရာဘေလိုလူမျိုးကို ကျွန်တော် နောက်ပြောင်ရဲပါ့မလား ဆရာရယ်... တကယ်ပေါ့”

ဆရာဘေဆိုသူ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်ကာသွားသည်။

“သေချာတယ်နော် ချာတိတ်တွေ...”

“လုံးဝ... လုံးဝအမှန်ပဲ ဆရာ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်အသက် ထို အလကားယူ...”

“အံ့မား... ဟုတ်ရင်ပဲ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရမယ့်ပုံ၊ အေး... အေးပါ၊ ကိုင်း... ငါ့ရဲ့သောက်လုံးသောက်ပေါက်တွေ ဒီနေ့ နောက်

၁၆ နတ်ရွာစိုး

ဆုံးဟေ့၊ မင်းတို့လည်းချ...။

“ဟား... မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ မရဘူး၊ ကဲ... ဆရာသမား၊
ဒီကိစ္စက လျှို့ဝှက်နော်၊ မဒီဇင်ဘာကိုလည်း သွားမမေးနဲ့... ကိုယ့်
ဘာသာ ကြည့်လုပ်၊ မြင့်မိုးက သွားပြောပေးပါဆိုလို့ လာပြောတာ”

“ဟား... ဒီကောင်ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ မလာတာလဲ!”

“ဆရာရယ်... ယောက်ဖတော်ရမှာဆိုတော့ မျက်နှာပူတာ
ပေါ့...။”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... ဟုတ်လေကွာ... ဟား ဟား
ဟား...”

ထို့နောက် ဆရာဘေကို တရိုတသေ နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲက
ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ကျော်ဦးက ဝါးကြီးခေါင်းပေါ်က လက်ဖက်သုတ်အပုံကို
နှိတ်စားရင်း...

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး... ဝါးကြီးရာ...”

“မင်းအသာနေစမ်းပါ၊ ဟေ့... ဆိုင်ကယ်ဆရာ...”

ဆိုင်ကယ်သမား ရောက်ပြီမို့ ဝါးကြီးတို့ တက်ခွကြသည်။

“မင်းဘာတွေ ဝါးနေတာလဲ”

“မင်းခေါင်းပေါ်က လက်ဖက်သုတ်လေ...”

ဝါးကြီး သူ့ဘာသာ ပြန်စမ်းယူပြီး ကြည့်သည်။ အင်း...
ဒီလောက်တော့ရင်းရမှာပဲဟု ညည်းတွားသလို ပြောရင်း ပါးစပ်ထဲ
မစ်ထည့်ကာ မောင်းနှိုင်းတော့သည်။

“အခု ဘယ်ကို ပို့ပေးရမှာလဲ...”

ဝါးကြီး စာအုပ်ဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ...

“ဓားဘဦးဗျာ...”

“မရှိဘူး... မှော်ဘီရဲစခန်းမှာ ဓားဘဦးရော ကြောင်တစ်ရာ
ပါ ချုပ်ထားတယ်”

“ဒါဆို ထောင်ထွက်မောင်သက်...”

“သူလည်း ရိုက်မှုနဲ့ အချုပ်ကျနေတယ်”

“ဟင်... အဲဒါဆို ကျင်းစားငထွား...”

“အင်း... သူတော့ ရှိတယ်၊ သွားမလား!”

“သွားမယ်... အဲဒီကိုပို့...”

ကျော်ဦးက လက်တို့၍ နားနားကပ်ပြောသည်။

“ငါတို့ ဒီနေ့ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်မှာပါနော်...”

“မင်းက ကြောက်နေလို့လား...”

“အေးပေါ့ကွ...”

“ငါတော့ မကြောက်ဘူးကွာ၊ အသံပဲ ကြားတာ၊ ရုပ်မှ မမြင်
ရဘဲ...”

ကျော်ဦး ဆဲတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ထောက်

ထွက်မောင်သက်၊ ဂိတ်မျှလှည်း၊ ကြောင်တစ်ရာ၊
မားဘဦးတို့ အချုပ်ထဲ ရောက်နေကြသဖြင့် နားမျက်စိ အတော်အေး
တာနေသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်ချောင်ကပ်နေသည်တော့ မသိ။

ဒီမနက် သူမနှင့် ဈေးဝယ်ထွက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်
တစ်ယောက်မှ မတွေ့၍ မြင့်မိုး စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ စက်ဘီးကို
ပြောပြောနင်းလာနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် မနက်က အရှိန်က ရှိနေ၍ သူမကို ကျောပေးနင်း
နေရသည့်တိုင်... ရင်ထဲ ကတုန်ကယင် ရှိနေဆဲ။ စိတ်ထဲမှာလည်း
အိတ်အာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့ကိစ္စကိုတောင် ဘာမှမသိရှာသော ဆရာမ
ကြီးက အစဖော်တာ ခိုင်းသောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မငြင်းသာဘဲ
နင်းကာ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

တာဆုံရောက်မှ ဒီဇင်ဘာမိုးက...

“မြင့်မိုး... ငါတို့ မနက်ဖြန်ကျရင် မှီသွားနတ်ရအောင်”

“အင်း...”

“အဲဒီမို့ကို ငါအရမ်းကြိုက်တာပဲ သိလား... အရင်တုန်းကဆို
နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါလောက် ငါသွားနတ်တယ်၊ နောက်တော့
ဟိုအကောင်တွေကြောင့် ငါမသွားတော့တာ”

သူမပြောသော ဟိုအကောင်တွေဆိုသည်မှာ သူ၏ Top Ten
ဈေး မဟုတ်ကြဘဲ လှပဒါးစိုက်ခင်းမှာ အညာဒေသမှ အလုပ်လာလုပ်
နေကြသော ကိုရွှေအညာသားအုပ်စုကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ လှပဒါးသို့ ရောက်လာပြီး တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့
သူမနှင့် စိုက်ကွင်းထဲ သွားကာ မှီလိုက်နတ်ဖူးသည်။

မှီနတ်သည့်အလုပ်က လွယ်တော့မလွယ်၊ အိမ်ကနေ မနက်
ငါးနာရီလောက် ထသွားကာ ဓာတ်မီးနှင့် ရှာရသည်။ ဒါတောင်
ဆိုယ့်ထက် စောစီးစွာ မီးခွက်ကိုယ်စီနှင့် မှီရှာနေကြသောသူတွေက
ထပ်ပုံကြီး။

မှီက ပဲမှီဟု ခေါ်ကြသော်လည်း ပဲပင်က ပေါက်သောမှီမျိုး
တော့ မဟုတ်။ စိုက်ကွင်းထဲမှ ရိတ်သိမ်းပြီးသား မတ်ပဲပင်မှ ပဲမှီ၊
ပဲမှီအား အေးမြေဩဇာပြန်သုံးရန် ကွင်းဘောင်အစပ်၊ ကန်သင်းရိုး
အစပ်တွင် ပုံထားရာမှ ထိုအပုံတွင် ပေါက်ရောက်လာသော မှီဖြစ်
သည်။ ထိုမှီအား သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ရှာကြသည်။

ပဲခွံပေါ် ပွင့်သောမှီအား အလွယ်တကူ နတ်ဆွတ်နိုင်သောသို့
ရှာရကလျှင် ပဲခွံပုံကို လှန်လှောကာ ရှာရသည်။ တစ်ခါတစ်ထဲ

ပဲပဲလှန်ရင်း မြွေဆိုးနှင့် တိုး၍ ကိုယ်ကျိုးနည်းရသူတွေလည်း ရှိသည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးကတော့ မိုးကြိုက်လို့ မိုးရွာရတာ ပျော်လို့ အသင့် ဝယ်စားနိုင်ပါလျက် ကိုယ်တိုင်ထွက်ရှာခြင်းဖြစ်ပြီး မိုးရွာသူအတော် များများမှာ မပြည့်စုံရှာသော ဝမ်းရောအတွက် ဟင်းတစ်ခွက် ရနီးနီး ရှာနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မနက်စောစော ထလာရသည့်ဒုက္ခ၊ စိုက်ကွင်းထဲက မြေဆွေးပုံ လာဖွ၍ တာဝန်ရှိသူရဲ့ အအော်အငေါက်ခံရသည့်ဒုက္ခ၊ မြွေဆိုး အန္တရာယ်ကြောင့် အသက်ဘေး နီးရသည့်ဒုက္ခတွေထက် ဝမ်းမီး တောက်လောင်နေသောဒုက္ခက ပို၍ကြီးမားနေသည်လား။

“ဟဲ့... မြင့်မိုး...”

“ဗျာ...”

“အမလေးနော်... စက်ဘီးသာ နင်းနေတာ အသက်မှ ရှိ သေးရဲ့လားလို့၊ သရက်တောလမ်းကို ကျော်လာပြီလေ”

ဒီတော့မှ သူ ဘေးဘီဝဲယာကြည့်ပြီး ကားလေးဂိတ်ကုန်းပေါ် တောင် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စက်ဘီးကို လမ်းဘေး လျှောဆင်းကာ ရပ်လိုက်သည်။

“အစ်မ မဆင်းနဲ့၊ ကျွန်တော်ပြန်လှည့်မယ်...”

“တော်ပြီ... လမ်းပဲ လျှောက်တော့မယ်...”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး စုပြီး ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲကာ ဘောက် ဆတ်ဘောက်ဆတ် လျှောက်သွားသဖြင့် သူလည်း စက်ဘီးလေး တွန် ကာ အမီလိုက်လာခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်... သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်

ထုတ်၍...

“အစ်မ”

“ဘာလဲ!”

သူမ လှည့်မကြည့်ပါ။

“ဒီ... ဒီပိုက်ဆံလေး ယူပြီး ဈေးဖြည့်ဝယ်ပေးပါလား”

ထိုအခါမှ ဝင့်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သော သူမမျက်ဝန်းတွေ ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး လင်းခနဲဖြစ်ကာ ပြာသွားသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ!...”

“ဟို... ဒီ... ဒီနေ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ် တို့ လာကြမှာမို့လို့ မနက်စာ ကျွေးချင်လို့ပါ...”

“ကျွေးပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ပိုက်ဆံကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာ

ထဲ”

“ဘာမှတော့ လုပ်လို့မရဘူးပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်မတို့ ဒုက္ခအပိုပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ...”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ အိမ်လာခိုင်းနေလဲ၊ မလာနဲ့...”

ငါ့အိမ်မဟုတ်ဘူး၊ သူများအိမ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့...”

မြင့်မိုးထံမှ နောက်ထပ် ဘာသံမျှ ထွက်မလာတော့မှ... သူမ တစ်ကြိမ်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ စက်ဘီးတွန်းနေသော မြင့်မိုးကို ကြည့်မြင်၍ ပင့်သက်ခိုးရှိုက်လိုက်ကာ...

“နင့်ပိုက်ဆံ ပြန်သိမ်းထားလိုက်၊ ငါ့ဘာသာ ဝယ်ခဲ့မယ်”

သရက်တောလမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မွေဘီလင်း

ကြားစေ့က သရက်တောလမ်းထိပ်မှစပြီး မြို့မဈေးရုံကြီးဘေးနှင့် အနောက်ဖက်ဝင်ပေါက်မှာ ဆုံးကာ တစ်ဆန့်တလျားကြီး ပတ်ခွေထားသည်။

သရက်တောထိပ်မှ အဝင်လွယ်သူတို့ ထိုလမ်းထိပ်မှ ဝင်ပြီး ဈေးတောင်ပေါက်နှင့် နီးသော ရပ်ကွက်တွေကတော့ ဈေးရုံကြီးနားမှ ပတ်ကာ ဝင်ကြသည်။

ဘယ်ဖက်ကပဲဝင်ဝင် တောသည်များ၊ ပျံကျသည်များနှင့် စည်ဝေကာ ဘုရားပန်းမှအစ သီးနှံ၊ သားငါး (ဒိုင်ငါးတော့မဟုတ်၊ လက်ထိုးမြူးကျငါး) ပေါပေါလောလော ဝယ်လို့ကောင်းသော လမ်းကြားကို အိမ်ရှင်မတို့ သဘောတွေ့ကြလေသည်။

ဈေးရုံကြီးကိုတော့ အခြားသော အိမ်သုံးပစ္စည်း၊ အဝတ်အထည်၊ လယ်ယာသုံးပစ္စည်းနှင့် ဒိုင်ငါး၊ ဒိုင်အသား၊ သားကောင်းငါးကောင်း လိုမှသာ ဝယ်ကြသည်။

သို့သော် မှော်ဘီဈေးက အသီးအနှံသာ ပေါလောပြီး အသားငါးတော့ ရှားချင်သည်။ ရှားလို့ ရှားတာပဲလား၊ စားသုံးသူ ဝယ်လိုအားနည်းလို့ ဈေးကြီးတာလား မဆိုနိုင်။

ရန်ကုန်မှာ ကြက်ငှက်တုတ်ကွေးဖြစ်၍ ကြက်သားဈေး ထိုးကျနေချိန် မှော်ဘီကြက်များ ကျန်းမာကာ ဈေးမကျချေ။ တလောက ဝက်တုတ်တွေအသံတွေ ထွက်လာ၍ ရန်ကုန်ဝက်သားဈေး နှစ်ထောင်ငါးရာဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ မှော်ဘီဝက်သားဈေး ငါးထောင်ကို မျက်နှာကြောက ဝက်ခေါက်လို့ပင် ထူကာ ပိတ်နေပါသေးသည်။

ဒါတောင် ရေခဲခွက်ထားသော အသားကို ရောင်းကနီးမှ

သွေးခဲသုတ်၍ ရောင်းနေပေလို့ပင်။ မြင့်မိုး ဈေးထဲ လိုက်မဝင်ချင်မှန်း သိ၍ သူမက...

“နင် ဒီကပဲ စောင့်မှာလား”

“အင်း”

“နင်... အင်းအပြင် တခြားစကား မပြောတတ်တော့ဘူးလား၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ တအင်းအင်းနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းက လပ်ကီးပွိုင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်ပါ့မယ် မမခင်ဗျာ...”

မြင့်မိုး ရွဲ့မှန်းသိသော်လည်း သူမ စိတ်မဆိုးနိုင်ပဲ ရယ်ရိပ်ကလေးနှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

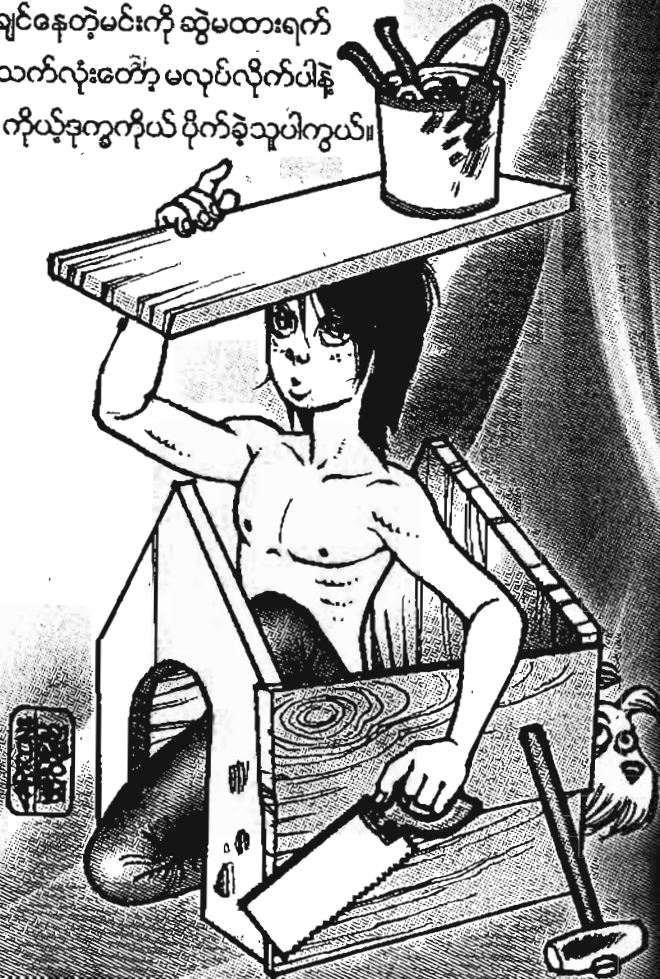

အဆန်း(၇)

- ၁။ နန်းပြင်ပေမယ့်
ပန်းဆိုတဲ့အသိက
မင်းတို့ယုယစေတယ်။
- ၂။ အပြစ်မြင်ပေမယ့်
ချစ်ချင်နေတဲ့စိတ်ကြောင့်
တိတ်တိတ်ကလေး နွေးထွေးမိတယ်။
- ၃။ မဝေးချင်ပေမယ့်
ပြေးချင်နေတဲ့မင်းကို ဆွဲမထားရက်
တစ်သက်လုံးတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့
ဦးမှာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ပိုက်ခဲ့သူပါကွယ်။

ကြ

၃

လောကကြီးမှာ...လူမှန်ရင်လေး...ကရင်ကို မဆိုထား
နဲ့...ကုလားမ...တောင်မှ...ချစ်မိရင်...အပြုအမည် မခွဲတော့
တယ်...။

...မှော်ဘီသူတွေ...မှန်သမျှရယ်... အသားမည်အညို...
စိတ်ကောင်းတော့ ရှိကြတယ်.. ဒီလိုနဲ့ကွယ်... ကျွင်းအားလုံးလောက်
မှာ...။

“ဟေ့လူ...”

“အန်!...”

ဝါးကြီး မျက်မှန်လေး ပင့်ကာပင့်ကာနှင့် လွှတ်အော်ပစ်၍ ဂစ်တာတစ်လုံးနှင့် ဈာန်ဝင်နေသော လူထွားကြီး ဖီးလ်ဂုတ်ကာ ရုတ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

အသံလာရာဆီကိုလည်း နွားသိုးတစ်ကောင်လို စောင်ကြည့်လိုက်၍ ကျော်ဦးမျက်နှာ ဖြူဆုတ်သွားကာ ဝါးကြီးကို လှမ်းဆွဲသည်။

ဝါးကြီးက ကျော်ဦးလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး...

“အလုပ်မလုပ်ဘဲ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ဘာကွ... မင်းက ဘာကောင်လဲ”

အော်ရင်း ငထွား ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ငါဘာကောင်လဲ မမေးနဲ့... မင်းပြုတ်သွားချင်သလား!”

“တယ်... ဒီခွေးမသားလေး...”

“ဟာ”

ကျော်ဦးပါးစပ်က ဟာခနဲ အော်မိကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ဇက်ပါ ပုသွားသည်။

နားထဲမှာလည်း လူထွားကြီး ခြောက်ခနဲ ရွယ်လိုက်သည့် ဂစ်တာအိုးနှင့် ဝါးကြီးခေါင်း ပွဲတောင်းသံ ဝှမ်းခနဲ ကြိုတင်မြည်ဟည်းနေကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလာပါသည်။

“လုပ်လေ... ထုလေ... ဒီဇင်ဘာမိုး အုတ်လုပ်ငန်းရဲ့ မန်နေဂျာကို ဂစ်တာနဲ့ ရိုက်ခွဲတာဟာ မင်းထမင်းအိုးနဲ့ မင်းဘဝကို

ရိုက်ခွဲတာနဲ့ အတူတူပဲကွ... မှတ်ထား၊ ငါ့ခေါင်းကွဲရင် ကုစရာသေးရဲ့ ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ထမင်းအိုးကို ဘာနဲ့ ကုမလဲ... ငါ့ရဲ့ဘဝကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့ မင်းရဲ့နှလုံးသားကိုရော မင်းမနှမောဘူးလား လုပ်လေ... လုပ်လေကွာ...”

‘ဝံ့!...’

ငထွားလက်ထဲက ဂစ်တာပြုတ်ကျသွားပြီး ဝါးကြီးကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်လိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးကို သူ တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတာပါ သိနေ၍ မယုံကြည်လည်း ယုံကြည်ရတော့မည်။

ဒါဟာ... အတွင်းစိတ်နှင့် အတွင်းစကား။

မျက်နှာစိမ်း လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တဲ့အကြောင်း တရား။

ထို့ကြောင့် ငထွားတစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားကာ မြေပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ကျသွားသည်။

ဝါးကြီးကတော့ မြင့်မိုးပြောပြသလောက်နှင့် ဆိုင်ကယ်သမား ဆီ စပ်စုလာသော အချက်အလက်တွေကို ပေါင်းစပ်ကာ... မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ရမ်းပစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဒူးထောက်ခေါင်းငုံ့နေသော ငထွားရှေ့မှာ ဝါးကြီးခါးထောက် ခေါင်းမော့ကာနေပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် အထက်မီးကနေ ကြည့်ပြီး ဘူဇာပြီးသလို ပြုံးလိုက်သည်။

“ငှင်း... ငှင်း... ငှင်း... ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့”

“ကျွန်... ကျွန်တော်မသိလို့ပါ ဆရာ၊ မ... နတ်က

လေးဆီ အလုပ်ကိစ္စ သွားမေးပါသေးတယ်။ မမလေး လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်ရင်း... ”

“ငါသိတယ်... ဘော့စ်ပြောလို့ ငါ အခု ကွင်းထဲ လိုက်လာတာ၊ မနေ့က... အော်ဒါရထားတယ်၊ အုတ်နှစ်သိန်းလောက် လိုတယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းအလုပ် မင်းဆက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ... ”

“နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့အချက်က မင်း ဘော့စ်ရဲ့မောင် ဝမ်းကွဲကို ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံပါ”

“ခင်... ခင်ဗျာ... မမလေးမှာ မောင်ရှိလို့လား!”

“ဟေ့ကောင်... အခု သူ့အိမ်မှာ ရောက်နေတာ သူ့မောင် ဝမ်းကွဲကွ၊ ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်တာ... ရှင်းပြီလား!”

“ဪ... မသိလို့ပါ ဆရာရယ်”

“မင်းတို့ အဲဒါကြောင့် သူများလက်ခစား ဖြစ်နေတာ၊ မှတ်ထား... ကြီးစွားချင်ရင် မျက်စိကမြင် နားကကြား၊ လူက လျှင်ရတယ်ကွ... ”

“ခင်ဗျာ... နောက်တစ်ခေါက်”

“တော်တော့... မြင်းအလုပ်မြင်းလုပ်၊ ခွေးအလုပ်ခွေးလုပ် ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်လုပ်ရမှာ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်... ဇယား မရှုပ်နဲ့၊ သွား... လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

ဝါးကြီး ဖိကာ ဆင့်ဟောက်ပစ်၍ ငထွား ထပ်မတွန့်ရဲတော့ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြုံနိုင်သမျှ ကြုံ ကွေးကာ သူ့ဝတ်စုံလေး ပြန်ကောက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

ငထွားထွက်သွားသည်နှင့် ဝါးကြီးလည်း ကျော်ဦးပန်းကို ဖက်ကာ ဆိုင်ကယ်ရှိရာ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။

လာရင်း ကျော်ဦးက... ”

“မင်းကွာ... သောက်ရမ်းတွေ စွတ်လုပ်မနေနဲ့ဟ၊ သေချင်း ဆိုးနဲ့ သေကုန်လိမ့်မယ်”

“ကျွတ်... ငါလည်း ငတုံးမဟုတ်ပါဘူး ကျော်ဦးရာ၊ ဒီအလုပ်၊ ဒီဘဝ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလူဟာ ပညာမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့ လူတန်းစားဆိုတာ အသာလေး တွက်လို့ရတယ်၊ ဟောင်ကောင်အက်ရှင်ကားတွေ မင်း မကြည့်ဖူးဘူးလား၊ တစ်ထွာလောက် ရှိတဲ့သူဌေးကို ဂေါ်ဇီလာလောက် ရှိတဲ့ လူမိုက်တွေ ဘာကြောင့် ကြောက်နေရသလဲ၊ အဲဒါ ဗျူဟာပဲ၊ အရှိန်အဝါနဲ့ဗျူဟာကို တွဲသုံးတာ... ရှင်းလား!”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... အဲဒီငထွားဘော်ဒီကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဘာစကားမှ ပြောရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ စစချင်း မင်းအော်လိုက်လို့ သူပြန် ကြည့်တဲ့အကြည့်များ ငါ့မှာ သေးထွက်မကျအောင် အတော်ထိန်းထားရတယ်... ”

“ဒါကလည်း ရှင်းပါတယ်ကွာ၊ သူ့ဘာသာ ဘီလူးမကုလို့ သရဲကြည့်ပဲ ကြည့်ကြည့် ငါ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဝါးတားတားပဲ”

“အနီ...”

ထို့နောက် ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားရာ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် ရောက်လာကြသဖြင့် ဝါးကြီးက သူ့စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဝက်ထိုးငမိုးဆီ သွားမယ် ကိုယ့်ဆရာရေ” ဆိုင်ကယ်သမား စက်နှိုးရင်း ဝါးကြီးကို အံ့သြသလို ထိတ်သန့်

၃၁ နတ်ရွာမှီး

သလို မှတ်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ ကြည့်သည်။

ဝေးနေလို့ ပြောသံဆိုသံတွေ မကြားရပေမယ့် ငထွားကြီး
နှုတ်ထောက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်ကိုး။

၆ ၆ ၆ ၆

မြို့

မိုး သူမကို ဈေးမှ အိမ်ပြန်ပို့ပြီး မှော်ဘီမြို့ထဲ စာသင်ချိန်
ထင်မည့် ဆရာမကြီးကို တာဆုံအထိ စက်ဘီးနှင့် တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ပို့
သည်။

တာဆုံရောက်တော့ ကိုးနာရီခွဲ၊ ဆယ်နာရီဝန်းကျင်လောက်
ခါးကြီးတို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသဖြင့် မြင့်မိုး မပြန်ဘဲ လမ်း
တစ်ဖက်က လပ်ကီးပွိုင့်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။

လပ်ကီးပွိုင့်က သရက်တောလမ်းထိပ်မှာ တစ်ဆိုင်ရှိပြီး
တာဆုံထိပ်မှာ တစ်ဆိုင်ခွဲဖွင့်ကာထားသည်။

မှော်ဘီမြို့သူမြို့သားတွေပဲ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တာလား၊
ဆိုင်ရှင်သူဌေးတွေပဲ ဈေးကွက်မြှင့်တာလား မဆိုနိုင်၊ မင်းထက်ထက်
မင်း ကဖီဆိုလျှင် သုံးဆိုင်တောင် တစ်နာမည်ထဲနှင့် ခွဲကာဖွင့်ထား

သည်။

သူကတော့ လက်ကီးပွင့်မှာ ထိုင်ချင်ထိုင် မထိုင်လျှင် ကားလေး
ဂိတ်ရှေ့ ကုန်းမြင့်သာယာလမ်းထိပ်က မင်းကြီးကြိုက်မှာ ထိုင်ပါသည်။
ခုနောက်ပိုင်းတော့ မထိုင်တော့ပါ။

မင်းကြီးကြိုက် လက်ဖက်ရည်က ကားသမားကြိုက် ဖြစ်ဖြစ်
လာ၍ သူမကြိုက်တော့ဘဲ မထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

(၁၁)နာရီထိုးပြီးသည်အထိ ထိုင်စောင့်သော်လည်း ဝါးကြီးတို့
ရောက်မလာသဖြင့် မလာဖြစ်တော့ဘူးဟု ထင်ကာ ရွာဖက်သို့ စက်ဘီး
နင်းပြန်လာခဲ့တော့၏။

ရွာထိပ်ရောက်တော့ လမ်းလုံးပြည့်အောင် မူးယိုင်နေသော
ဆရာဘေနှင့် တည့်တည့်တိုးကာ သူ့စက်ဘီးအရှိန်သတ်၍ လမ်းဘေး
ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟာ... ယောက်ဖလေး၊ အဲ... အဲ... အော့... အစ်...
ဂစ်... ယောင်လို့ အဟဲ... မောင်မြင့်မိုး၊ အိုခေ... ဘဲရီးဂွတ်၊
အွတ်... အစ်ကိုကြီး နည်းနည်းမူးသွားတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

(ဘုရားသခင်)

မြင့်မိုး လန့်လည်းလန့်၊ အံ့အားသင့်ကာ... ကြည့်နေသဖြင့်
ဆရာဘေ ယိုင်ထိုးထိုး ရောက်လာရာမှ သူ့ရှေ့ အနည်းငယ် ခွာရပ်
လိုက်ပြီး အလေးပြုသည်။

“လေးစားတယ် ညီလေးရာ၊ အိုခေ... အစ်ကိုကြီး ကြိုးစား
မယ်... စိတ်ချ၊ အော့... ကဲ... သွားလေ၊ အစ်ကိုကြီး လိုက်ဖို့ရ
မလား... ဂစ်... အစ်...”

“ဟာ... ရပါတယ်...”

“အိုခေ... ဂွတ်ဘိုင်... ဂွတ်ဘိုင်၊ ဂစ်... ဂွပ်... အွတ်”

မြင့်မိုး အူတူတူဖြစ်နေရာမှ ရှေ့ဆက်ဖို့ အခွင့်သာနေသဖြင့်
ကော်ဘီးပေါ် နင်းတက်ပြီး ခတ်သွက်သွက် နင်းထွက်လာတော့သည်။
စိတ်ထဲမှာလည်း ထူးဆန်းသလိုကြီး ခံစားလာရသည်။

“နင် ဘယ်တွေ သဝေထိုးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ
ရောက်နေပြီ”

သူ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ဆောင်ထဲ စက်ဘီးဒေါက်ထောက်လိုက်
သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲက လှမ်းပြောလိုက်သော သူမအသံကို ကြားရ၍
မြင့်မိုး အံ့အားသင့်ကာ ချောင်းကြည့်သည်။

ဝါးကြီးတို့ ဂျာနယ်တစ်စောင်စီနှင့် ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ငြိမ်နေ
ကြချေပြီ။

“ဟာ... ငါက တာဆုံထိပ်မှာ သွားစောင့်နေတာ”

“အေး... ငါတို့လည်း တာဆုံကနေ ဆိုင်ကယ်ငှားလာတာပဲ
လေ၊ မင်းက ဝါးတားတားနဲ့ ဘယ်ကြည့်နေမှန်းမှ မသိတာ”

ဝါးကြီးက သူ့ကို ဝါးတားတားဟု ပြော၍ မခံချင်ဖြစ်သွားသော်
ထည်း အောင့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုယ်က အိမ်ရှင်မဟုတ်လား...။

“ကြာပြီလား...”

“အခုပါပဲ...”

မြင့်မိုးက အိမ်အတွင်းဖက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
အသံအုပ်အုပ်နှင့်...

“မင်းတို့... အစီအစဉ်ရော ဘယ်တော့ စမလဲ... ထမင်း စားပြီးမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး...”

“ပြီးခဲ့ပြီ...”

“ဘာ...”

ထို့နောက် ဝါးကြီးက သူ့ကို လက်ကုတ်ခေါ်ကာ အပြင်ထွက် သဖြင့် သူနှင့်ကျော်ဦးတို့ နောက်က လိုက်ထွက်လာကြသည်။ ခြံထဲက ခုံတန်းမှာ သူတို့သုံးယောက် ထိုင်ဖြစ်ကြပါသည်။

သူ့စိတ်အထင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အသက်ရှူရပ်သွား သည် ထင်ပါသည်။

ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောပြစာတတ်သော ကျော်ဦး၏အာဝဇ္ဇန်းနှင့် အမူအရာကလည်း ကောင်းလှသဖြင့် အသက်ဝင်ကာ... နား ထောင်နေရသော သူပင်လျှင် သက်ဖိုသက်မ မကျနိုင်ဘဲ ရင်ထဲ ဆုတ် ညှစ်ထားသလို ခံစားနေရသည်။

ကျော်ဦးထံမှ... အခြေအနေကတော့ အဲဒါပဲကွဟု အဆုံး သတ်လိုက်မှ သူလည်း အသက်ကို မောကြီးပန်းကြီး ရှူသွင်းကာ ဝါးကြီး ကို လေးစားသလို လှည့်ကြည့်သည်။

“တကယ်ပါ ဝါးကြီးရာ၊ မင်းရဲ့အာဂဿတ္တိကိုတော့ ငါလုံးဝ လေးစားသွားပြီ... ဒါကြောင့် ဆရာဘေ ငါ့ကို အသားကုန် အလေး ပြုနေတာကိုးကွ... ”

“မထူးဆန်းပါဘူးကွာ... မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုတဲ့ စကားလည်း မင်းတို့ ကြားဖူးသားပဲ၊ ငါမှ သံသကဲ့ကဲ့ မမြင်ရတာ ဘယ်ကြောက်မလဲ၊ အဲဒါ မျက်စိမူန်သူတွေရဲ့အားသာချက်ပဲကွ မှတ်

ထား...”

“ငါ့ဦးလေးဆိုရင် လူတိုင်းက သောတပန်တည်နေပြီလို့ ထင် ထားတာ...”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“သူ့ကို ဘယ်သူကဆဲဆဲ၊ အတင်းပဲတုတ်တုတ်၊ မခံချင်အောင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဘယ်တော့မှ အပြီးမပျက်ဘူးကွ...”

“ဟာ... အေးပေါ့၊ ဒီလောကီ သည်းခံခြင်းပါရမီ ရင့်မှ တော့...”

“မဟုတ်ဘူးကွ... ငါ့ဦးလေးက နားလေးနေတာ...”

“ဟင်...”

“သူ့သမီး ငါ့ညီမဝမ်းကွဲမှ တကယ်၊ ဦးလေးက မကြားလို့ ပြီးပေမယ့် အမူအရာကြည့်ပြီး သူ့ကို စော်တားတယ် ထင်ရင် ပြန် အော်ပြီး ဝူးဝါးထလုပ်သေးတယ်၊ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲက လုံးဝစာပြီးပိုင်ရှင် အစစ်...”

“ဒါဆို... သူကမှ သောတပန်ပေါ့ကွ...”

“မဟုတ်ဘူးကွ... သူက နားလေးတဲ့အပြင် အကို အနေ တာ...”

“ဟင်... မင်းတို့အမျိုးကလည်း ရှယ်မျိုးပါလားကွာ”

“အံ့မာ... ငါတို့အမျိုး ရှယ်တာက... နာမည်ကွ”

“ဟုတ်လား... လုပ်စမ်းပါဦး...”

“ငါ့အနေနာမည်က ဦးမြတ်လင်း၊ ငါ့အမေက ဒေါ်မေလင်း နာမည်က နိုင်လင်း၊ ငါ့ညီအလတ်က ကျော်လင်း၊ နို့ညွှားက မျိုးလင်း

၇၆ နတ်ရွာစိုး

နို့စို့ကောင်က စိုးလင်း... ”

“လင်းမျိုးလင်းနွယ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်... အခု အငယ်ဆုံး ညီမလေး ထပ်မွေးတော့ နာမည်ပေးရ ခက်နေတယ်ကွ... သူက မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေတာကိုး၊ အဲ့ဒါနဲ့ ငါ့အဘိုး ဦးခိုင်လင်းက ငါ့အဘွား ဒေါ်ဇာဇာလင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ‘နောက်ဆုံးလင်း’ လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်...”

“ဟင်... နာမည်ကြီးကလဲကွာ...”

“ဒါ... အမှန်ပဲကွ၊ ငါ့အမေလည်း ညီမလေး မွေးပြီး ကလေး ငါးယောက် ပြည့်သွားလို့ သားကြောဖြတ်လိုက်တယ်”

ကျော်ဦး တခါခါ ရယ်တော့သည်။

မြင့်မိုးက...

“အင်း... ဖြတ်မှပဲ... မဖြတ်ရင် မင်းအမေပါ နာမည် ပြောင်းလိမ့်မယ်...”

“ဘာနာမည် ရှိဦးမှာလဲ...”

“ရှိတာပေါ့ကွ... ရှင်မွေးလင်းလေ...”

“လွန်း... ပါကွာ...”

“မင်းတို့က လင်းမျိုးလင်းနွယ်လေကွာ...”

“ကဲ... တစ်လင်းထဲ လင်းနေကြတဲ့ ငွင်းတတွေရေ၊ ထမင်း စားကြမယ်...”

“သေဟ...”

ဒီဇင်ဘာမိုး ဧည့်ခန်းဝမှ လှမ်းခေါ်မှပဲ ဖွဲက ပြီးတော့သည်။
ဒါတောင် ဝါးကြီးက ငွင်းတ လမ်းလျှောက်သလို တုန်ဆွတုန်ဆွ

လှပစွာ ၇၇

လျှောက်နေသဖြင့်...

“မြန်မြန်လာဟ... ငါ့အစ်မက ဒေါသကြီးတယ်...”

“ချော်လဲမယ်ဟ... ဒီမှာ ရေညှိတွေနဲ့...”

ဖုန်းရည်အနမ်း
 ငါ့နှုတ်ခမ်းမှာ
 စမ်းကာမျိုးပျစ်
 သိပ်သပ်သည်
 'ရွက်ဆိတ် ခေါ်လာရ။
 ဒါတောင်

အသန်း(ချောက်)

သု

မ... အံ့သြမည်ဆိုလည်း အံ့သြစရာ ဝါးကြီးတို့ အိမ်
 လာလည်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ တစ်လလုံးလုံး စိတ်အနှောင့်အယှက်
 လူအနှောင့်အယှက် ကင်းရှင်းကာ ခါတိုင်းလို မူးပေါက်လာတိုင်း အိမ်
 ရှေ့ကနေ ဖိုသံပေးသလို၊ ဘီလူးသံပေးသလို အသံများ မကြားရတော့
 ဘဲ ပကတိ ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေတော့သည်။

ထို့အပြင် Top Ten ဝင်များအနက် အချုပ်ကျ ထောင်ကျနေ

သူများအပ ကျန်သူများအားလုံး အသောက်အစား လုံးလုံးကင်းရှင်းကာ အသက်အရွယ်အလိုက် လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဝတ်စားကာ ဣန္ဒြေ နေထိုင်သွားလာနေကြ၍ ဒီဇင်ဘာမိုးသာ မကဘဲ တစ်ရွာလုံး အံ့သြမဆုံးဖြစ်ကြရတော့သည်။

ပို၍အံ့အားသင့်စရာကောင်းသည်ကား.. ဝက်ထိုးငမိုး ရဟန်း တက်ချင်သည်ဆို၍ လူမိုက် လက်ပတန်းငသန်းနှင့် ကျားကြီးတို့က ရဟန်းဒကာခံကြကာ ငမိုးအား ရဟန်းတက်ပေးလိုက်သော သတင်း ပင်တည်း။

ထိုသို့သော လှပဒါးငမိုက်သားများ အကျွတ်တရား ရကုန်ကာ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာမှု ဖြစ်လာခြင်းအတွက် လူတိုင်း ဝမ်းသာအားရ ခိုးကြသလို ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးလည်း ပေးကြသည်။

တချို့က ရွာထဲကို ရဟန္တာ ကြွလာတာနဲ့ ကြုံသွားလို့ဟု ပြောကြ သည်။

တစ်ချို့ကမူ... ထောင်ကျသွားသော ဓားဘဦးနှင့် မောင် သက်တို့ကြောင့် သင်ခန်းစာ ရကုန်တာဟု ဆိုပါသည်။

ရွာအရှေ့ပိုင်းကတော့ ထိုသို့မထင်၊ အရှေ့ပိုင်းအုပ်စုက စီး ပွားရေးသမားများ၊ ပညာတတ်များ အတန်အသင့် ရှိသဖြင့် ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် တွေးဆကာ ပြောကြသည်။

လူမိုက်ဆိုတာ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး မိုက်ပြီဟု သေချာများများ ဟု ဆိုပါသည်။

အခြေအနေ ကောင်းလျှင်ကောင်းသလို၊ မကောင်းလျှင် မကောင်းသလို မိုက်မဲခြင်းအတတ်ပညာအား လူမိုက်တို့ စုဝေးရာ

အကျဉ်းထောင်များမှ အချင်းချင်း ဆင့်ပွားသင်ယူလာသော အတတ် ပညာ ဖြစ်ကောင်းသည် ဟူ၏။

ရွာအလယ်ပိုင်းအုပ်စုကတော့ ထိုအယူအဆကို လက်မခံကြ ပါချေ။

ထိုသို့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မတွေးတတ်သော လက်လုပ်လက် စား လူတန်းစားများ စုဝေးရာဖြစ်၍ သူတို့အတွေးအကြံနှင့် ရှင်းလင်းစွာ မြင်ကြသည်။

မိုက်တယ်ဆိုတာ ဘက်ရှိမှ၊ လက်ခုပ်တောင် နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်တာ၊ ယခုလည်း... မိုက်ဖော်မိုက်ဖက်တွေ ထောင်ကျသူကူ၊ အချုပ်ထဲ ရောက်သူရောက်နှင့် ပြိုင်ဘက်များ မရှိတော့၍ ပျင်းစရာ ကောင်းသောအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကြတာ ဖြစ်တန်သည်တဲ့။

အားလုံးသော ထင်ကြေးများထဲတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ရေမြေစပ်သော ရွာအနောက်ပိုင်းအုပ်စု တွေးခေါ်မှုက အလွန်ပင် သင့်မြတ်ကာ ဓမ္မနည်းလမ်းကျလှသည်။

သူတို့အမြင်ကား ဘယ်အရာမှ အမြဲမရှိ ဟူသတည်း။

မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား.. လှပဒါး တစ်ရွာလုံးနှင့် ဒီဇင်ဘာ မိုး၏ အတွေးအမြင်က ပို၍ဆန့်ကျင်ကာသွားသည်။

အကြောင်းမှာ သူမတို့အိမ်သို့ မြင့်မိုး ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီးလုံခြုံမှု ရှိလာသကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့မှာ ထောင်ထွက်မောင်သက် လာသောင်းကျန်းသည့်ညက မြင့်မိုး ထွက် ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

ထိုတစ်ကြိမ် ဟန်ချောပြန်သက်သက်နှင့်ပင် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်

နတ်ရွာမိုး

တစ်ကြိမ် ဘယ်သူမှ မလာဝံ့တော့ဘဲ ယခုဆိုလျှင် အားလုံးလိုလို လူဆိုး အရေခွံချွတ်ပြီး လူကောင်းအရေခြုံကာ တစ်နေကုန် အေးချမ်းနေသည်မှာ မြင့်မိုး၏အရည်အချင်းဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မြင့်မိုး ကျောင်းသွားချိန်မှလွဲ၍ အိမ်မှာ ရှိတတ်သည့်အချိန်မျိုး သူမအလုပ်ကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် မြင့်မိုးကို အဖော်ခေါ်ကာ သွားတတ်လာသည်။

မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း မြင့်မိုးကို အဖော်ခေါ်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲဟု မှာထားသဖြင့် သူမိန်းယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်အား အဖော်ပြု ခရီးသွားဖို့ကိစ္စ တွန့်ဆုတ်နေဖို့ မလိုတော့။

ပြီးတော့... မြင့်မိုးက စည်းကမ်းရှိပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်ထိန်းသောသူဆိုတာ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရုံဖြင့် သိထားသည်။

သည်ကလအတွင်း သူမကိုယ်တိုင် စကားမားခဲ့၍ မြင့်မိုးလိုက်မှားမိသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် နှစ်ယောက် အနည်းငယ် ရှိန်နေတာ တလွဲလို့ နောက်ထပ် ဘာမှပြဿနာမရှိ။

ထိုအပြင် မိသားစုမှလွဲ၍ အပြင်လူ ဘယ်သူမေးမေး ဒါ ကျွန်တော့်အစ်မဝမ်းကွဲဟု သူက ဦးစွာဖြေနှင့်သည်။ သူမအပေါ်မှာလည်း တကယ်ကို အစ်မအရင်းသဖွယ် ဆက်ဆံကာ စောင့်ရှောက်မှု ရှိနေသဖြင့် သူမအတွက် မြင့်မိုးက အဖော်ကောင်းဟု သံသယကင်းစွာ စိတ်ရှင်းစွာဖြင့် ရှိနေစေတော့သည်။

အုတ်ကွင်းဆင်းသည့်အခါတိုင်း မြင့်မိုးပါ၍ ယခုဆိုလျှင် အုတ်လုပ်သော အလုပ်သမား အားလုံးလိုလိုပင် မြင့်မိုးကို ရင်းနှီးကုန်ကြ

လှပစိမ်း

သည်။

ဖော်ရွေမှုရှိပြီး ခင်စရာကောင်းသော ပင်ကိုယ်စရိုက်ကြောင့် သူမထက်ပင် မြင့်မိုးကို ပို၍ အလေးပေးကာ ဆက်ဆံလာကြသည်။

သေသေချာချာကြီးကို သတိထားမိသည်မှာ အုတ်ရိုက်ဖို့ ဖြေကျင်းတူးသော ကျင်းစားဝတ္ထာသည်ပင်လျှင် သူမနား မကပ်ဝံ့တော့ဘဲ မြင့်မိုးကိုသာ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ၍ အလုပ်စကား ပြောလျှင်တောင် မြင့်မိုးကတဆင့် သူမကို ပြောခိုင်းတာမျိုး ရှိလာခြင်းမင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ တွေးရ၏။

မြင့်မိုးက ဘယ်လိုလူစားလဲ...။

ထိုအတွေးနှင့် မြင့်မိုးအကြောင်းကို သူမသိထားတာထက် ပိုသိဖို့ ကြိုးစားရန် ထက်သန်လာခဲ့သည်။

လူကတော့ လူအေး၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကျောင်းသင်ခန်းစာ မဟုတ်လျှင် တခြားဗဟုသုတ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ရှိနေတတ်သော စာကြမ်းပိုးလေးဖြစ်ပုံရသည်။

အမှန်တော့ မြင့်မိုးက ခုမှ... စာကြမ်းပိုးလေး ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူဖြစ်ကြောင်း သူမ မသိရှာပါ။

မြင့်မိုး စာကြမ်းပိုးဖြစ်ချင်လာတာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ သူမ၏မကျရာဒေသအား ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သော ဝါးကြီးကို လေးစားအားကျကာ မင်း ဒီလိုသတ္တိတွေ ဘယ်တရားလဲဟု မေးမိသည်။

ဝါးကြီးက စာပေထဲက ရတာဟု ဖြေပါသည်။

သူကဲ့သို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး သတ္တိကောင်းလာ

နတ်ရွာမိုး

အောင် သတ္တိတွေ ဖြန့်ဝေပေးသည့်သဘောမျိုး ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် ထောင်ထားသည်ဟုပင် ကိုးကားပြသွားသေးသဖြင့် မြင့်မိုးလက်ခံကာ အချိန်ရလျှင်ရသလို စာကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

သူမ သိတာကတော့ မြင့်မိုးစာဖတ်သည်။

ထို့ကြောင့် စာပေဗဟုသုတအား အကဲခတ်သည့်သဘောမျိုး မသိမသာလေး မေးလေသည်။

ထိုနေ့မနက်က မြင့်မိုးနှင့်အတူ စိုက်ကွင်းထဲ မှီသွားနှုတ်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... မြင့်မိုး”

“ဗျာ...”

“လူဟာ... မျောက်က ဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတာ... နင် ယုံလား...”

“အစ်မကို ဘယ်သူပြောလဲ!...”

“ဟဲ့... နင် စာတွေ ဖတ်နေတာ မသိဘူးလား၊ မနုဿဗေဒ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ပြောတာပေါ့...”

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော် အဲဒီလူနဲ့ စကားပြောချင်တယ် ဗျာ”

“အဲဟ... နင်ကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်...”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်က... သေးသေးကျဉ်းကျဉ်း ပါ၊ သူတို့လေ့လာတွေ့ရှိချက်က... ဖြတ်လမ်းလိုက်သလို ဖြစ်နေလို့၊ သိပ္ပံပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိဇ္ဇာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေခံအရင်းအမြစ်က အဓိက ကျတယ် မဟုတ်လား၊ အမှန်က... မျောက်ဘယ်က ဆင်းသက်လာသလဲဆို

လူပုဒ်

တာ အရင်ရှာရမှာ၊ အဲဒါ... မျိုးရင်းလေ”

“ကဲ... ဒါဆို ပြောစမ်းပါဦး၊ မျောက်က ဘယ်က ဆင်းလာ တာလဲ”

“သစ်ပင်ပေါ်ကပေါ့...”

“ဟဲ့အကောင်!...”

သူမ အော်လည်းအော် မြေကြီးခဲနှင့်လည်း လှမ်းပေါက်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်လည်းရယ်ပါသည်။

“မျောက်က သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာ နင်ပြောမှလား၊ နင်ပြောတဲ့မျိုးရင်းကို မေးနေတာ၊ လူဟာ မျောက်ကနေ မျိုးစိတ် ပြောင်းလဲလာသလိုမျိုး၊ မျောက်ကလည်း ဘယ်မျိုးစိတ်ကနေ မျောက် ဖြစ်လာသလဲ... အဲဒါ...”

“ဪ... အဲဒါလား၊ နေဦး အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်ကျောင်း မပြီးသေးဘူး...”

“သေနာလေး... ကဲ”

မြင့်မိုး တခိုခိ ရယ်ကာ... သူမ ခဲနှင့် ပေါက်လျှင် မထိအောင် ခပ်ခွာခွာလေး နေ၍ မှီလိုက်ရှာသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီဇင်ဘာမိုးက သူနှင့် နီးရာသို့ ရွှေ့လာပြီး...

“နေပါဦး... ငါတို့ရွာက လူမိုက်တွေ ဘဝပြောင်းကုန်ပြီး... နင့်ကို တလေးတစား ဆက်ဆံကုန်ကြတာ ဘာကြောင့်လဲ... အဲဒါ ငါအဖွဲ့ဩဆုံးပဲ...”

“အစ်မက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ!”

“မသိဘူးလေ... နင်က သူတို့ထက် ပိုမိုက်တဲ့လူနဲ့တိုက် ငှား

၁၆ နတ်ရွာစိုး

ပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားတာလားလို့... ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မြင့်မိုး နည်းနည်းစဉ်းစားကာသွားသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောပြလျှင် သူ့ကို သူမ အထင်ကြီးထားတာတွေ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်တော့မည်။

အထင်မကြီးလည်း ပြဿနာမရှိပေမယ့် သိက္ခာတော့ အကျမခံချင်။

လိမ်လည်း မလိမ်ချင်။

ထို့ကြောင့်...

“အစ်မ... ဟိုဟာသတစ်ခု ဖတ်ဖူးလား မသိဘူး...”

“ဘယ်... ဟာသလဲ”

“တစ်ခါတုန်းက... လူတစ်ယောက်က အိမ်မှာ ကျွေးကျွတ်ထားချင်လို့၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အရောင်းဆိုင်မှာ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် သွားဝယ်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က လျှောင်ချိုင့်တစ်ခုစီနဲ့ ခွဲထည့်ထားတဲ့ ကြက်တူရွေးသုံးကောင်ရဲ့ဈေးနှုန်းကို ပြောပြတယ်။

ဒီအကောင်က ဘာသာစကား နှစ်မျိုးတတ်တယ်၊ ဈေးနှုန်းက နှစ်သောင်း၊ ဒီဖက်ကောင်က သုံးမျိုးတတ်တယ် သုံးသောင်း၊ ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးကောင်ကတော့ ဘာစကားမှ မတတ်သေးတဲ့ အရိုင်းကောင်၊ သူက ငါးသောင်းဆိုလို့ ဝယ်တဲ့သူ နဖူးတွေ၊ နားရွက်တွေ ကုတ်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ ဘာမှမတတ်တဲ့ကောင်က ဘာလို့ဈေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးတော့... ”

ရောင်းတဲ့သူက အဲဒါ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ဒီဖက် နှစ်ဘာသာ သုံးဘာသာ တတ်တဲ့ကောင်တွေက သူ့ကို ဆရာကြီး

၁၇ ဘုရား

လို့ ခေါ်နေတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ဈေးတင်ထားတာတဲ့... ”

ဒီဇင်ဘာမိုး တခါခါ ရယ်တော့၏။

ပြီးမှ အရယ်တစ်ဝက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု မေးဖို့ ပြင်ပြီးမှ အား ဘူးပေါက်ကာ ရယ်ပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ တခါခါ မဟုတ်တော့ဘဲ တခွတ်ခွတ်... တခွပ်ခွပ် ဖြစ်အောင်ရယ်ကာ ရယ်တာကို အတင်းရပ်၍ သူ့ကို ကြည့်သည်။

ကြည့်ရင်းနှင့် တဟစ်ဟစ် တဟက်ဟက် ရယ်ပစ်စဉ်... ဘုရား အသံတစ်သံကြား ညှပ်ထွက်ပေါ်လာပြီး... သူမ အရယ်ရပ်သွားသည်။

ထိုအခါမှပင် သူ ထ၊ရယ်တော့သဖြင့် သူမမျက်နှာလေး နီထွေးသွားကာ မြေကြီးခဲတွေနှင့် လိုက်ထုလေတော့သည်။

သို့သော်... မြင့်မိုး ထွက်မပြေးပါ။ သူမ ရှက်ရှက်နှင့် ထုသမျှ ခဲလုံးများအား အရိုးကြေကြေ အရည်ခမ်းခမ်း မနာစတမ်း တင်းခံနေကာ သူမမျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်၍ (မဟုတ်ဘူး) နစ်မျော တွေဝေ၍ (သို့မဟုတ်) စိတ်ညှို့ခံထားရသလို မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့နေ၍ ကြည့်ဆဲ၏။

ရယ်ဖို့လည်း မေ့သွား၏။

ထို့ကြောင့်... သူမ ဆက်မထုတော့ဘဲ မြင့်မိုးအနားသို့ မရဲထရဲ တိုးကပ်ကာ ကြည့်သည်။

လှုပ်ကြည့် ခေါ်ကြည့်သည်။

“မြင့်မိုး...”

•• နတ်ရွာမိုး

ရုပ်စိမ်း ၉

“ဗွာ”

“နင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အစ်မ... အရမ်းလှသွားတာကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရ

လို့...”

“ဘာရယ်”

အဆန်း(ခုနစ်)

၃

နေတော့ မြင့်မိုး မနက်ခင်းကတည်းက အဆင်မပြေ သူမ
ထင်းထ၊မချက်၍ ထမင်းချိုင့် မပါဘဲ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သူမီးလာသော စက်ဘီး စိုက်ကွင်းလမ်းထိပ်မှာ ဘီးပေါက်သွား
သဖြင့် စက်ဘီးက သူ့ကို ပြန်စီးကာ တာဆုံသို့ ရောက်လာသည်။

တာဆုံက စက်ဘီးပြင်ဆိုင်မှာ ဘီးအပ်ထားခဲ့ပြီး ကားမီးတော့
မည်း အကြွေတစ်ရာ မပါ၍ တစ်ထောင်တန် ပေးတာကို... ထိပ်

၂၁ နတ်ရွာစိုး

ယာ စိတ်ဆိုးကာ စကားများရသည်။

တိုက်ကြီး ကားစပါယ်ယာက အကြွေမအမ်းဘဲ တစ်ထောင်
တန် ပြန်ပေးသဖြင့် နေ့တိုင်း စိတ်ဆိုးပါစေဟု ဆုတောင်းမိသေးသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းသားကတိ မေ့လာသဖြင့် ဂိတ်
က ဝင်ခွင့်မရဘဲ ခွေးတိုးပေါက်က ဝင်ခဲ့ရလေသည်။

ကင်(န်)တင်းမှာတော့ အဆင့်ပြေပါသည်။ ဝါးကြီးနှင့်ကျော်ဦး
တို့ ရောက်နှင့်နေကြသည်။

ဝါးကြီးက ဒီနေ့ငှားပေးမည့်စာအုပ်နှင့် အငှားစာရင်းပေးထား
သည့် အမည်စာရင်း တိုက်စစ်ရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ မြင့်မိုး၊ မင်းရဲ့မကွာရာနယ်မြေ အိုခေတုန်းစွဲ
လား...”

“အဲဒါတော့ အိုခေတယ်ကွာ...”

“ဟင်... ဒါဆို ဘာက မအိုခေပြန်ဘူးလဲ...”

မြင့်မိုး ပြောဖို့ ချီတုံချတုံဖြစ်ရင်း လာချပေးသော လက်ဖက်
ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ပြောလေ...”

“အေး... ပြောချင်တယ်၊ ပြေရခက်နေတယ်ကွ... ရှက်
စရာကြီး...”

“ဘာလဲ... လိပ်ခေါင်းဖြစ်နေလို့လား!...”

“ဖို့... စောစောစီးစီး...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရှက်တယ် ပြောမထွက်ဘူးဆိုတော့...
လိပ်ခေါင်းမဟုတ်ရင်...”

လှုပ်ရှားနေသော

“တော်... တော်တော့... ဝါးကြီး၊ ငါပြောတော့မယ်”

“အေး... ပြော...”

မြင့်မိုးပြောပြ၏။ ဝါးကြီးနှင့်ကျော်ဦးတို့ နားထောင်ရင်း
မြင့်မိုးကို ရှုံ့တွတွ လုပ်ကာ ကြည့်ကြသည်။

သည်မှာတင် မြင့်မိုး စကားအဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါပဲကွာ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်တာ ဒါ ပထမဦး
ဆုံးအကြိမ်ပဲ...”

“ဘုရား... ဘုရား... မင်းရင်ဘတ်ကို ပြန်ငုံနမ်းကြည့်
ပါဦးကွာ၊ ချေးစော်များ နံနေသလားလို့...”

“ဘာဆိုလဲကွာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရင်ခုန်စရာအချိန် ရှားလို့ သူ လေလည်
တဲ့ အချိန်မှ ရင်ခုန်ရသလားကွ...”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အချိန်ကလည်း မနက်
ခင်း၊ နေထွက်ကာစအချိန် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကလည်း အကာအရံ
အတားအဆီးမဲ့ ဟင်းလင်းပြင်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကွင်းပြင်ထဲ တဟူးဟူး
တိုက်နေတဲ့ လေကလည်း အဲဒီအချိန်ကလေးမှာမှ သူမ ဆံမျှင်တွေ
ဝေဝဲရံလေး... ညှင်းညှင်းသွဲ့သွဲ့ ပြောင်းသွားတယ်၊

ဘူခနဲ မြည်တဲ့လေလည်သံကို ဆင်ဆာဖြတ်လိုက်ရင် ဝါညက်
တဲ့ ပါးပြင်ပေါ် ဖြာခနဲ တက်လာတဲ့ရှက်သွေးနဲ့ မွေးညှင်းလေးတွေ
နှိန်းထ ရဲစိုသွားတာကို ဘယ်လိုရင်ခုန်နှုန်းမျိုးနဲ့ မြင်လိုက်ရမလဲဆိုတာ
တွေ့ကြည့်စမ်းပါကွာ...”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဦးက နဖူးရိုက်ပြီး ဝါးကြီးက မှတ်မိလိုက်

၉၇ နတ်ရွာမိုး

ချွတ်ပြီး ပုဆိုးစနဲ့ ဖုန်သုတ်သည်။

ထို့နောက် မျက်မှန်ပြန်တပ်ပြီး မျက်လုံးကို နှစ်ခါတိတိ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်၍ . . .

“အခု အဲဒါကို ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ! . . .”

“ငါ . . . သူ့ကို ချစ်သွားပြီ . . .”

“ဟေ့ . . . ချစ်ရင် ဖွင့်ပြောလိုက်လေ . . .”

“ဟာ . . . အဲသလောက် သတ္တိမရှိဘူးကွ . . .”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် . . .”

“အင်း . . .”

“ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အချစ်တွေ . . . ပွင့်အန်ထွက်လာအောင် အရင် လုပ်ရမယ်ကွ . . .”

“အေး . . . ပြောပါဦးကွာ . . .”

“ဒီဇင်ဘာမိုးကို ပဲကြီးလှော် များများကျွေးကွာ”

“ဟေ့ . . . ဘာကြောင့်လဲ! . . .”

“ဒါမှ ခဏခဏ လေလည်မယ်၊ အဲဒီလို လေပုန်းအလှတရား ကို မင်း မကြာခဏ ခံစားလာရတာနဲ့အမျှ မင်းစိတ်ထဲမှာ မျိုသိပ် မထားနိုင်အောင် ဖြစ်လာမယ် . . .”

ကျော်ဦး ဝင်ထောက်သည်။

“မင်း နှာခေါင်းစည်းတော့ ဆောင်သင့်တယ်ကွ၊ မဟုတ်ရင် နှာခေါင်း ကြပ်ခိုးစွဲသွားနိုင်တယ် . . .”

မြင့်မိုး စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းကို ကုတ်ဖွပြီးမှ . . . လက်ဖက်ရည် လက်ကျန်ကို တရှိန်ထိုး မော့ပစ်သည်။

လူပုဒ် ၁၈

“မင်းတို့အကြံဉာဏ်ကလည်း မဟန်သေးပါဘူးကွာ . . .”

“ဟင် . . . လေလည်မှ ကြိုက်မိတာဆို . . . အဖတ်ဝါ ပါချီး မှာလား . . .”

“တော်တော့ကွာ . . . စားပိုင်းသောက်ပိုင်းမှာ ခိုတဲ့မှပဲ . . .”

“ရွံ့တယ်ပေါ့ . . . အေးပါ၊ ရွံ့စရာဆို မျက်ချေးလောက်တောင် မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ချပါ . . . မဟုတ်ရင် အနုပါးစပ်နဲ့ မင်္ဂလာ ဩဘာစာ ဖတ်တယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်ရင် တောင် အန်ဖေငံဆိုအောင် မသောက်တော့ပါဘူး၊ အနူးထမင်းပွဲလိုပဲ အမှိုက်ပုံထဲ တွေ့သမျှ . . . ပလုပ်ပလောင်း ဝါးပြသလို စကားမျိုး . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းပါးစပ်ပိတ်မလား မပိတ်ဘူးလား”

ကျော်ဦး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရယ်တော့သည်။

ဝါးကြီးက အတည်အခန့်မျက်နှာနှင့် . . .

“မနောက်ပါနဲ့ ကျော်ဦးရာ . . . ဒါမျိုးက သွားကိုက်သလို ပဲကွ . . . ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှ ဒီဝေဒနာရဲ့အခံရခက်မှုကို သိတာ၊ ငါလည်း ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်တုန်းက မင်းလိုပါပဲ၊ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားပါတယ် . . .”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်လိုအဆင်ပြေသွားလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ခဏခဏ ရင်ခုန်ရလွန်းတော့ . . . ရိုးသွားပြီး သိပ်မခုန်တော့ ဘူးပေါ့ . . .”

“ဟာ . . . မင်းဟာကြီးကလည်း . . .”

“အေး . . . ဒါပဲလေ၊ ငါလည်း ခုချိန်ထိ ဘယ်မှာ ရှည်စား နို့လို့လဲ၊ ရရင် ငါလည်း လိုချင်တာပေါ့ကွာ . . . အသည်းနှလုံးရှိတဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဝါးကြီးလည်း ချစ်တတ်ပါတယ်၊ ခက်တာက ငါကပဲ... ရင်ခုန်နေတာ၊ သူတို့က မခုန်ဘူးကွ၊ အဲဒီတော့ တစ်ယောက်တည်း ခုန်နေရလို့ ပျင်းလာပြီး မခုန်တော့တာ၊ ရိုးပြီး မဆန်းတော့တာလဲ ပါတာပေါ့ကွာ... ”

“အခုရော... မင်းရင်ခုန်လောက်တဲ့သူ တွေသေးလား”

“ကြာလေ မတွေ့လေပဲ ဟေ့ကောင်ရေ... မျက်မှန်ကလည်း ပါဝါဝါများလာတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့်... အခုတော့ ငါတို့အဆောင်က မြင့်ထွန်းက သူတို့ MP တန်းက ကောင်မလေးနဲ့ငါ့ကို စစနေတယ်၊ ကောင်မလေးနာမည်က မှန်ရွှေရည်တဲ့၊ ငါ့လိုပဲ ပုလင်းဖင် မျက်မှန်နဲ့မို့ လို့ မှန်ကြီးလို့ ချစ်စနိုး ခေါ်ကြတယ်၊ ဝါးကြီးနဲ့ မှန်ကြီးကို ဂျှိုင်းပေးရင် ကောင်းမယ် ဘာညာနဲ့ပေါ့ကွာ... အဟဲဟဲဟဲ”

ဝါးကြီးက သူ့စကားနှင့်သူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ဒီကောင်တွေ ဂျှိုင်းပေးရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာက ကောင်မလေးအချစ်ကို လက်ခံလိုသာ လက်ခံလိုက်ရတယ်၊ ငါ့ဘယ်လောက်ရုပ်ပြောင့်တယ်ဆိုတာ သူသေချာ မြင်ခွင့် မရနိုင်တာပဲကွ”

(ဟင်း... ရုပ်ကိုက မျောက်အိုကို မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့ များ)

ကျော်ဦး နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လိုက်ပြီး...

“အေးပါ... သူက ထားပါတော့၊ မင်းကရော ခံစားနိုင်လို့လား...”

“ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဪ... သူ့ခဲမှာ ငါ့လိုပါပဲလားဆိုပြီး ကရုဏာတွေ မေတ္တာတွေ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲပဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့ အဆင်မပြေလောက်ဘူးကွ...”

မြင့်မိုး စကားကြောင့် ဝါးကြီး ဝဲခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့က မျက်မှန်ချွတ်အိပ်ကြမှာ...”

ကျော်ဦး နှပ်ချေးထွက်အောင် ရယ်တော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... နဖူးစမ်းမိမှာစိုးလို့လား...”

ဝါးကြီး ဝါးတားတား ပြန်မေးကာမှ မြင့်မိုးပါ မနေနိုင်ဘဲ ခွီးခနဲ ရယ်တော့၏။

သူတို့ဝိုင်းက သုံးယောက်ထဲ ပွဲကောင်းနေ၍ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာ ဆိုင်နေသော EP, BE တန်းက စန်းယုခိုင်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စု လှည့်တာ ကြည့်ကြသည်။

နွေးနွေးက လေသံအုပ်အုပ်နှင့် မေးသည်။

“ဟဲ့... သူတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ!...”

“ဝါးကြီး ဝက်လူးပြန်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဝါးကြီးမှာ အဲဒီရောဂါ ရှိလို့လား...”

“အိုး... ရှိတာပေါ့၊ တစ်ခါများ သူတစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဝက်လူးပြန်နေလို့ ဆိုင်က အစ်မကြီးက သူ့လက်ဖက်ရည်ကြောင့် ဖြစ်တာထင်ပြီး သွားကြည့်တာ၊ ဝါးကြီး လျှာတစောင်း ကိုက်ပြီး အကြောတွေ ဆွဲရင်း အဲဒီအစ်မကြီးရဲ့လှည့်ချက်နဲ့ တုတ်ဆွဲမိသွားတယ်လေ...”

၉၀ နတ်ရွာစိုး

“ဟောတော်. . .”

“အဲဒါနဲ့ အစ်မကြီးက ရှက်ပြီး ဖင်ထိုင်ခုံနဲ့ ကောက်ရိုက်တာ ဝါးကြီး နဖူးကွဲပြီး သတိပြန်ရသွားတယ်။ နင် သူ့နဖူးမှာ ကြည့်ပါလား အမာမ္မတ်ကြီးနဲ့. . .”

“ဟဲ့. . . အဲဒါဘယ်တုန်းကလဲ”

“First Year တုန်းကလေ၊ နင်နဲ့ ခင်သားပဲ၊ မယုံရင် မေးကြည့် ပါလား၊ အနားတော့ မကပ်နဲ့နော်၊ ရုတ်တရက် ဝက်ရှူးပြန်လာရင် နင်ပါ ကျွတ်သွားမယ်. . .”

အမှန်တော့ ကြောက်တတ်သော နွေးနွေးအား တမင်ကြပ်ပေး ခြင်းဖြစ်ပြီး စာအုပ်ငှားဖို့ အကြောင်းပြု၍ ဝါးကြီးနှင့် လိုက်လာသော မြင့်ထွန်းက သူမကို အိမ်ကလီ လာလုပ်နေ၍ တမင်ဇာတ်လမ်းထွင် တာ ပြောလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

တကယ်လို့ သူမ စကားကို ယုံကြည်ပြီး နွေးနွေးကြောက်သွား လျှင် ဝါးကြီးဆီက နွေးနွေး စာအုပ်ငှားတော့ပေ။

မငှားလျှင် ဝါးကြီးကို အပမ္မိပြီး လိုက်လာသော မြင့်ထွန်းလည်း သူမအတန်းသို့ မလာနိုင်တော့ပါချေ။

ဒါက. . . စန်းယုခိုင်ရဲ့အတွေး။

နွေးနွေးရဲ့အတွေးထဲမှာ ဝါးကြီးရဲ့ဝေဒနာအပေါ် ကရုဏာ သက်စိတ်ဖြစ်ကာ. . .

“နင် ပြန်ချင်ပြန်တော့၊ ငါ ဝါးကြီးတို့ဝိုင်း ခဏသွားလိုက် ဦး. . .”

“သွားမေးမလို့လား. . .”

၉၁ လှပစွာ

“မဟုတ်ဘူး. . . အဲဒီရောဂါ ပျောက်တဲ့နည်း ရှိတယ်၊ အဲဒါ သွားပြောပြမလို့၊ သနားပါတယ်ဟာ. . . ဝါးကြီးက တစ်နှစ်ကျကျန်ခဲ့ လို့သာ၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား”

“အေး. . . ပြီးရောလေ၊ ငါပြန်နှင့်မယ်. . .”

စန်းယုခိုင် ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ရိုးအလွန်းသော နွေးနွေးအ တွက် စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်ရသည်။

အမှန်အတိုင်း သိသို့ မိနွေး စိတ်ဆိုးလည်း ပြန်ချော့ရုံပဲ ရှိတော့ သည် မဟုတ်လား။

နွေးနွေးပါ ဝိုင်းထဲ ရောက်လာသဖြင့် ကျော်ဦးတို့ ကိုယ်ရှိန် သတ်ကြသည်။

နွေးနွေးက မြင့်မိုးတို့ဖက် ရွံ့တွဲတွဲကြည့်ပြီး. . .

“နင်တို့ တကယ်မကောင်းဘူးဟာ. . .”

“ဟေ. . .”

“သူ့တစ်ပါးရဲ့အားနည်းချက်ကို မကူညီဘဲ နောက်ပြောင်နေ တာ သူငယ်ချင်းကောင်း မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား. . .”

“ဟင်. . .”

“ဒီရောဂါဟာ. . . ခံစားဖူးမှ သိတာ. . .”

“ဟာ. . .”

ထိုအခါမှ ဝါးကြီးက ကျော်ဦးတို့အတွက် အားနာပြီး အမှား ပြင်ပေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး နွေးနွေးရဲ့ ဒီရောဂါ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေတာ မြင့်မိုး. . .”

၀၀၀ နတ်ရွာစိုး

“ဟင်... စန်းယုခိုင်ပြောတော့ နင်ဖြစ်နေတာဆို...”

“ဟာ... နားစွန်နားဖျား ကြားပြီး ပြောတာနေမှာပါဟာ၊
တော်တော်နားပါးတဲ့ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...”

“ပြန်သွားပြီ... ငါပဲ ဆေးနည်းပေးမယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာ၊
ကဲ... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာနားထောင်...”

(ဘုရားသခင် ဆေးနည်းဆိုပါလား... ကနဦးတော့ မဟုတ်
လောက်ဘူး)

“အင်း...”

အားလုံး ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဝိုင်းအင်းလိုက်ကြသည်။
ဒါပေမယ့်... နွေးနွေးက တကယ်ဖြစ်နေသည်ဆိုသော မြင့်မိုးကို
သေချာစေချင်သည့် စေတနာနှင့်...

“ကဲ... နင်ဖြစ်ပုံကို ငါ့အရင်ပြော၊ ငါက... ငါကိုယ်တိုင်
မဖြစ်ဖူးပေမယ့် အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိတယ်...”

မြင့်မိုး ခေါင်းတွေ ကုတ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်သွားသည့်
ကိစ္စ ယောက်ျားချင်း ရင်ဖွင့်ပြတာပင် လွန်လှပြီ။

အခု... နွေးနွေးကို ပြောပြဖို့ဆိုတာက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်
နိုင်၊

အဲသလောက် ကိုယ်ခံအား မကောင်းကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိသည်။

ကြိတ်မှိတ်ကာ ဝါးကြီးတို့ကို ရင်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတောင်
ခင်လွန်းလို့။

 ၀၀၀

“ဟေ့ကောင်... ပြောလိုက်လေကွာ”

ကျော်ဦးက ပင့်ပေးသည်။

“ဟာ... ရှက်စရာကြီးကွာ၊ နေပစေတော့”

ထိုအခါ နွေးနွေး အားမလိုအားမရ မျက်နှာနှင့်...

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ပြောပြတာ ရှက်စရာ မဟုတ်
ဘူး မြင့်မိုးရဲ့... လူကြားထဲ ကောက်ကွေးပြီး လျှာတစောင်း ကိုက်နေ
တာမှ ရှက်စရာ...”

“ဟမ်... ငါက ဘာဆိုလို့ လျှာတစောင်း ကိုက်ရမှာလဲ”

“ဟဲ့... ဒီရောဂါတွေက ဒီလိုပဲလေဟယ်၊ အေးလေ...
နင်က အဲသလို ဖြစ်နေချိန်မှာ နင့်ကိုယ်နင် ဘယ်သတိထားမိပါ့မလဲ၊
ဘေးလူအမြင်မှာတော့ အတော်ကို အဆင်မပြေဘူးဟ၊ ဒါတောင်...
လူရှိတဲ့နေရာဆို တော်သေးတယ်၊ မြောင်းထဲရေထဲ ကျသွားရင် သေ
ရော...”

“နေပါဦးဟာ... နင်က ဘာရောဂါကို ပြောနေတာလဲ”

“ဝက်ရူးပြန်ရောဂါလေ...”

“ဘာ...”

“ဝါးဟားဟား... ဟဇူး... ဟုန်း...”

ဝါးကြီး ဝါးခနဲ ရယ်ရင်း နှပ်ချေးတွေပါ ထွက်လာ၍ ဗျစ်ခနဲ
ညှစ်ထုတ်ရင်း တဒိဒိ ရယ်နေသည်။

ကျော်ဦးကတော့ ရယ်ရင်း အသံပါ ပျောက်သွားလို့ တတ်
နေပြီလားတောင် ထင်ရသည်။

မရယ်နိုင်ဘဲ လည်လိမ်နေသူက မြင့်မိုး။

၈၂ နတ်ရွာဦး

“နင် ဝက်ရှူးပြန် တကယ်မဖြစ်ဘူးလား...”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဟာ... နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ...”

“ဟဲ... နင်ပဲ တကယ်ဖြစ်တာက နင်လို့ ဝါးကြီးက ပြောတာလေ...”

သေချင်တယ်။

အခုမှ... အရင်ထက် နောက်ဟာဆိုး... ထိုးသာချလိုက်တာမ... ဆိုသော ဟာသပုံပြင်ထက် ဆိုးနေတော့၏။

မြင့်မိုး ရှုသိုးသိုးမျက်နှာနှင့် ဝိုင်းမှ ထကာ ပြေးတော့သည်။

မြင့်မိုး ပြေးမှ တဟိဟိဖြစ်နေသော ဝါးကြီးကို နွေးနွေး လက်တို့မေးပြန်သည်။

“နင်တို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... နင်လည်း ပြန်တော့၊ အဟိဟိဟိ... အမလေး ငါသေတော့မယ်၊ အမလေး ရယ်ရလွန်းလို့ပါ... အရပ်ကတို့ရယ်... အဟိဟိဟိ...”

သို့မှပင် နွေးနွေးလည်း ရယ်မောနိုင်လေသည်။ ဝါးကြီးရယ်လို့သာ သူလိုက်ရယ်ရသည်။ ဘာကြောင့် ရယ်သည်ဆိုတာတော့ သူမမသိချေ။

ကျွန်တော့်အတွက်
သိပ်ခက်လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘဲ...
အချစ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ခြံထဲက ကြက်လိုပါပဲ
အချိန်မရွေး ရိုက်ချက်
ဟင်းတစ်ခွက် သေရာတယ်လေ...
(ဖမ်းရတာသာ ခက်တာ)
ဒါပေမယ့်လည်း နည်းလမ်းတော့ ရှိပါတယ်...
အိပ်တန်းဆင်း မဟုတ်ရင်...
အိပ်တန်းတက်ပေါ့...
ကျွန်တော်လည်း အချစ်ကို
အိပ်တန်းတက်လေး ဖမ်းချက်ရရင် ကောင်းမလားလို့
ကတော်...ကတော်နဲ့ ထအော်ရင်တော့ ဒုက္ခ...။

အခန်း(ရှစ်)

ဘဲဖြစ်ဖြစ် ရယ်မောခြင်းဆိုတာ လူတွေအတွက် နှလုံးသား ဟေမိုဂလိုဘင်ပါပဲ။ သူ့ကြောင့်... သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်ရတယ်ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့နှလုံးသားကို သံဓာတ်အားဖြည့်ပြီး ကြိုင်စေခွင့် ရတယ်မဟုတ်လား။

မြင့်မိုး ထိုသို့တွေးပြီး မအီမလည် ဖြစ်နေသောစိတ်ကို ပြောသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အလိုမကျသလို ဒေါသထွက်သလို ဖြစ်လာ

ရင်တော့ ကျေးဇူးရှင် အသုဘတွေ သေအောင်ရယ်ကြဟု မေတ္တာပို့ ပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ကြာသော် ပထမ နှစ်ဝက်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြရသဖြင့် အချစ်တွေအမုန်းတွေ အပြီးအရယ် တွေ ခဏဘေးပုံထားကာ သင်ခန်းစာတစ်ခုတည်းနှင့် လုံးလည်ချုပ်ပြား နှစ်ပါးသွားကြသည်။

မြောက်ဒဂုံကနေ လာပြေရသော ဒုက္ခနှင့် နှိုင်းစာလျှင် လှပဒီး မှ ထွက်ပြေရတာ လွန်စွာမှ သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှကာ ဖြေလည်း ဖြေနိုင်ပါသည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးလည်း သူ့ကို နှစ်ရက်လောက်သာ စိတ်ကောက် သလို စိတ်ဆိုးသလို လုပ်ပြပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ထမင်းချိုင့် ပြန်ထည့်ပေး သဖြင့် စာမေးပွဲရက်အတွင်း စိတ်ချမ်းသာခြင်း တစ်ဝက်ရသွားသည်။

တစ်ဝက်ကတော့ သူမ သိပ်စကားမပြောဘဲ သူ့ကို ရှောင်ဖယ် နေသေး၍ဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲ ပြီးပြီးချင်း... ကျောင်းဆက်တက်ရသော်လည်း ကျောင်းသက်ရင့်လာသည့် ကျောင်းသားကြီးတို့ ရိုးရာအတိုင်း တစ် ဝတ်လောက်တော့ နားပစ်လိုက်သေးသည်။ ထိုတစ်ပတ်။

ထိုတစ်ပတ်က သူ့ဘဝကို အနေအစားပျက်အောင် ရက်ရက် စက်စက် ဖွေနှောက်ပစ်မယ်မှန်း သိခဲ့လျှင် ကျောင်းမပျက်ဘဲ ကျောင်း တက်မှန်မှာ သေချာပါသည်။

ကျောင်းတက်နေလျှင် သူမ နှင့် မနက်တစ်ချိန် ညတစ်ချိန်သာ ဆုံပြီး ထိုအချိန်မှို၌ ဆရာမကြီးလည်း အိမ်မှာ ရှိနေသဖြင့်... ဘာ

ပြဿနာမှ ရှိမှာမဟုတ်။

ခုတော့ အိမ်လည်း မပြန်ရဲသဖြင့် ဝါးကြီးတို့အဆောင်မှာ အဆောင်များနှင့် နားလည်မှု ယူပြီး ခိုကာ ကပ်ကာ နေနေရလေသည်။ အဲဒီနေ့က အင်္ဂါနေ့။

တနင်္လာကို ခြေစုံကန်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးကို လှမ်းဆွဲထားသော ပြဿ ဝါးနေ့ဖြစ်မှန်း ပြက္ခဒိန် မကြည့်၍ မသိဖြစ်။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ပြုတ်ကျနေသော သွားတိုက်ဆေး ဘူးကို ဖျစ်ခနဲ တက်နင်းမိကတည်းက ပုဗ္ဗနိမိတ် မကောင်းဘူးဆိုတာ လေးတော့ သတိထားမိနေသည်။

ဒါလည်း... သူ့ဘဝမှာ အစွဲလို ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်သွား တိုက်ဆေးဘူး ကိုယ်ပြန်တက်နင်းမိတဲ့နေ့... ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ကြုံရသည်။

အနည်းဆုံး အမေဆူတာကိုတော့ ခံရသည်။

အများဆုံးဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်သည်။ ထမင်းချိုင့် ပျောက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ လမ်းစရိတ် မုန့်ဖို့တောင်းဖို့ မေ့လာသည်။ လူမှားပြီး အရိုက်မခံရလျှင်... သူ့ အလွန်မှန်းသော မိန်းမလွှာတွေနှင့် စကားများ ရတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သွားတိုက်ဆေးဘူး တက်နင်းမိကတည်းက ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ်သိကာ အသက်ကိုတောင် အမှတ်စဉ်နဲ့ ရှုဖို့အထိ သတိထားခဲ့သည်။

မနက်(၉)နာရီထိုးတော့ ဆရာမကြီးကို တာဆုံ လိုက်ပို့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထိုင်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

၁၁၁ နတ်ရွာမိုး

ရောက်ရောက်ချင်း အကုသိုလ်က သူ့ကို ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ မက်လုံးပေး၍ စောင့်ကြိုနေတော့၏။

“မြင့်မိုး. . .”

“ဗျာ. . .”

“တောက်. . .”

ခေါ်သံရော တောက်ခေါက်သံပါ ကြားရသော်လည်း လူမတွေ့။ ထို့ကြောင့် မြင့်မိုး စက်ဘီးဒေါက်ထောက်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်စဉ်. . .

“ဟဲ့. . . မြင့်မိုး. . .”

“ဗျာ. . .”

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ. . . လက်အံ့သေနေပြီဟ”

အသံက အပြင်က ဖြစ်၍ မြင့်မိုးတစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး စိတ်ထဲ ဒုန်းခနဲ ခုန်ဆောင့်သွားကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်ပြီး ခြေရင်းဘက် ခြံစည်းရိုးရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးဆီ အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်သည်။

(ဟာ. . . သွားပါပြီ)

မန်ကျည်းပင်ခွဆုံပေါ် ခွထိုင်လျက် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ပင်စည်ကို ဖက်ထားသော ဒီဇင်ဘာမိုးကို ကြည့်ပြီး မြင့်မိုး ယှာယာခတ်သွားသည်။

အမေ့ကို ပျိုးပြီး ပြန်လာရင် မန်ကျည်းရွက် ခူးပေးဟု သူမ ခိုင်းထားသောအလုပ်ကို မေ့ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်မိခြင်း ချစ်သည်။

၁၁၂ နတ်ရွာမိုး

ခဏလေးဟု ထင်ရသော်လည်း အနည်းဆုံး နာရိတ်ယောက်ကြာသွားသည်။

အတော်အတန် ဆွေးနေပြီဖြစ်သော ဝါးလှေခါးလေးတစ်ခု မန်ကျည်းပင်ဘေးရှိ စကားဖြူပန်းချုံပေါ် လဲကျနေသဖြင့် မြင့်မိုးက ယှာကသီ ကောက်ယူထောင်ပေးရင်း. . .

“အစ်မရာ. . . ကျွန်တော်ပြန်လာမှ ခူးပေးမှာပေါ့”

“ဘာ. . . နင်ခူးပေးတဲ့အထိ ငါက ဟင်းရည်အိုးဘေးနား ထိုင်စောင့်နေရမှာလား. . . နင့်ကို အစောကြီးက ပြောထားတာ၊ ငါ ဟင်းချိုအိုး တည်ထားမယ်၊ နင်ပြန်လာရင် ခူးပေးဆိုတာကြီးကို. . .”

“ကဲပါဗျာ. . . မကျေနပ်လည်း အပင်အောက် ရောက်မှ ရှိက်သာ သတ်တော့၊ ကျွန်တော်လှေခါးထိန်းထားမယ်”

သူမ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး. . .

“အား. . . အဲဒီလှေခါးနဲ့ ငါမဆင်းရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်ဟာ၊ ခုနက. . . ခြေနင်းတစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီ. . . ဟီး. . .”

မြင့်မိုးလှမ်းကြည့်လိုက်တော့. . . ဟုတ်သည်။

အပေါ်က ပြန်ရေကြည့်လျှင် ငါးထစ်မြောက် ခြေနင်းတစ်ချောင်း ကျိုးကာနေသည်။

“ရပါတယ်. . . မကြောက်နဲ့၊ ကျွန်တော်ရှိတယ်”

“မရဘူး. . . မရဘူး. . . ငါကြောက်တယ်၊ ဟီး. . . အီး. . .

အမေ့ရေ”

“ဟာ. . . မအော်နဲ့လေဗျာ၊ ခဏလေး. . . ခဏလေး စောင့်. . .”

"အသံလေးကတော့ ခုနစ်နှစ်က...။" ရာမဒီလ်

“နေမိန့်ကတော့ ငါ့လေးပါးနာမင်းနောက်တော်လေးခပ်နင်းနောင်ပေး။”

“ငါဆင်းပြီနော်...”

ဟေ့ကလေး(ဒုက္ခပေးဟေ့အပင်ပေါ်ထက်ကံ့ရှားလုံချည်နဲ့တက်ရတယ်
လို့၊ ဟာ...ဘောင်းဘီလည်း မပါဘူးကွာ...) “...ဒို့လေး

“ကျွန်တော် ဆင်းတော့မယ်...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ့ကို ထားခဲ့မလို့လား...”

“မဟုတ်ဘူးလေ... လှေခါးက နှစ်ယောက်တို့ကို မသေချာ
အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရပြီး လှေခါးမလွှဲဘဲ အားလုံး ခြိမ်းခြောက်ထားမယ်၊
မိမိတို့အားလုံးက... ဘီဗွိုးလှေခါး ကားပေါ်မှာ ခြေခံရတာပဲ ဝိပဗ္ဗာန်တို့အား
မိမိတို့ ပြုစုခဲ့သော နိဂြိုဟ်မြေလွှာတို့ ပေါ်သွားတော့မည်... ဟုဆိုသည်။

မြင့်မိုး ရောက်အောင် ဆင်းသွားပြီး သေချာထိန်းကိုင်ထား
မော်အကြည့်... အစောဆုံးနဲ့ပဲ ခြံယဉ်းလှပ လှတခပ်

[illegible]

၁၆။ “ရတနာသီလဝိသုဒ္ဓိ” ဂါထာတော်၌ ။

မြင်စိုး အောင်မြေ့ပျံ့အေးငြိမ်းချမ်းစွာ။ ။

၁၁၆၇။ တောင်ကြီးစီးလေ့၊ တောင်မိမိနင်းနဲ.. နီနဲ .. နီနဲ ..

“ဟဲ့... နင် ငါ့ခြေထောက်ကို ကြည့်ထားလေ၊ ငါ့မျက်စိ
မှိုက်ပြီးဆင်းနေတာ” ဟု နေရာ... မရှိဘဲ မှုတ်ငိုမ... ”

“မဖြစ်ဘူး အစ်မရ... ဘောင်းဘီလည်း မပါဘဲနဲ့” . . .

သို့မှပင် သူမ မျက်လုံးတွေ မြဲတည်ကာ သွားသည်။ (၁၀၀)

(အုပ်စုရေး... စာဆို... ကြည့်စမ်း... အစား တွေ...)

။ ဤ... ကြည့်စမ်း... အစား တွေ... (၁၀၀)

၆၈ ။ ရှက်စိတ်က ကြောက်စိတ်ကို နယ်နိုင်ခြင်းမရှိဘူး။ သူ့...

၁၀၂ နတ်ရွာစိုး

မျက်လုံးဖွင့်ကာ ခတ်သွက်သွက်လေး ဆင်းလာသည်။

သူမ သွက်လေ ဘေးထောင့်ဝါးလုံးတွေ ညွတ်ခါလေဖြစ်
ကာ...

“ရွတ်...”

“အမလေး...”

မြင့်မိုး လန့်ဖျပ်မော့ကြည့်တော့ ဒီဇင်ဘာမိုးခြေအစုံက သူ၏
မေးစပ်နားပင် ရောက်နေပြီး လှေခါးက အဖျားပိုင်း ဘေးထောင့်များ
ကျိုးကာ ရှေ့သို့ ယိုင်သွားသဖြင့် မြင့်မိုး အားကုန် နောက်သို့ ပြန်ဆွဲ
သည်။

ပါတော့ ပါလာသည်။ ထိန်းလို့မရ။

သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဒီဇင်ဘာမိုး ခွလျက်သားဖြစ်သွားမှ လှေခါးကို
လွှတ်ချပြီး သူမ... ခြေထောက်ကို ကိုင်ကာ ထိန်းလိုက်သည်။

သို့သော်... သူ၏အမြင်အာရုံတို့ မှောင်အတိကျသွား၏။

“ဟဲ့... နင့်... နင့်ခေါင်းက ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာ
လဲ...”

“မ... မသိဘူး အစ်မ... ကျွန်တော်ဘာမှမမြင်ရဘူး
ဗ... ”

“မြင်ရမလား... လုံချည်ထဲ စွပ်နေတာ မသာကောင်ရဲ့...
ငါ့ကို အောက်ချ... အောက်ချ”

ဒီဇင်ဘာမိုး အော်လည်းအော်၊ ခုန်လည်းခုန်နေ၍ မြင့်မိုး
ထိန်းလို့မရဘဲ ချာချာလည်နေသည်။

“ဟဲ့... အောက်ချဆို မသာလေးရဲ့၊ ကဲ... ကဲ... ကဲ

လှုပ်ပစ်၊ ၁၁၃

ဟာ”

“အား... အစ်မငြိမ်ငြိမ်နေမှ ကျွန်တော်ချလို့ရ၊ အဲ...
လုပ်လို့... မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလို... ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ... အား”

မြင့်မိုး အဲ့သလို အော်မှပင် သူမ ပခုံးပေါ်မှာ ငြိမ်သွားသည်။
မြင့်မိုးလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်ချကာ သူမပေါင်ကြားမှ ခေါင်းကို
ပြန်ဆွဲထုတ်ရသည်။

ဒါတောင် ငယ်ထိပ်ဆံပင်နှင့် ထမီအနားစ ငြိချင်နေသေး
သည်။

“အီးဟီး... အင့်ဟင့်... ဟီး... ရွတ်... ဟီး”

သူ အခုမှ အသက်ဝဝရှူဖို့ ဟန်ပြင်တုန်း သူမ ငိုချလိုက်၍
လန့်ကာပြုကြည့်သည်။

“အစ်မ”

“ဖြန်း...”

“အား... ဘာလုပ်တာလဲဗျ... ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... နင်... နင်... ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာ၊ သိရဲ့
လား... ဟီး... အီး...”

မြင့်မိုး ပါးရိုက်ခံရတာတောင် မနာနိုင်ဘဲ သူမ ငိုသံကြီးကြောင့်
ဝတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ခြံက ကျယ်ပြီး
တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်လည်း ဝေးကွာလှသဖြင့် သူတို့ ပြဿနာ ဘယ်သူ
မှ မသိသေးဘူးဟု ယူဆရတော့မှ...

“အစ်မ... အရှက်မကွဲပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မမြင်ရ
ပါဘူး...”

“ခုကွပါပဲဗျာ... မမြင်ရလည်း ကွတာပဲဗျာ။ ဒီမှာ ကျွန်
မတို့ကို အခါမကုန် နောက်ကနေ ခွဲမိတာဗျာ... ကျွန်တော့်မျက်နှာက
အာရုံပြုတည်တည်မျှား ပြီးတော့... မှောင်မည်အနတ္တပဲ...” ခိုခဲ့ပြီ
“နင်...”

“အား...ကဗျာ...ရိုက်ရိုက်...ကွနေတဲ့အရှက် ပြန်စေ
အောင်” ခိုရိုက်...ခိုရာ...ခိုလို့...ခိုသင့်လဲ...ခိုပေးမိ

သွေးမြင်မှပင် သူမကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်သွားသည်။ အစိုး
တော့ မရပ်၊ ထို့နောက် ငိုသံပါ ရပ်ပစ်ပြီး လူပါ ထိုင်ငိုနေရာမှ ထ၊ရပ်
လိုက်သည်။

ပြောပြီးနာမ်တက်သို့ပြေးထွက်သွားသော သူမများ မြင့်မိုး
စင်စင်က ခေါ်ကြည့်မိသည်။

တကယ်ဆို ကြောက်ရွံ့ထိတ်ဖျားနေသော သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှ လွတ်လပ်စေရန် တကယ်တင်ကာကွယ်သင့်သည်။

မြင့်နိုးဆိုတဲ့ကောင်ပေါ် အားကိုးယုံကြည်စိတ်ကြီး ဘွဲ့ခံနိုး

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က (သူ့အဖေထံ) အကြံနှင့် ပြောနေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က ငယ်ကျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံနိုင်ဖို့ အဲဒီယောက်ျားကို သူ ဘယ်လောက်အားကိုးယုံကြည်ရမလဲဆိုတာ ၇၅% တိတိ ရှိတယ်ဟု ဆိုပါသည်။

ဟုတ်တာပေါ့... ခါက အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ဒီလိုအဖြစ်ဖို့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာဆို မင်းသားက သဲထိတ်ရင်ဖို့ စွန့်စားတော့မှာ သေချာသည်။

သူမကို ခုန်ချခိုင်းပြီး အောက်ကနေ မနာကျင်အောင် ပိပိရိုရို
ပွေ့ဖမ်းမည်။

တရုတ်မင်းသားတွေကတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ ခုန်တက်ပြီး
မင်းသမီးကို ပွေ့ဖက်ကာ ခုန်ဆင်းလိမ့်မည်။

သူက... ကိုယ့်ဖော့ပညာလည်း မတတ်၊ အောက်ကလည်း
မဖမ်းပေ့နိုင်တော့ ကြိုးခွဲတစ်ခွဲ ရှာရမည်။

သက်ကယ်ကွင်း လျှောလုပ်ပြီး သူမ ရှိသည့်နေရာရဲ့အပေါ်
က ကိုင်းခွဆုံကို ကျော်အောင်ပစ်တင်၊ ကွင်းလျှောကို. . . သူမ ယူစေ
ပြီး ချိုင်းအောက်ကနေစွပ်၊ လက်နှစ်ဖက်က အပေါ်ကြိုးကို မြဲမြံဆွဲခိုင်း
ထား၊ သူက အောက်ကနေ ကြိုးကို ထိန်းပြီး ပြည်းပြည်းချင်း လျှောချ
ပေး။ ကဲ. . . ဘယ်လောက် သေချာကျနလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်လဲ။

အဲ့သလိုသာဆို သူမ . . ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ မွှေးမွှေးတောင်
ပေးချင်ပေးဦးမည်။

ခုတော့... နားအုံ၊ နားရင်းတွေရော၊ ပါးရင်းပါးဖျားတွေပါ

၀၁၆ နတ်ရွာစိုး

ပူလောင်ကာ နှာခေါင်းသွေးယိုအောင် ရိုက်နှက်သွားခဲ့သည်။

နောက်ထပ် အိမ်ကပါ ဆင်းပြေးရဦးမည်။

(ညံ့ပေစွ. . ညံ့ပေစွ. . . မြင့်မိုး. . . ခံလိုက်ကွာ. . . တန်
ပါတယ်။)

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

၀၁၇ သေ

“ဝါး. . .”

“ဟားဟားဟား. . . အားဟား. . . မြင့်မိုးကွာ. . . အဟတ်
ဟတ်. . .”

သူ ပြဿနာကို အဆောင်မှူး ကိုပြည့်ဖြိုးအောင် ကိုယ်တိုင်
လာမေး၍ ပြောပြလိုက်သဖြင့် ကိုပြည့်ဖြိုးအောင်နှင့် ဝါးကြီးတို့
အူတက်ကုန်ကြသည်။

“မရခင် ဖျာလိုလိပ်၊ ထိပ်ပေါ်တင်ဆိုတာ မင်းမှအစစ်၊ ဟား
ဟားဟား. . .”

ကိုပြည့်ဖြိုးအောင်က နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ
ကြီးဖြစ်၍ သူရယ်လိုက်တိုင်း ခုတင်ကျိုးတော့မတတ် သိမ့်သိမ့်ခါသွား
သည်။

“အဲ့ဒါ အသာထား၊ မင်း အခု. . . ဒီရောက်တာ သုံးရက်ရှိ

၀၀၀ နတ်ရွာစိုး

သွားပြီ၊ ငါ အန်တီစောကို တစ်ပတ်ပဲလို့ ပြောထားတာ၊ နောက်လေး
ရက်ပြည့်သွားရင် ဘယ်လိုများ လုပ်မှာလဲ... ဒီမှာပဲ ဆက်ပြီးငှားနေ
မလား...”

“အဲဒါတော့ အိမ်နဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ် ကိုပြည့်၊ ဒီစနေ တနင်္ဂနွေ
အိမ်ပြန်မယ်၊ တနင်္လာနေ့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်”

“အေး... အေး... ဒါဆို ငါသွားမယ်၊ ဝါးကြီး... မင်း
ကောင်ကို နည်းဗျူဟာအသစ်လေးဘာလေး စဉ်းစားပေးလိုက်ဦးလေ
ကွာ...”

“သူ့ကို နွေးနွေးပေးထားတယ်၊ ရှယ်ဗျူဟာ...”

ရယ်ကြပြန်သေး၏။

ပြီးမှ... ကျော်ဦးက...

“မင်းအဝတ်အစားနဲ့ စာအုပ်တွေ ဟိုအိမ်မှာ ကျန်သေးတယ်၊
မဟုတ်လား...”

“အင်း... သေတ္တာပါ ကျန်ခဲ့တာ...”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ငါတို့ သွားယူပေးရမလား”

“နေဦးကွ... ငါထွက်လာတာ ဆရာမကြီး မသိဘူး၊ အစ်မ
ကလည်း သူ့အမေကို ဘယ်လိုပြောထားမလဲ မသိသေးဘူး၊ တော်ကြာ
ငါ့ကြောင့် အစ်မ အဆူခံနေရရင် မကောင်းဘူးကွ...”

“ကျွတ်... ခံပစေပေါ့ကွာ၊ စေတနာ နားမလည်တဲ့မိန်းမ
လွမ်းစရာလား...”

“ဒါပေမယ့်... အစ်မကို ငါချစ်တယ်”

“ဟင်း... မျက်နှာကို မဆလာ အုပ်သွားတာတောင်... ချစ်

၀၀၀ ၀၀၀

တုန်း...”

“လည်ပင်းပါကွာ...”

လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ သတိရသည်။

ဒီလို ရိုး၊ အသောအပြောတွေကြောင့် အန္တာခံရတာလည်း
အမှတ်မရှိ။ ဝါးကြီးတို့ ရယ်ကြ၏။

(ရယ်ကွာ... သေအောင်သာ ရယ်ကြ... ခိုးပဲ...)

လောကရေ
မင်းရဲကာယသုခ၊ စိတ္တသုခ
ငါ့ကိုတဝက်လောက် မျှခွဲပါ...
ငါဟာ
ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ
အလိမ်အညာတွေ ပင်းအနေတဲ့
အရိုးအနု တစ်ကောင်ပါ...
မာယာအကန်းနဲ့
လမ်းမရေျောက်တတ်တဲ့ကောင်ပါ...
ဒါဟာ သစ္စာတရားဆိုရင်
ဒါကိုပဲ သစ္စာပြပါတယ်...
သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား
ပြောခွင့်ရပါစေသေး

ရပါစေသေး

ရပါစေသေး

ရပါစေသေး

(အားလားလား...အရေးထဲမှ

လျှာကိုက်မိနေသေးတယ်)

အသန်း(ကိုး)

“တကယ်ပါ မိန်းကလေးရယ်... မောင်သက်ဆိုတဲ့
လှပဒါးသားက ဘဝခြားသွားပစေ ချစ်နေမှာပါ... အေ့... အွတ်
အသစ်မလိုဘူးကွ... အဲ... အဲ... နေပါဦး... နောက်တစ်ကြောင်း
တ ဘာဖွဲ့... ဂစ်... အစ်... အဲ... ဟုတ်ပြီ... အသစ်မလိုဘူး
ကွ၊ အချစ်ကို အရူးထပေမယ့်... အဦးအလှလေးကို... ဦး...
ဝေါ့... အေ့... ဒတ်...”

“ဖြစ်ပါမလား ဆရာသက်ရယ်...”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ... ဟဲ... ဝေါ... အု... ဖို့
အရက်စုတ် အရက်နံ့ကလည်း အန်ပဲ အန်နေတော့တာ... ဟေ့
ကောင်... ငါ့ကို ဆွဲထူ... ဆွဲထူလေ...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... အီး... အင်း...”

“ငါ ဆိုင်မှာ အလွတ်ကျက်နေတဲ့ စာရွက်ကော...”

“ခင်ဗျာ...”

“စာရွက်ဘယ်မှာလဲ... ငါမေ့သွားပြီကွ၊ အခု... ချစ်သူရဲ့
အိမ်ရှေ့မှာ မောင်သက်ရောက်နေပြီ၊ နှလုံးသား မေတ္တာစာကို အပြီး
ထားပြီး ချစ်သဒ္ဒါပါပါနဲ့ လှစ်ခါပြဖို့... ဝိုး... အော့...”

“ဆရာ... အဲ့... အဲဒါ ပထမဆုံးအပိုဒ်လေ ဆရာ”

သူမ နာရီလှမ်းကြည့်တော့ (၈)နာရီထိုးတော့မည်။

နောက်ထပ်နာရီဝက်ဆို အမေ ပြန်ရောက်လာတော့မည်။

မောင်သက် ထောင်က ပြန်ထွက်လာပြီ ထင်ပါသည်။

အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ အော်သံတွေရော အန်သံတွေပါ သော
သောညနေသဖြင့် အမေ ပြန်ရောက်ချိန်နှင့် တည့်တည့်တိုးမှာ စိုးရိမ်
နေရသည်။

ယခုလည်း အိမ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း လိုရမယ်ရ လက်
လွယ်သည့်နေရာမှာ လက်နက်တွေတော့ ချထားသည်။

ရှေ့တည့်တည့်မှာ အဝတ်လျှော်တုတ်နှင့် သံတူရွင်း၊ ညာဖက်
မှာ ထင်းချောင်းကြီးကြီးနှစ်ချောင်း ကပ်လျက်ချထားကာ လက်ထဲမှာ
ဓာတ်မီးနှင့် ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို မြဲမြဲကိုင်ကာ ထိုင်နေလေသည်။

ည(၈)နာရီဆိုတာ မြို့ကြီးပြကြီးတွေအတွက် သွားလို့လာလို့
ကောင်းတုန်းဆိုပေမယ့် တောမြို့တောရွာတွေအတွက် တိတ်ဆိတ်ကာ
လူရိပ်လူခြေကျသွားသည်။ အိပ်ချိန်ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။

ဒါတောင် သူမတို့ရွာက လျှပ်စစ်မီး ရောက်နေသောရွာ။ အနီး
အနားမှာတော့ လူနေမှု အတော်မြင့်သောရွာ၊ သူဌေးလည်းပေါ၊ ခွေး
လည်း ပေါသောရွာ၊ ရွာမှာ သူခိုးတော့ မရှိ၊ ခွေးကြောက်၍ သူခိုး
မကပ်ရဲ၊ လူမိုက်ကတော့ ပေါသည်။

လူမိုက်က ခွေးမကြောက်၊ ခွေးက လူမိုက်ကို ကြောက်ကြ
သည်။ မူးလာလျှင် မည်းမည်းမြင်ရာ ပစ်ခတ်ပြီး အရက်နှင့်အမြည်း
လုပ်ပစ်၍ လူမိုက်အသံကြားလျှင် ခွေးပင် နားရွက်မခတ်ရဲ။

ယခုလည်း မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ မောင်သက်၏အော်သံ
အန်သံ ညံ့ထွက်နေကာ ဘယ်ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တမြို့မှ မလှုပ်ရဲ၊
လှပဒါးကို ဖြတ်ပြီး မင်းရွာဖက် မောင်းတဲ့ဆိုင်ကယ်တွေတောင် အ
ချောင်အရမ်းခံရမှာစိုး၍ လမ်းဘေးဆင်းကာ ကွင်း၍ မောင်းနှင်သွား
ကြသည်။ ဒါလည်း မလွတ်ချင်။

“ခွေးမသား... လမ်းရှိတာ လမ်းပေါ် မမောင်းဘဲ မင်းဂိုးဒေါ်
မြောင်းထဲ ဆင်းမောင်းတာလားကွ”

ထိုမျှ... ကြောက်စရာကောင်းလှသော အခြေအနေဆိုတ
သူမတို့ခြံရှေ့တည့်တည့်မှာ ဗဟိုပြုကာ အချိန်မရွေး သူမ ရှိရာတည့်
တည့်သို့ ရွှေ့လျားလာဖွယ်ရာအကြောင်း ရှိသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
နားမကပ်ဘဲ နားဖျက်စိကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားသည်။

သတ္တိရှိရင် ဝင်လာကြည့်၊ သူသေကိုယ်သေပဲမှတ်၊ စိတ်ထဲထဲ

မာန်ထည့် ကြိမ်းဝါးနေသော်လည်း လက်ထဲ ကိုင်ထားသော မာတ်မီး
တွေ ကျည်ပွေ့တွေက ဆယ်ပိဿာလောက် လေးလာသဖြင့် ငိုချင်
လာတော့သည်။

« ပတ်ပတ်လည်မှာ... နုတ်ထိပ်ဖူးတပ် ခုံးကျည်တွေ ဖြန့်ချထား
သလို လက်နက်အစုံအလင် ရှိနေသော်လည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားမရှိ
တော့သဖြင့် အပြည့်အလျှံ ရှိနေသော မျက်ရည်တို့ ပျို့တက်ကာ ထွက်
လာလေတော့သည်။

“ဂလုတ်...”

“အမေ...”

အသံက မြင့်မိုးအခန်းထဲမှ အသံဖြစ်၍ ကြွက်တိုးတာဟု
သိကာ စိတ်ထဲ ဖြေသာသွားသည်။

မြင့်မိုး မသာကောင်လေး။

ဒင်းရှိရင် ငါ ဒီလောက်ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး... ခွေး
ကောင် နှာဘူးစုတ်။

ငါမောင်းထုတ်လည်း ဘာလို့ ဆင်းသွားရမှာလဲ။

အဖေနဲ့အမေက ဆရာမကြီးကို အပ်ထားတာ၊ ဆရာမကြီး
လာမှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး သွားမယ်လို့ ပြောပါလား ငတုံးရဲ့
ဟင့်... အင့်... ရွတ်...။

ထိုအခိုက်မှာပင်... အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကျီခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်
၍ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားကာ ခေါင်မိုးနှင့် ဝင်ဆောင့်ပြီး
ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။

စိတ်တွေ ပြာနှမ်းပြီး မေ့ခနဲ ဖြစ်သွားချင်သည်။ မဖြစ်။

တကယ်လည်း မြောက်တက်မသွားဘဲ တကယ်ပြုတ်မကျဖြင့်
ငုတ်တုတ်ထိတ်ပျာစွာ လှမ်းကြည့်သည်။

“အမေ...”

“ဟဲ့... မိမိုး... နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အမေ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား... ခြံရှေ့မှာလေ...”

“ငါမတွေ့ပါဘူး... အန်ဖတ်တွေကတော့ အပုံလိုက်ကို
နံစော်နေတာပဲ...”

“အဲ... အဲဒါပေါ့... မောင်သက် ပြန်လွတ်လာပြီး လာ
အော်နေတာလေ အမေရဲ့၊ တော်ကြာ... အိမ်ထဲ ဝင်လာမှာစိုးလို့
သမီး ဒီလိုနေနေရတာ...”

ဒေါ်ခင်ခင်ကျော် သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင်၊
စိတ်လည်း ညစ်သွားသည်။

ထို့နောက်... လက်ပွေ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ဆက်တီ
ခုံမှာ မောပန်းစွာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“ညည်းနယ်... လက်နက်တွေသာ ဘေးမှာ ပတ်ပုံထားတာ၊
အိမ်ရှေ့တံခါးမ ဘာလို့ ချက်ချမထားတာလဲ...”

“ဟုတ်သားပဲ... သမီးလည်း ကြောက်လို့ ထူပူပြီး ရှိတာတွေ
ပြေးဆွဲရင်း မေ့သွားတာ၊ ဟင်... အမေ... အမေ ခြံတံခါးကို ဘယ်
လိုဖွင့်လာတာလဲ၊ သမီး သော့မခတ်မိလို့လား”

“ငါ့ဆီမှာ ခြံသော့တစ်ချောင်း ရှိတာပဲဟာ”

“ဪ... တော်ပါသေးရဲ့”

သူမ သက်ပြင်းချသလို ဒေါ်ခင်ခင်ကျော်ထံမှလည်း ထွက်

ရှိုက်သံကြားရသည်။

“လူတစ်ယောက်တန်ဖိုးဆိုတာ အဲဒါပဲ သမီး... မြင့်မိုးအခန်းမှာ မြင့်မိုးရှိနေတုန်းက ဘာမှမထူးသလို ခံစားရပေမယ့် မြင့်မိုး မရှိတဲ့ အချိန်မှာ သူ့နေရာ သူ့တန်ဖိုးဆိုတာ ပေါ်လာတာပဲ”

“သမီးရှက်တာပေါ့ အမေရ... ”

“ရှက်ဦးတော့ သမီးရယ်... သူက သမီးကို တမင်စော်ကားတာမို့လို့လား၊ သမီးအခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းရင်း ဖြစ်သွားတာမဟုတ်ဘူးလား၊ သူကရော... မိန်းမထမီ ခေါင်းအုပ်တာမျိုး ခံချင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့... အမြင့်ကြောက်တတ်မှန်းသိရက်နဲ့ သမီး ဘာလို့အပင်ပေါ် တက်ရတာလဲ”

“စကားလုံးလေး နည်းနည်းပြောင်းဆူပါဦး အမေရ... အမေဟာက အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ... ”

“အဲဒါတောင်... ညည်းမာနက ကျလို့လား!”

“အမေကလည်း... ရှက်လို့ပါဆို... ”

“ငါ့မှာ... ဆရာကိုအောင်မြင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်း မသိဘူး အခု မြင့်မိုးက ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့အိမ်မှာလား၊ အဆောင်မှာလား... ဖုန်းလည်း မဆက်ရဲ”

ဒီဇင်ဘာမိုး မနေတတ်တော့ဘဲ လက်နက်များ သိမ်းဆည်းပွေ့ပိုက်တာ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ခဏကြာမှ... ကော်ဖီနှင့်ရေနွေးကြမ်းကို ဗန်းတစ်ခုနှင့် ထည့်ယူလာကာ မိခင်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်ပါသည်။

ညနေစာကိုတော့ ညနေကတည်းက သားအမိနှစ်ယောက် စား

နှင့်ပြီးသားဖြစ်၍ ကော်ဖီသောက်ကာ အိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

“အမှန်တော့ သမီးမှားခဲ့တာပါ... ”

“မှားတာပေါ့ သမီးရယ်... မောင်မြင့်မိုးရဲ့စာရိတ္တကို အမေလည်း အကဲခတ်ကြည့်နေတယ်... သိတာပေါ့၊ အမေစိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် သမီးကို မောင်မြင့်မိုးနဲ့တောင် နေရာချပေးဖို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဟာ... အမေကလည်း”

“သမီးက သဘောမကျလို့လား... ”

ဒေါ်ခင်ခင်ကျော် မေးရင်း သမီးကို အကဲခတ်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက် ယူသောက်သည်။

“သူ... သူ့မှ ကျောင်းမပြီးသေးတာ... ”

ဒေါ်ခင်ခင်ကျော် ငုံ့ထားသောကော်ဖီ မျိုမချနိုင်တော့ဘဲ ဖူးခနဲ... မှုတ်ထုတ်မိလေတော့၏။

၆၆၆၆

“Roll Six ရှိလား! . . .”

“ရှိ. . . ဆရာမ”

မြင့်မိုးအသံပေးပြီး ချက်ချင်းမထနိုင်ပါ။ P.S ဆရာမ စာသင် နေချိန် ကျော်ဦးတို့ ကျူရှင်မှ ရလာသော SOLUTIONS တွေ ထိုင်ကူး နေသဖြင့် စာအုပ်ပိတ်သိမ်းပြီးမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျောင်းသားရေးရာရှေ့မှာ မင်းဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”
အင်းမလို့ လုပ်ပြီးမှ ဟုတ်ဟု ကယျာကယာ ပြောင်းထူးပြီး စာအုပ်တွေ လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးချိန်ဖြစ်၍ လွယ်အိတ်မထားခဲ့တော့ဘဲ ကျော်ဦး အား ငါထွက်နှင့်တော့မယ်ဟု ခေါင်းဆတ်ပြု၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
ရင်ထဲမှာ အတော့်ကို မပေါ့မပါးပင်။
ဆရာမကြီး ဖုန်းဆက်၍ အိမ်က သိပြီး လိုက်လာတာများ

လား။ ဟုတ်နေရင်တော့ သွားပါပြီ။

ကျောင်းမှာ အရိုက်ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသော အဖေက အိမ်မှာလည်း သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လက်သီးကြီးကြီးကို သုံးလှေ ရှိသဖြင့် သူ့ကြောက်သည်။

ကျန်တာကို လျှော်ပစ်နိုင်ပြီး ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တော့ အဖေ ဆော်ပါသည်။

ကျောင်းဆရာ ဆရာမ လစာလေးနှင့် သူ့ပညာရေးကို ကျား ကုတ်ကျားခဲ ထားပေးရသည့်ကြားက သူ၏အလိုပြည့်အောင် မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း မျက်နှာအငယ်ခံကာ ဖြည့်ထားသည်။

ယခု သူ့ကြောင့် အဖေနှင့် ဆရာမကြီးတို့ မိတ်ပျက်စရာ ဖြစ် နေသည်မှာ သေချာသည်။

သူ၏မေးရိုးလေး အဖေလက်သီးနှင့် သေချာနေပြီမို့လို့ ကိုယ့် မေးရိုးကိုယ် နှစ်သိမ့်သလို ပွတ်သပ်ကာ တငဲ့ငဲ့နှင့်လျှောက်လာခဲ့မိ သည်။

သူ ကျောင်းသားရေးရာ အဆောက်အဦရှေ့သို့ ရင်တုန်ပန်း တုန်ဖြစ်ကာ လှမ်းအကြည့် အဝင်လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်လာသော ဒီဇင်ဘာမိုးကို မြင်လိုက်ရ၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်လုံး ထုံကျဉ်သွားကာ လေ ဖြတ်ချင်သလို အကြောဆွဲချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

သူမ. . . ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ကာ ကြည့်ပါသည်။

သူ. . . မကြည့်ပါ။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“မြင့်မိုး. . .”

“ဗျာ. . .”

မြင့်မိုး မကြည့်။

သု.ပါးနှစ်ဖက်ကို သု.လက်နှင့် အုပ်ဖိထားပြီး. . .

“အစ်မ ရိုက်ချင်ရင် ဒီမှာတော့ မရိုက်ပါနဲ့. . . သီဟိုဠ်တော်”

ထဲမှာရိုက်၊ အဲဒီမှာ လူရှင်းတယ်...။”

သူမ... ရယ်မိသော်လည်း စိတ်မကောင်း။

“ငါမရိုက်ပါဘူး. . . နင်နဲ့ စကားပြောမလို့ပါ. . . အပြင်လိုက်

ထွက်လို့ရမလား...။”

“အင်း. . . ရပါတယ်၊ ကျောင်းလွှတ်တော့မယ်. . .”

“လာပြန်ပြီ... ဒီအင်းကြီး... ဟုတ်ကဲ့လို့ပြော...”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

“လာ... သွားမယ်...”

သွားမယ်ဆိုပြီး မြင့်မိုးလက်မောင်းကို ဆွဲကာ ခေါ်သွား၍
မြင့်မိုး ဓာတ်လိုက်သလို ဖြစ်ကာ ကပ်တပ်ကပ်တပ်နှင့် ပါသွားသည်။

“ဟဲ့ . . . ကောင်းကောင်းလျှောက်လေ . . .”

မြင့်မို့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့မဆွဲထားသော လက်မောင်းကို
ငဲ့ကြည့်သည်။

“အစ်မ... ရှက်တယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ... နင့်ရည်းစား မြင်မှာမို့
လို့လား...”

“ဟာ... ရည်းစားမရှိပါဘူး အစ်မရာ...”

သုမ လှစ်ခနဲ ပြူးကာ ကျေနပ်သွားပြီးမှ . . ရပ်တည်ကြီး

30

“ငါက နှင့်အစ်မလေဟာ . . . သူ့မောင်လက်မောင်းကို သူ့အစ်မ ဆွဲတာ ဘာဖြစ်လဲ”

မြင့်မိုး အာမ္မုပြန်မပြောသော်လည်း လည်ပင်းယားလာသလို
လက်နှင့် ပွတ်မိသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ကျောင်းကြိုဖယ်ရီများ တသိတတန်းကြီး
မောင်းဝင်လာကြပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံးချိန် လစ်ထွက်ကာ နေရာဦးစွာ
စောင့်နေကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်
လာကြသည်။

ကင်(န်)တင်းထဲ ဝင်ဥနေသော ကျောင်းသားတွေလည်း ထွေးခနဲ ထွက်လာကြသဖြင့် သူနှင့်ဒီဇင်ဘာမိုးတို့ ဘေးကပ်ကာ ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ . . . မြင့်မိုး”

ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့... စန်းယုခိုင်၊
 နွေးနွေးနှင့် သန်းသန်းဝင်းတို့ သုံးယောက်။ စန်းယုခိုင်က နွေးနွေးလက်
 ကို ဆွဲကာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလာစဉ် မွတ်ဆလင်မလေး သန်းသန်း
 ဝင်းက မျက်လုံးအကြီးကြီးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်မှာ
 ရပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ စန်းယုခိုင်က... ရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာထိ
 မျက်နှာထားနှင့် ဟောက်တော့၏။

“နင် ဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

အကြပ်ကြီး သင်တန်းဆင်းဟု နာမည်ရနေသော စန်းယုန်း၏
စကားကြောင့် မြင့်မိုးထူပူသွားကာ...

“ငါ့ . . . ဘာလုပ်လို့လဲ . . .”

စန်းယုခိုင်က သန်းသန်းဝင်း ရှိရာဖက် မျက်စပစ်ပြ၍...

“နင့်ကို အဖြေပေးဖို့ စောင့်နေတာလေ... အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လို ရှင်းမှာလဲ...”

“ဟာ... နင်... မဟုတ်တာတွေဟာ...”

“အောင်မာ... နင်ပဲ သန်းသန်းဝင်းဆီက အဖြေသာ ရမယ် ဆို... အစွလာမ်ဘာသာထဲပဲ ပြောင်းရပြောင်းရဆို...”

ဒီဇင်ဘာမိုး မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ပြီးမှ ချက်ချင်းညှို့မှောင် လာကာ...

“ငါပြန်တော့မယ်... မြင့်မိုး...”

“ဟာ... အစ်မ...”

နွေးနွေး ခိခနဲ ရယ်ရင်း... ဒီဇင်ဘာမိုး၏လက်ကို လှမ်းဆွဲ ရင်း...

“ခဏလေးပါ အစ်မရဲ့... တကယ်ပြောတ...”

ထိုအခိုက်မှာပင် သန်းသန်းဝင်း ရောက်လာပါသည်။ ထို့ နောက်... သူမလွယ်အိတ်ထဲမှ မိတ္တူကူးထားသော P.S Solutions စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ထုတ်ပေးပြီး...

“ရှေ့... ငါ့တာဝန်ကျေပြီနော်... အင့်... နင့်ဘာသာ ပြန်ချုပ်လိုက်...”

အမှန်တော့ မြင့်မိုး သန်းသန်းဝင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမှာဖြစ်ပြီး မတင်နိုင်ဘဲ ခိုးလိုဦးလှနှင့် ကျိန်ဆဲကာ စာရွက်တွေ လက်ခံလိုက်ရ သည်။

ပြီးတော့ တခါခါ ရယ်၍ထွက်သွားကြပါသည်။

(သေနာမလေးတွေ ကျောင်းမပြီးမချင်း ဒုက္ခယဉ်းစွာ)

“ဟဲ့... အဲဒါဘာလဲ...”

“ဗျာ...”

“ဟို... သန်းသန်းဝင်း သူတို့ကျူရှင်က ရလာတဲ့ အဖြေစုံ လေ... အစ်မ၊ အဲဒါ... ကျွန်တော်တောင်းထားတာ...”

သူမ... ငိုရခက် ရယ်ရခက် မျက်နှာနှင့် မြင့်မိုးကို ခါးကြော လိမ်ဆွဲကာ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းကြို ဖယ်ရီတွေလည်း ဆင့်ကာစီကာနှင့် သူတို့ နှစ် ယောက်ဘေးမှ ကျော်ဖြတ်တက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... တွဲထားလေကွာ၊ မင်းမတွဲရင်... ငါဆင်း တွဲမှာနော်...”

အသံက ကျော်ဦးအသံဆိုတာ သူသိသည်။

ပြီးတော့ ကားပေါ်က လူကိုတော့ မမြင်ရ။

ကဲ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု မြင့်မိုး ဆုံးဖြတ်ပြီး... သူမလက်ကို ဆုတ်ယူထားလိုက်သည်။

သူမလန့်ပြီး ပြန်ရုန်းသဖြင့် မြင့်မိုးအတင်းပြန်ဆွဲကာ ထီးကို ချိုင်းကြားညှပ်သလို သူမလက်ကို ချိုင်းကြားထဲ ဆွဲညှပ်ထားလိုက်၏။

“မင်းဘာလုပ်တာလဲ!...”

“အစ်မ မကြားဘူးလား... ဟိုကောင်တွေ အော်နေတာ”

“အော်အော်... ဘာဖြစ်လဲ...”

“ဖြစ်တယ်ဗျာ... စောစောက သုံးယောက်က အစ်မကို ဆင် တည်တည်နဲ့ နောက်သွားတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ တုန့်တော်တော်

၁၃၁ နတ်ရွာဦး

ကျောင်းက ကောင်တွေက ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်တာ”

သူမ ဖျားသွားသည်။

မြင့်မိုး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှက်နွေးလဲ့စိုနေသော မျက်နှာ

လေးပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းပန်းဖူးတို့ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ စုနေသည်။

တကယ်ဖျားနေပြီ။

လုပ်ပေး ၁၃၂

အဆန်း(တစ်ဆယ်)

သူ

မ ဘေးနား ခပ်ကုတ်ကုတ် မှိုနှုတ်ရင်း ညက တစ်ညလုံး စဉ်းစားစီရိထားသော စကားလုံးတွေအား ရှေ့အနောက် အထားအသို မလွဲအောင် ပြန်၍စဉ်းစားကာ စဉ်ကာစီကာ နေမိသည်။

မှိုကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားသည့် ဆယ်ပွင့်တောင် မရသေး။ သူမကတော့ ဟိုပြေးသည်လွန်လွန် သူမ ခိုက်ထဲမှာ မြင့်မိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာထား

ရိုပဲမပေါ်၊ ဒီလောက်တော့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ သိရမည်။

အကြိမ်ကြိမ်မှား၊ အကြိမ်ကြိမ် ခံပြီးပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်
မမှားရအောင် မြင့်မိုး သူမနောက်မှ မသိမသာ ကပ်ကာ အရိပ်အခြည်
ကြည့်နေမိသည်။

“အား... မြေ”

အော်သံနှင့်အတူ သူ ထခုန်သဖြင့် မြင့်မိုး ယောင်နစွာ လှမ်းဆွဲ
ဖက်ထားသည်။ သူမလည်း အတင်းဖက်ကာ အတင်းအော်လေသည်။

“အား... ကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်...”

သူမကလည်း ဖက်ပြီး အန္တရာယ်ကောင်ကို ရှာသည်။ သူမက
လည်း ဖက်ကာ အော်နေတော့သဖြင့် စိုက်ကွင်းပိုင် အဆောက်အဦ
တစ်ခုထဲမှ... ကိုရွှေအညာသားအုပ်စု ပြေးထွက်လာကြကာ...

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ အခုလွှတ်စမ်း”

“အောင်မာ... ကွင်းထဲ လာပြီး လစ်ပြီဆိုပြီး ဒါမျိုး လုပ်လို့
ရမလား...”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဝိုင်းချစမ်း... ခွေးမသား လူယုတ်မာ၊
စညာပေးစမ်းကွာ...”

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့လူတွေ”

“ဘုတ်... ခွပ်...”

“ဘုံး...”

“အင်း...”

၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄

“မြင့်မိုး... မြင့်မိုး...”

“ဗျာ... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ... သက်သာရဲ့လားဟင်”

သူမ ကရုဏာသက်စွာ မေးရင်း ယူလာသော ရေနွေးဗန်းကို
စားပွဲပေါ် ရှင်းပြီးချလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးခန်းသွားပြီး
ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ဆရာမကြီး မရှိတော့ပြီ။

သူမကိုယ်တိုင် မြင့်မိုးကို အခန်းထဲ ပို့ပေးပြီး နေရနွေးတစ်အိမ်
အပြေးအလွှား တည်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်က ဖူးယောင်နေသော
နေရာတွေကို ဆားရေနွေးကြပ်ထုပ်လေး ထိုးပေးလျှင် ပိုကောင်းသည်
ဟု မှာလိုက်သဖြင့် သူမ လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြင့်မိုး ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေရာမှ ညည်းညူသံနှင့် ကိုယ်

၁၇၀ နတ်ရွာစိုး

ကို လှည့်ရွှေပြီး ခုတင်အုံတန်းကို ခေါင်းအုံးနှင့် မှီထောင်ကာ အခန်းအဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသောမှန်နှင့် သူ့မျက်နှာကို သူလှမ်းကြည့်သည်။

(ဘုရား... ဘုရား၊ ခွေးမသားတွေ ဆော်ထားလိုက်ကြတာ)

မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ပိတ်ဖူးပြီး အညှီအမည်း စွဲကာနေသည်။

ပါးရိုးတွေပေါ်မှာလည်း ကွမ်းသီးနှစ်လုံး ဘယ်ညာငုံထားသည့်အလား ဖောင်းကားပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ထူထောင်ကာ ဝက်သားချဉ် ထည့်ထားသော ဝက်ခေါင်းကြီးနှင့်တောင် တူနေသေးသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲကာ နေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကြည့်ပြီး...

“ဒါ နှင်ရေးထားတာလား!...”

“ဘာလဲ... အစ်မ”

“ငါဖတ်ပြမယ်... နားထောင်”

ထို့နောက်...

“ကျုပ်သိသလောက်တော့ ရင်ဘတ်အောက်က နှလုံးသား ဆိုတာ တုံ့အောက်က ဖားနဲ့ အတူတူပါပဲဗျာ... တဲ့၊ မိုးရွာမှ ထ၊အော် ကြတာချည်းပါပဲ၊ အဲ... အဲ၊ ဟိုဖားနဲ့ ဟိုမိုးကတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်နှလုံးသားရဲ့မိုးက ဟိုမိုးလို မရွာဘူး... နှာဘူး”

“ဟာ... အဲ့ဒါ မပါဘူး၊ အား... ကျွတ်ကျွတ်”

“ပါပါ မပါပါ နားထောင်”

ဆက်ဖတ်သည်။

လှပဒါး ၁၇၁

“ဒါပေမယ့်... ထစ်ချုန်းတာ၊ လျှပ်ပြက်တာ၊ အုံညှီတာ၊ လင်းဖြူ အေးမြတာ၊ ခပ်စွေစွေလေး နေတတ် လုပ်တတ်တာတော့ မိုးမှမိုး၊ ဘုရားစူးမိုးပဲဗျာ... တဲ့၊ ဖားကတော့ မိုးမြင်တာနဲ့ အုံးအင်... တော့တာ၊ ကျုပ်လည်း သူ့ကို မြင်ရင် အုံးအင်... ကြည့်မလားလို့တဲ့ က... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒါ... နင်ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းထားတာလဲ...”

“အစ်မ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်... အရိုက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွတ်... ကျွတ်”

“ငါမေးနေတာ ဖြေစမ်းပါ၊ ဒီကဗျာထဲကမိုးက ဘယ်မိုးလဲ၊ လိမ်ရင် သေပြီသာမှတ်...”

မြင့်မိုး ပင့်သက် ဟင်းခနဲ ချပြီး စိတ်လျော့လိုက်ပုံရပါသည်။

ခြေရောလက်ပါ အိပ်ရာပေါ် ပုံပုံကျပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အပ်ပေါက်လောက်သာ ဖွင့်နိုင်သဖြင့် ပိတ်ဖို့ သိပ်တော့ အားမစိုက်ရ။

ဒီအချိန်မှာ ဝန်ခံပါတယ် အစ်မရယ်၊ အစ်မကို ချစ်မိလို့ ရေးထားတာပါလို့... ပြောလည်း လူရပ်မပေါက်တော့တဲ့ သူ့မျက်နှာကို သူမ ရင်ခုန်နိုင်စရာ မရှိတော့။

ထို့ကြောင့်... ဘာမျှော်လင့်မှ ထားမနေတော့ဘဲ... အိမ်ကို အကြွေးနှင့် အသိမ်းခံရသော လူတစ်ယောက်လို မောတော့ပြီး ပြောချလိုက်တော့သည်။

“လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့ အစ်မရာ၊ မိုးဆိုတာ ဒါနဲ့...”

မိုးပဲ... အစ်မကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းမျိုးနဲ့ကို ချစ်တာ၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က အရမ်းကြောက်တတ်တဲ့ကောင်၊ အစ်မကို ချစ်မိတော့ တစ်ရွာလုံး ကြောက်ရတဲ့ လူမိုက်တွေကိုတောင် မကြောက်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ကုလားဖန်ထိုး၊ အချိုးပြောင်းထားတာပဲ ကြည့်၊ ကျွန်တော်က ရည်းစားစကားတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ... ကျောင်းပြီးရင် အစ်မကို ဆရာမကြီးဆီမှာ တောင်းယူပြီး... လက်ထပ်မယ်”

“ဟဲ့အကောင်... အဲ့ဒီနားမှာ စာလုံးကျကျနဲ့ခဲတယ်၊ ဒီမှာ နေထားတာက ကျောင်းပြီးရင်... အဖေနဲ့အမေကို ခေါ်လာပြီး အစ်မကို... ”

မြင့်မိုး ပြာခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

သူမလက်ထဲမှာ ညက သူ စကားလုံး စီထားသောစာအုပ်၊ ရောက်နှင့်နေလေသည်။

သူမက အရှက်သည်းသောမျက်နှာနှင့် သူ့နဖူးပြင်ကို နမ်းမွှေးလိုက်ပြီး...

“နာဘူးလေးရဲ့... ငါလည်း နင့်ကို ချစ်တယ်...”

ပြောပြီး... ခုတင်ဘေးမှ လှစ်ခနဲ ထပြေးသွားတော့သည်။

သူလည်း ပထမတော့ ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ ဘီလူးရုပ်ပေါက်မှ ခွင်တည့်သွားသော သူ့ကံကြမ္မာအား လေးစားသမှုနှင့် ထခုန်ပစ်လိုက်၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ... နာလိုက်တာဗျ... ကျွတ်... ကျွတ်”

“မြင့်မိုး”

“ဗျာ”

“ဘာလုပ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ထ၊ခုန်မိလို့...”

“သေတာတောင် နည်းသေး... ဟင်း...”

သူမ ဘာပဲပြောပြော သူ့အတွက်တော့ လှပဒါးမှ အလှတရားစစ်စစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလိုက်ချေပြီတည်း။

